

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HARLEQUIN®

A-PDF Watermark DEMO: Purchase from www.A-PDF.com to remove the watermark

Stars of Romance

Debbie Macomber

Bir Melek Gibi

"Debbie Macomber parlayan bir yıldızdır."

—Publishers Weekly

2
Roman
Bir Arada

Sarah Morgan

Arzunun Kıyısında

Aşk
Fısıltıları

HQN SR-1 2013/07

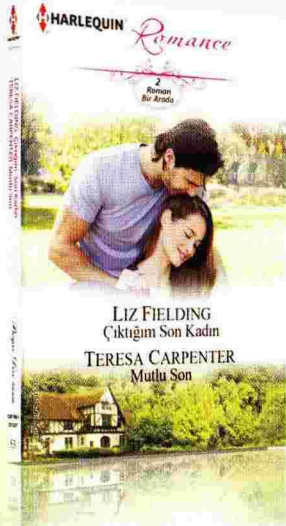
NEW YORK TIMES & USA TODAY bestseller authors

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trantey.org>

BAYİNİZDE !

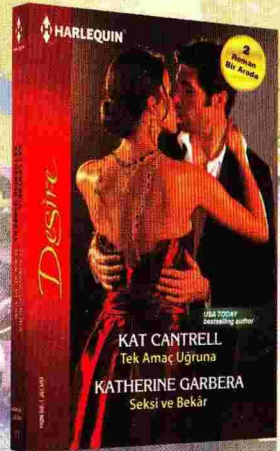
TERESA CARPENTER **Mutlu Son**

Savannah Jones, Amerikalı patronuna âşıktı ve üstelik kendisinden hamileydi. Rick Sullivan, taviz vermeyen tutumu ile karizmatik ve kararlı bir iş adamıydı. Birbirleriyle buluşmaları romantik anlarla geçerken, bu ilişkinin sonunu beklenmedik olaylar belirleyecekti. Acaba Rick, gururlu Savannah'yı mutlu bir geleceğe ikna edebilecek miydi?

KATHERINE GARBERA **Seksi ve Bekâr**

Milyarder bekâr Conner Macafee, anlaşma yapmaya hazırdı. Nichole Reynolds'un yazacağı hikâye için sırların açıklandığı habere ihtiyacı vardı. Ancak Conner oldukça ukala, kendini beğenmiş ve çok seksiydi. Kariyeri için, o çatı katı süitinde seksi bekârın kollarında bir ay geçirmekle başa çıkabilirdi. Ancak Conner'dan aldığı tek bir öpücükle, Nichole hata yaptığını anlamıştı.

DEBBIE MACOMBER

Bir Melek Gibi

Çeviri
Zehra Tapunç

Stars of Romance

HARLEQUIN TÜRKİYE

Mühürdar Cad. Uras Apt. No.83/1
Kadıköy - İSTANBUL

Tel: (0216) 418 12 72 (pbx) Faks: (0216) 338 87 12
info@harlequintr.com – www.harlequintr.com
www.facebook.com/harlequinbeyazdizi
twitter.com/harlequintr

İngilizce Adı: ALMOST AN ANGEL
Türkçe Adı : BİR MELEK GİBİ

ISSN 2146 – 412X
201307274

Harlequin Stars of Romance

Copyright © 1989 by Debbie Macomber

SÜRELİ YAYIN

Yayının Adı: Harlequin Stars of Romance
Tüzel Kişiliği: Harlequin Polska Spolka Z Ograniczona
Odpowiedzialnoscia İstanbul Şubesi
İmtiyaz Sahibi ve Uyuğu: Berkant Yıldırım T.C.
Sorumlu Müdür ve Uyuğu: H. Rıza Bankoğlu T.C.
İdarehane Adresi: Mühürdar Cad. Uras Apt. No:83 D.1
Kadıköy – İstanbul – Türkiye
Yayının Süresi: 30 günde bir
Kapak : Ümit Kara
Dizgi, Ofset Hazırlık: EKİP A.Ş.
Baskı: Umut Kâğıtçılık San. Tic. Ltd. Şti.
Fatih Cad. Yüksek Sok. Başak Han No: 11/1
Merter – İstanbul – Türkiye
Baskı Yeri: TÜRKİYE
Türkiye Dağıtım Şirketi: YAYSAT
Doğan Medya Tesisleri Hoşdere Yolu 34517 Esenyurt/İstanbul
Tel:090212622222

Bu yayın, Harlequin Polska Spolka Z Ograniczona Odpowiedzialnoscia İstanbul Şubesi tarafından 2013 yılında yayımlanmıştır. Dünyada Türkçe tüm yayın hakları, Harlequin Polska Spolka Z Ograniczona Odpowiedzialnoscia İstanbul Şubesi'ne ait olup, yayıncının izni olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz ve çoğaltılamaz.

Harlequin Polska Spolka Z Ograniczona Odpowiedzialnoscia İstanbul Şubesi-ne ait bir yayının, Türkiye'de ve Kıbrıs'da Yaysat A.Ş., Avrupa'da Axel Springer Vertriebes gmbh dışında herhangi bir kuruluş tarafından herhangi bir diğer adla piyasaya sunulması, satılması ve teşhir edilmesi yasaktır, ve kanuni takibe tabidir.

ROMANIN KARAKTERLERİ

Bethany Stone

Romanın kadın kahramanı, yönetici asistanı

J.D. Norris

Romanın erkek kahramanı, iş adamı

Angie Norris

J.D.'nin on yaşındaki kızı

Sally Livingston

Bethany'nin ev arkadaşı

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

BETHANY STONE’NUN becerikli parmakları bilgisayar klavyesinin üzerinde adeta uçuyordu. Norris Pharmaceutical Company’deki işinden ve J.D. Norris’ten ayrılmasına neden olacak birkaç cümleyi yazarken masmavi gözleri dolu dolu olmuştu. İşte bu kadardı. Bitmişti. Bunu kendine kabul ettirmek zorundaydı.

Kendisine bir robot muamelesi yapan bir adamla vaktini harcamış olan her kadın işsiz kalmayı hak ederdi. Üç koca yıl boyunca bir aptalı oynamış ve rolünün de hakkını vermişti doğrusu. Fakat buraya kadardı! Aslına bakılırsa uzun zaman önce başını dikleştirip çekip gitmeli ve hiçbir şekilde arkasına dönüp bakmamalıydı.

İstifa dilekçesinin altına havalı bir ifadeyle imzasını atarken bir gerillanın asi marşı aklına düştü. Doğruldu. Joshua David Norris’in davranışlarına bakılırsa Bethany’yi bir makineden farksız buluyor olmalıydı. Oh, ilk birkaç gün boyunca etkin çalışmasını elbette arayacaktı ama kısa süre içinde yerine birini bulacaktı, sonra da Bethany’yi unutuverecekti. Bir yıl sonra biri laf arasında kendisinden söz edecek olsa, Bethany adamın kimden bahsedildiğini hatırlamakta güçlük çekeceğinden emindi.

Birden dâhili telefonun sesi duyuldu. “Miss Stone, bir saniye görüşebilir miyiz?”

Bethany hayal kırıklığı ve pişmanlıkla dolu bir ruh haliyle istifa mektubunu bir kenara bırakıp kalktı. Patronunun halen ısrarla kullanmasını istediği not defterine uzandı. Omuzları kasılmış, sırtı dimdik bir

şekilde yönetici bölümüyle dış ofisin bağlantısını sağlayan kapıyı açtı. Derin bir nefes aldı ve kararlı adımlarla ilerledi.

Bethany içeriye girdiğinde tablete bir şeyler karalamakta olan Jashua başını kaldırıp ona bakma zahmetinde bulunmadı. Bethany ise bunu fırsat bilip sevdiği adamı incelemeye başladı – sersemin tekiydi işte.

Jashua oturuyordu, geniş omuzlarının kasları gevşemişti. Güçlü ve olgun bir kişiliği vardı ama aynı zamanda inanılmaz derecede inatçı ve dik kafalı biriydi. Bethany onun duygularını saklamasına sık sık tanık olmuştu. Bazı yönlerden Jashua Norris'i onun kendini tanıdığından daha iyi tanyordu ama diğer bakımlardan adam tek kelimeyle bir yabancıydı.

Jashua'nın saçları koyu kahverengiydi, aralarda belli belirsiz kestante tonlar göze çarpiyordu, bu da Pontchartrain Gölü'nde teknesinde geçirdiği uzun saatlerin sonucuydu. Kaşları kalın ve şu an düşüncelerine yoğunlaşmış olduğu için çatıktı. Yakışıklı yüzünü belirleyen hatlarında, fazlasıyla erkesi bir güveni açığa vuran köşeli çenesi dikkat çekiyordu.

Gözleri kahve tonlarındaydı. Bethany o gözlerin öfkelenildiğinde adeta bir duvarın sıvalarını dökecek kadar sert bakabildiğini gözlemlemişti. O anların bazılarında, bakışlarının masanın üzerinde duran kızının, Angie'nin resmine kaydığını da fark etmişti. Bethany ancak o zamanlar patronunun bakışlarındaki yumuşamayı hissederdi. Bethany'nin, Jashua'nın kızıyla ilgili bildiği tek şey, New York'ta bir yerlerde yaşadığı ve Jashua'nın karısının ailesi tarafından büyütüldüğüydü. Onun yanında çalıştığı süre boyunca Jashua kızından nadiren söz etmişti. Bethany'nin patronuyla ilgili edindiği izlenime göre J.D. Norris uzun süreli ilişkilerle ilgilenmiyor ve çoğunlukla aşılamayan bir zırha bürünüyordu.

Jashua elindeki kalem not defterinin üstüne bırakıp arkasına yaslandı ve başparmağı ve işaret parmağıyla burnunun kanatlarını sıktı.

"Miss Stone, aspirinimiz var mıydı?"

"Evet, elbette." Jashua'nın isteği Bethany'yi şaşırtmıştı. Hemen mini barın bulunduğu bölmeye, buzdolabına yöneldi. Bu arada patronunun aspirinin nerede bulunduğundan dahi habersiz olmasına hayret etmişti. Birkaç saniye sonra iki aspirin ve bir bardak suyla geri döndü.

Jashua takdirini anlatan kısa bir gülümsemeyle karşılık verdi. Teşekkürler."

Bethany dikkatle bakınca Jashua'nın yüzünün biraz solgun olduğunu fark etmişti. "Kendinizi iyi hissetmiyor musunuz Mr. Norris?"

Jashua başını iki yana salladı, sonra bunu yaptığına pişman olmuşçasına gözlerini açtı. "Başım korkunç ağrıyor."

"İsterseniz, öğleden sonraki randevularınızı iptal edeyim."

"Buna gerek yok," dedi Jashua hemen. Önündeki not defterinin ilk sayfasını yırtıp Bethany'ye uzattı. "Akşam çıkmadan önce bunları yazabilir misiniz?"

"Elbette." İstifa mektubu elinde kalmıştı. Bethany bir an durakladı ve istifa mektubunu vermeyi düşündü ama çabucak fikrini değiştirdi. Şu an Jashua'nın bir başka sorun kaldıracak durumu yoktu. Gerçi bu Bethany'nin derdi değildi elbette ancak insan alışkanlıklarından o kadar çabuk kurtulamıyordu işte.

Jashua'nın bakışları kızdığını anlatıyordu. "Başka bir şey mi vardı Miss Stone?"

"Hi-hayır." Bethany aniden yüz seksen derece döndü ve ofisten çıkıp kapıyı kapattı. Belki de çok acele karar vermişti, başı ağrısının ağrımasını istifa mektubunu eline vermeliydi.

On dakika sonra en iyi dostu ve ev arkadaşı Sally Livingstone kapıdan başını uzattı. "Eee yaptın mı? Verdin mi istifanı? Ne dedi?"

Bethany çok meşgulmüş izlenimi vermeyi denedi ama Sally'yi öyle kolayca başından atamayacağını bilmeliydi. Arkadaşı masasının önüne kadar geldi, bir ayağını pıt pıt yere vurarak Bethany başını kaldırıp kendisine bakıncaya değin bekledi.

"Eeee?" diye sordu Sally ikinci kez.

"Bir şey söylemedi." Pekâlâ, gerçeği saptırmıştı. Jashua istifa mektubunu vermediği için yorum yapmamıştı.

Ev arkadaşının kaşları çatıldı. "Hiçbir şey söylemedi mi? J.D. Norris'e iki hafta sonra işten ayrılacağını bildiren istifa mektubu verdin ve hiçbir şey söylemedi, öyle mi?"

Artık itiraf etmekten başka çare kalmamıştı. Bethany halen Sally'nin yüzüne bakmaktan kaçınıyordu. "Aslına bakarsan daha vermedim."

"Bethany," diye öfkeyle tısladı Sally. "Söz vermiştin."

"Ben – ben mektubu yazdım."

"En azından bu da bir başlangıçtır."

"Verecektim de – gerçekten – ama başı ağrıyordu ve korkunç kötü görünüyordu. Yani zamanlama uygun değildi, bilirsin bu tür durumlar-

da zamanlama oldukça önemlidir.”

“Beth, bu çok saçma! Bunun için zaman hiçbir zaman uygun olmayacak. Bak, bugün yapmak zorundasın yoksa kim bilir ne zamana kadar ertellersin.”

“Biliyorum.” Yenilgi Bethany’nin sesine yansımıştı. Kendisine ve Sally’ye bu hiç de hoş olmayan kararını gerçekleştireceğine dair söz vermişti fakat şimdi kaçınılmazı geciktirmek için mazeret arayıp duruyordu. “Cuma günü veririm.”

“Bugün Cuma zaten,” dedi Sally yüzüne dikkatle bakarken.

“Of,” dedi Bethany ve gözlerini kaçırdı. “O zaman Pazartesi sabahı, ilk iş olarak, sana söz veriyorum.”

Sally göğsünde bağladığı kollarını çözdü ve gözlerini yuvarladı. “Bunları daha önce de duydum.”

“Pekâlâ,” diye sızlandı Bethany. “Haklısın. Zayıf biriyim ben. Dik duramayan bir solucanım.”

“Daha da betersin!”

Bethany durakladı ve gözlerini kısıp arkadaşına baktı. “Bir solucandan daha beter ne olabilir ki?”

“Sen.”

“Ama Sally,” diye itiraz edecek oldu Bethany, arkadaşından anlayışlı olmasını bekleyerek. “Mr. Norris kendini iyi hissetmiyor. Ona fazladan sorun çıkarmak istemiyorum. Eminim Pazartesi gününe kadar iyileşecektir.”

“Belki de planını öğrenmiştir ve onun kendini acındırma yöntemi budur.”

Bethany, Jashua’nın bu tür bir şey yapmayacağını bilirdi. “Hayır, yüzü solgundu, başı ağrıyordu. Sanırım bir virüs falan almış.”

“İyi olmuş.”

“Sally!” Bethany’nin ona kalbini kaptıracak kadar aptalca davranması Jashua’nın suçu değildi. Bethany’nin kendisiyle ilgili duygularının farkında bile değildi.

Bir kere hayatında duygulara yer vermeye hiç niyeti olmayan bir adama tutulduğu için tek suçlu kendisiydi. Jashua’nın kendisine aldırnamak gibi kasti bir tavrı yoktu. Genel olarak kadınlarla ilgilenmeyen bir tipe benziyordu yani en azından Bethany’nin bildiği kadarıyla böyleydi. İlkın boşanmaları, sonra da karısının ölümü Jashua’yı karşı cinse karşı tepkili bir hale getirmişti. Burada, onun yakınında kalmaya devam edecek olursa daha fazla üzüleceği muhakkaktı. Ayrılması gerekiyordu

– bu herkes için daha iyi olacaktı.

Keşke yıllardır onu etkilemenin bir yolunu bulabilseydi. Keşke bu konularda biraz daha deneyimli olsa ve onun kalbini kazanabilseydi. Oysa bütün bunları gerçekleştirebilmek yerine ne yapmıştı? Onun yanında çalışmaya devam etmiş ve bir gün bir sihrin gerçekleşeceğine ve Joshua'nın kendisini fark edeceğine inanmıştı. Hatta Joshua'nın yıllardır kendisine beslemiş olduğu hisleri keşfetmesini bile ummuştı.

“Pekâlâ,” dedi Bethany güçlükle, ellerini yumruk yapmıştı. “Bunu yapacağım.”

“Bugün mü,” diye sordu Sally kuşku dolu bir sesle.

“Akşam çıkarken mektubu masasının üstüne bırakacağım.” Gerçi bu korkak bir adım olacaktı ama doğrusu hiç kimse Joshua Norris'in karşısında çekinmeden durabildiği takdirde Bethany'ye madalya takacak değildi.

“Aferin sana.” Sally bir acemi çaylağı çarpışmaya göndermeden önce bir generalin yapacağına benzer bir şekilde Bethany'nin sırtını sıvazladı. “İş çıkışı Charley'nin yerinde buluşalım.”

Bethany başını salladı. Charley'nin yeri New Orleans'ın oldukça gözde bir mekânıydı. İki arkadaş Cuma akşamları iş çıkışı gidip orada bir kadeh şarap içip gevşerlerdi. Böylelikle bir sonraki yorucu haftaya katlanmak için kendilerini ödüllendirdiklerine inanırlardı.

“Orada görüşürüz,” dedi Bethany. Joshua ofisten çıkar çıkmaz ofisine girer, istifa mektubunu masanın üzerine bırakır ve bu işi bitirmiş olurdu. Hemen de çıkardı. Pişmanlığa kapılmaya fırsat vermeksizin. Bu işin kendisi için çıkmaz sokak olduğu besbelliydi, oysa hayatına devam etmesi gerekiyordu.

Bethany kalabalık mekâna girdiğinde saat altıyı geçiyordu. Sally bir masa bulmuştu bile. Bethany'yi görünce ayağa kalkıp el salladı. Bethany zorla gülümseyip arkadaşının yanına gitti. Garson kız geldiğinde, Sally'nin kadehini işaret etti. “Arkadaşımın içtiğinden getirir misin?”

Kız başını sallayıp uzaklaştı.

“Eee? Gerçekten yaptın mı,” diye sordu Sally kısıp bir sesle. “Sonunda istifa mektubunu verdin mi?”

O sırada garson bir kadeh şarap getirdi. Bethany de içkisini ödemek için çantasına uzandı. “Henüz vermedim.”

“Henüz vermedin mi?”

“Veremedim işte. Ben zayıf...”

10 *Debbie Macomber*

Birdenbire Sally elini kaldırıp onu susturdu. “Ama bunu konuşmuş, bir karar vermiştik.”

“Dinle,” dedi Bethany düşünceli bir ifadeyle. “Ben sorunumla ilgili biraz düşündüm. Sanırım bunu yapmış olsam, Joshua Norris’e zarar vermiş olurum.”

“Ne demek istiyorsun?”

Bardaki uğultu ve Dixieland orkestrasının müziği Bethany’nin sesini yükseltmesine ve arkadaşına iyice yaklaşmasına neden oldu. “Joshua ona olan hislerimi bilmiyor ki.” Sally’nin şaşkın ifadesini görünce aceleyle ekledi. “En azından bunu kendisine söyleme nezaketini göstermeliyim.”

“Oh Beth,” diye mırıldandı Sally ve başını iki yana salladı. “Neler hissettiğini bilmemesi için adamın kör olması lazım. Bütün şirket onu sevdiğini biliyor.”

Bethany’nin yüzü sarardı. Yüzünden kanın çekildiğini kendisi de hissetmişti. Konuştuğunda sesi öylesine zayıf geliyordu ki. “Herkes mi biliyor?”

“Belki teknisyenler bilmiyorlardır.”

“Oh hayır.” Bethany üzüntüsünü gizlemek için şarabından büyük bir yudum aldı. Demek durumu düşündüğünden de daha kötüydü.

“Sakin ol, şaka yapıyordum. Herkes bilmiyor tabii ama yeterince insan haberdar.”

Bethany’nin iyice kasılmış olan omuzları gevşedi.

“Ne yapmayı düşünüyorsun,” diye sordu Sally fısıltıyla. “Usulca ofisine süzülüp, kirpiklerini kırptırmayı ve ona çocuk doğurmayı teklif etmeyi mi düşünüyorsun?”

“Hayır— ben—henüz bilmiyorum.” Bethany kısa koyu renk buklelerini alnından geriye itti.

“Ona mesajı vermek için elinde üç yıllık bir süre vardı. Bu kadar süre bir gelişme kaydedemedin, bunca zaman sonra yapabileceğini nereden biliyorsun?”

“Ben— ben ona hiç söylemedim ki.”

“Hayır, doğrudan doğruya söylemedin, doğru ama Beth— biraz aklını başına toptasana. Sen Mr. Norris’in karşısına geçip ona olan duygularını söyleyemeyecek kadar tatlı ve yumuşak tabiatlısın. Bunu yapmaya kalkışsan bile o meşhur sert bakışlarından nasibini alır, korkarsın.”

“Düşünüyordum da—”

“İlk seferi her zaman en zordur,” diye dalga geçti Sally. Uzanıp bir

avuç tuzlu fıstık alıp ağızına attı ve çiğnemeye başladı.

Bethany de zaman kazanmak için tuzlu fıstıklara uzandı. “Belki de en doğrusu budur,” dedi sonunda.

“Sana katılmıyorum.” Sally birkaç fıstık daha ağızına attı. “İlle de âşık olmak istediysen ne diye ona oldun?” Dirseklerini masaya dayamış, düşünceli bir ifadeyle gözlerini kısmıştı. “Beth, bununla yüzleşmek zorundasın. Adam kadınlara karşı soğuk, evliliğe karşı soğuk. Hatta adam hayata karşı soğuk. En yakın arkadaşın olarak öylece kenara çekilip bunu kendine yapmana seyirci kalamam.”

“Ama harika biri olabilir...” Bethany, Joshua’yı şirketin diğer çalışanlarından daha iyi tanıyor, onların bilmediği yönlerini biliyordu. Onun yardım kurumlarına nasıl da gösterişsizce yardım ettiğinin sessiz tanığıydı. Joshua’nın tıbbı olan sarsılmaz güvenini yakından izliyordu. Diğer insanların onun haşın davrandığını düşündükleri zamanlar olduğunun da farkındaydı ama Bethany patronunun insanlara özellikle kötü davrandığına ve haksızlık yaptığına hiçbir zaman tanık olmamıştı. Joshua’nın yanında çalıştığı üç yıl boyunca onu, takındığı o aldırılmaz tutumun sadece etrafa karşı bir zırh olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyabilmişti.

Sally ağızındaki fıstıkları çiğnerken birden durakladı, gözlerini hayretle kocaman açtı. “Sakin bakma ama...”

Bethany birden başını çevirip bakındı.

“Sana bakma dedim,” diye çıkıştı Sally. “O burada.”

“Kim?”

Aynı anda Sally’nin bakışları iyice kısıldı. Bu adamakıllı kızdığının bir göstergesiydi. “Hani senin eşsiz Mr. Norris korkunç bir virüsün pençesine düşmüştü?”

Bethany’nin kaşları çatıldı. “ok kötü görünüyordu. Ona aspirin verdim.” Elbette Sally bunun ne denli sıra dışı bir durum olduğunu anlayamazdı.

“Pekâlâ,” dedi Sally tiksinen bir ifadeyle. “Belli ki mucizevî bir şekilde iyileşmiş.”

“Gerçekten burada mı?” Bethany iskemlesinden hafifçe kalkacak oldu ama arkadaşı bunu yapmasını engelledi. Boğazındaki kasların daraldığını hissediyordu. “Yanında biri var, değil mi? Bu yüzden bakmamı istemiyorsun.” Bethany’nin gözlerinin önünde çoktan uzun boylu, güzel bir sarışın belirmişti. Hiçbir zaman boy ölçüşemeyeceği bir sarışın.

12 Debbie Macomber

“Hayır.” Sally’nin gözleri Joshua’yı izliyordu. “Şimdi bara geçti.” Ağzına bir fıstık daha attı. “Biliyor musun, şimdi ona yakından bakınca sana hak verdim.”

“Ne konuda?”

“O... Bilemiyorum, yakışıklı biri. Üstelik fiziği de epeyce düzgün. Tam da kadınların hoşlandıkları türden. Kendine güvenli bir havası da var.”

Sally, Bethany’nin yıllardan beri zaten bildiği şeyleri söylüyordu. “Yalnız olduğundan emin misin?”

“Söyledim ya.”

Bethany ellerini kucağında kenetledi. “Şimdi ne yapıyor?”

“İçkisini ısmarlıyor. Bir konuda daha haklısın. Her zamanki gibi görünmüyor. Gerçi tam olarak hasta gibi de değil.”

Bethany daha fazla dayanamadı. Patronunu görebilmek için iskemlesini çevirdi. Cesaretini topladı ama kendini neye hazırladığını da bilmiyordu. Ancak Joshua’ya bakınca yüzünü bir endişe bulutu kapladı. “Bir sorun var,” diye mırıldandı.

“Nerden anladın,” diye sordu Sally. İkisi de büyük bir gizlin peşine düşmüş gibiydiler.

“Anlarım ben. Bir sorunu var. Kadehine uzanışına baksana... Omuzları nasıl da çökmüş. Ne oldu acaba? Bir konuda kaygılı. Onu en son ne zaman bu denli endişeli gördüğümü hatırlamıyorum.”

Sally başını iki yana salladı. “Bununla nereye varacaksın bilmiyorum. Belki de istediği tek şey yalnız kalmaktır. Beden dilini çözümleyen o kitaplardan hiç okumadın mı? Kimsenin yanına yaklaşmasına izin vermeye niyeti yok.”

“Belki.” Bethany düşünceli bir ifadeyle dudaklarını kemirdi. “Ama bundan kuşkuluyum.” Bethany ne yapacağına tam olarak karar vermeden uzanıp çantasını ve kadehini aldı ve iskemlesinden kalktı.

“Ne yapıyorsun sen,” diye fısıldadı Sally.

“Onunla konuşacağım.”

Sally arkadaşının koluna dokundu. “Dikkatli ol hayatım, kurtların keskin dişleri vardır.”

Joshua Norris’in yanına yaklaşırken Bethany’nin kalbi çılginca çarpıyordu. Allahtan Joshua’nın yanındaki tabure boştu. Tabureye oturup şarabını tezgâha bıraktı. Ellerini birbirine kenetleyip eğildi. Joshua’ya kendisini fark etmesi ve bir yorum yapması için zaman tanıdı.

Ancak Joshua onun farkına bile varmadı.

“Merhaba.”

Joshua’nın başını çevirip ona bakması beş saat sürmüş gibi geldi. Koyu renk gözleri bir anlığına şaşkınlıkla açıldı. “Miss Stone...”

Bethany şarabından bir yudum aldı. Onun yanına gelmişti gelmesine ama söyleyecek tek şey bulamıyordu. Başını çevirip omzunun üstünden Sally’ye baktı. Sally başını sallayarak arkadaşını cesaretlendirmeye çalıştı.

“Charley’nin yerine geldiğinizi bilmiyordum,” diyebildi en sonunda Bethany. Sesinin bu denli tuhaf çıkmış olmasına kendisi bile şaşırmişti.

“Hiç gelmem.” Joshua bunu söyledikten sonra dikkatini yeniden iç-kisine yöneltti.

“Daha iyi misiniz?”

Joshua yeniden ona döndü. “Pek sayılmaz.”

O sırada barmen onların karşısına geldi ve Joshua zayıf, uzun boylu adama içkisini tazelemesini işaret etti. Barmen Joshua’nın kadehini yeniden Scotch’la doldurdu ve Bethany’ye soran gözlerle baktı.

Bethany başını iki yana salladı. Limiti bir kadehti, özellikle de midesi boşken. Zaten bir kadeh bile şimdiden etkisini göstermeye başlamıştı.

“İsterseniz, yanımda daha aspirin var.”

“İstemem.” Joshua ondan yana bakmadan konuşmuştu, Bethany’nin kalkıp gitmesini istemiş gibi bir hali vardı. Belli ki kendisine eşlik etmesini istemiyordu ve davranışlarıyla da bunu gösteriyordu.

Bethany başka ne yapacağını bilemediğinden şarabından birkaç yudum daha aldı. Sonra da elini hafifçe Joshua’nın kolunun üstüne koydu. Bu kadar süre birlikte çalıştık, bana güvenebileceğinizi umuyorum.”

“Efendim.” Joshua sert sesiyle onun konuşmaya devam etmesine engel olmuştu.

“Şey, sorunuzun ne olduğunu bana söyleyebilirsiniz?”

“Bir sorunuz olduğunu da nereden çıkardın?”

“Üç yıldır yanınızda çalışıyorum. Bir sorunuz olduğunda anlarım. Bu halinizi daha önce de görmüştüm ama ben...”

“Sizin ne kadar süredir yanımda çalıştığının gayet de farkındayım Miss Stone...”

“Bethany,” diyerek onun sözünü kesti Bethany, bakışlarını onun gözlerine dikti. “Yıllardır sizinle çalışıyorum ve sanırım isminin Bethany olduğunu bilmeniz gerekiyor.”

Joshua’nın gözleri kısıldı. “İsminizi öğrenmenin umurumda olaca-

14 *Debbie Macomber*

ğını da nereden çıkardınız?”

Bethany birden ciğerlerindeki oksijenin tükendiğini ve yanaklarına kanın hücum ettiğini hissetti. Daha önce Joshua'nın soğuk ve duyarsız davrandığını görmüştü ama o tür davranışlarını böylesine kişiselleştirdiğine hiç tanık olmamıştı. Hele Bethany'ye bakış tarzı öylesine utanç vericiydi ki. Açıkça onu aşağılıyordu. Dudağının bir kenarı alaycı bir ifadeyle kıvrılmıştı, sanki iğrenç bir şeye bakıyordu. Kibirli bakışları Bethany'nin kolunun üzerindeki parmaklarına kaydı.

Bethany ağır ağır elini onun kolundan çekti. Bütün bedeni adeta uyuşmuştu. Birdenbire içini bir boşluk, işe yaramazlık duygusu kaplamıştı. Sally'nin verdiği söylevler kulaklarında çınlıyordu. Joshua'nın alaycı ifadesinin yansıttığı mesaj belki de onun bile niyetlendiğinden fazla etki yapmıştı. Bethany'nin kim olduğunu bilmiyor, üstelik umursamıyordu da. Adam kendi dünyasında yaşıyordu, Bethany'yi veya bir başkasını içeriye almaya niyeti yoktu.

Bethany taburesinden kalkıp bir adım gerilediğinde istifini bile bozmadı. “Sizi bir daha rahatsız etmem.” Sözler kasılmış boğazından güçlkle çıkmıştı.

Bethany nereye gittiğini bilmiyordu. Bildiği tek şey oradan kaçmak istediğiydi. Arkadaşına dönüp bakmadan yanından geçti ve kalabalığı yarıp kendisini dışarıya attı.

Bethany bir an birinin arkasından seslendiğini duyar gibi olduysa da, Sally'ye neler olduğunu anlatacak halde değildi. Adımlarını sıklaştırdı ve oldukça gözde bir semt olan Fransız Mahallesi'nin sınırındaki Decatur Sokağı'nın kalabalığında hızla ilerledi. Her ne kadar işlek bir sokak olsa da, Bethany hiç duraklamadı, başını dikleştirdi ve bacaklarının kendisini götürebildiği kadar hızlı yürümeye gayret etti. Nereye gittiğini bilmiyordu – umurunda da değildi.

“Miss Stone. Bekleyin.”

Bethany, Joshua'nın sabırsız seslenişini işittiğinde birden nefesini tuttu. Ancak yine de eskisinden de daha hızlı yürümeye gayret etti.

“Bethany, lütfen.”

Tuhaftı ama Joshua ona yettikten sonra tek kelime etmemiş, onunla yürümeye başlamıştı. Joshua konuşana dek birlikte iki sokak yürüdüler.

“Sana bir özür borçluyum.”

“Evet, öyle,” dedi Bethany. “Kaba ve küstah davrandınız. Sadece yardım etmeye çalışıyordum. Birinin yanınızda olmasına katlanamaya-

cağınızı söylemek o kadar zor muydu?” Sally’nin sözünü dinlemeliydi. Adamın beden dili kimseye tahammülü olmadığını anlatıyordu ama hayır, yufka yüreği ile de ona ulaşmak istemişti. İyi işte, dersini almıştı.

Bir dakika kadar ikisi de konuşmadı, Bethany akıl edip de çevreye bakınca Jackson Meydanını geçmekte olduklarını fark etti. Andrew Jackson’ın at üzerindeki heykelinin çevresini kaplayan geniş çim alana birkaç bank serpiştirilmişti.

Joshua boş bir bankı işaret etti. “Bir saniye oturur musun?”

Bethany sakın bir ifadeyle banka oturduysa da kalbi küt küt atıyordu. Joshua da yanına oturdu. Bethany’ye çok uzun gelen bir süre sonra konuştu. “Özür dilerim. Sorun Angie.”

Joshua küçük kızının ismini söyler söylemez, Bethany paniğe kapıldı. Birden Joshua’ya döndü, elleri Joshua’nın yakasına yapışmıştı. “Nesi var? Hasta mı? Yoksa kaza falan mı geçirdi?”

“Hayır, hayır.” Joshua hemen başını iki yana salladı. “Bildiğim kadarıyla sağlıklı olduğca iyi.”

Bethany derin bir nefes aldı ve arkasına yaslandı.

Joshua ise içini çekti, bakışları üzgün ve düşünceliydi. “Çocuklar hakkında ne bilirsiniz Miss Stone?”

“Aslında pek bir şey bilmem.” Gerçi Bethany’nin birkaç yeğeni vardı ve onları çok severdi ama Teksas’ta yaşadıkları için onları sadece yaz tatillerinde görebilirdi.

“Ben de bundan korkuyordum,” dedi Joshua parmaklarını saçlarının arasından geçirirken. “Doğrusu ne yapacağımı bilemiyorum.”

Joshua’nın sözleri Bethany’nin beyinde yankılanıyordu ama onun daha önceki sert sözlerini hatırlayınca neler olduğunu tekrar sormak istemedi. Buna gerek de kalmadı.

“Angie’nin annesiyle onun doğumundan kısa bir süre sonra boşandık.” Joshua sanki Bethany’nin rahatlatıcı bir şeyler söylemesini bekliyormuşçasına durdu. Fakat Bethany’dan herhangi bir yorum gelmedi.

“Yıllar boyunca elimden geldiğince Angie’yi ziyaret ettim,” diyerek devam etti Joshua. Bir yandan da bakışları Bethany’nin yüzünü araştırıyordu. “Maddi anlamda yapılması gereken her şeyi yaptım.”

“Çok güzel bir kız,” diye mırıldandı Bethany, başka ne söyleyeceğini bilemeyerek. Angie’nin fotoğrafları düzenli olarak güncellenirdi ve Bethany on yaşındaki çocuğun her geçen gün daha da güzelleştiğini düşünürdü.

16 *Debbie Macomber*

Joshua başını salladı, kaşları çatılmıştı. “Sorun şu ki, baba olma konusunda hiçbir fikrim yok.”

“Ama on yıldır bir babasınız,” diye hatırlattı Bethany elinde olmadan.

“Pek sayılmaz,” diye mırıldandı Joshua, yüz kasları belirginleşmişti. “Hiçbir zaman gerçek bir baba olmadım.”

Joshua bunu söyledikten sonra banktan kalktı, ensesini sıvazladı. “Hayatım boyunca kendimi böylesine çaresiz hissetmemiştim.”

Bethany o duygunun Joshua’ya oldukça yabancı geldiğine hiç şaşmamıştı. Yanında çalıştığı süre boyunca onun herhangi bir konuda kararsız kaldığını bile görmemişti.

Joshua bir an kendi sorunlarını unutmuşçasına durakladı ve dönüp Bethany’ye baktı. Sert bakışları yumuşamış, dudakları hafifçe kıvrılmıştı. “Az önceki sözlerimi hiç hak etmemiştin. Gerçekten özür dilerim.”

Bethany’nin bakışlarını ondan ayırabilmesi için bir deprem bile yeterli olamazdı. Joshua üç yıldır onunla ilgili ilk kez böylesine özel bir şey söylemişti. Daha önceki kırgınlığı aklından uçurmuştu. “Bana Angie’nin nesi olduğunu söyler misiniz,” dedi yumuşacık bir ses tonuyla.

Joshua başını salladı ve yeniden Bethany’nin yanına oturdu. “Dün öğleden sonra eski kayınvalidemle konuştum. Görünüşe göre son zamanlarda ne kendisinin ne de eşinin sağlığı pek yerinde değil.”

Bethany onu konuşmaya teşvik etmek istercesine başını salladı.

“Angie’nin gelip benim yanımda yaşamasının zamanının geldiğini düşünüyorlar. Birkaç saat sonra gidip onu havaalanından almam gerekiyor.” Joshua durakladı ve derin bir nefes aldı. Bakışları Bethany’nin yüzünü araştırdı. “Miss Stone... Şey, Bethany, benimle havaalanına gelmeyi bir düşünür müydün?”

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

LOUIS ARMSTRONG Uluslararası Havaalanı bir arı kovanından farksızdı. Havaalanına girer girmez Joshua'nın yaptığı ilk iş televizyon monitöründen uçuş programını iki kez kontrol etmek olmuştu.

“Uçak zamanında iniyor.” Joshua sanki biraz rötar olmasını umut edermiş gibi konuşmuştu. Kızını karşılayabilmek için gerekli evrakları doldurduktan ve güvenlik görevlilerine teslim ettikten sonra terminal salonuna geçtiler. Bethany bunca zamandır Joshua'nın böylesine huzursuz olduğunu hiç görmemişti. İşleri söz konusu olduğunda son derece soğukkanlı davranır, herhangi bir duygu belirtisi göstermezdi. Bethany şimdi patronunun haline bakınca bir yandan şaşırıyor, diğer yandan da gerçekte duyguları olduğunu fark ederek seviniyordu.

Gelen yolcu kapısına ulaştıklarında Joshua elleri ceketinin cebinde dolaşıp durmaya başladı. Birkaç dakika sonra da piste bakan boydan boya camın önündeki koltuklara oturan Bethany'ye katıldı ve birlikte karanlığı izlemeye başladılar.

“Benimle gelmeyi kabul ettiğin için minnettarım,” dedi Joshua. “Angie’yi neredeyse bir yıldır görmüyorum.” Joshua bunu söyledikten sonra parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, derin bir nefes aldı. “Sence beni tanır mı?”

“Tanıyacağından eminim.” Bethany onu rahatlatacak bir şey daha söylemek istedi ama Joshua'nın bundan hoşlanıp hoşlanmayacağından emin değildi. Joshua Norris zor bir adamdı. Bethany onun beklenmedik güveninin ne kadar süreceğini bilemiyordu.

O sırada karanlığın içinde birkaç ışık yanıp söndü. Bethany, Joshua'nın kasıldığını hissetti. Saatine baktı. "Angie'nin uçağı olmaz, saat daha erken."

Patronu hafifçe başını sallarken rahatlamış görünüyordu.

"Joshua," diye fısıldadı Bethany elinde olmaksızın. "Her şey yolunda gidecek."

Joshua ismini işitince Bethany'nin yüzüne baktı, kaşları çatılmıştı. "Çocukluğundan beri kimse bana bu şekilde seslenmedi."

Bethany yüzünün kızardığını hissetti. Kulakları bile alev alev yanıyordu. Dünya onu her ne kadar J.D. Norris olarak tanısa da, onun için patronunun ismi her zaman Joshua'ydı. Bildiği kadarıyla baş harflerden oluşan bir isim böylesine karmaşık bir adam için hiç de uygun değildi. "Ben— özür dilerim."

"Eleştirmek için söylemedim... Bethany, sadece gerçeği belirttim." Bethany'nin ismini öylesine garip bir ifadeyle söylemişti ki, sanki onun Miss Stone dışında bir ismi olduğunu güçlükle hatırlayabilmiş gibiydi. Joshua uzun süre yüzüne bakınca Bethany onun kendisine ilk kez alıcı gözüyle baktığı hissine kapıldı. Yüzünde dikkat çekici bir yan olmadığını biliyordu. Gözleri birçok kızın aksine soluk maviydi. Elmacık kemikleri hafif çıkık, burnu düzdü. Bethany'nin güzel olduğunu düşündürecek bir özelliği yoktu. Arkadaşları tatlı olduğunu söylerlerdi ama bu elbette onu sevdikleri içindi. Boyu ne uzun ne de kısaydı, orta boyluydu – bu bile oldukça sıradan bir özellikti. Joshua onu kollarına alacak olsa boyu ancak çenesine kadar gelirdi. Hele öpmeye kalksa iyice eğilmesi gerekirdi ki... Bethany bakışlarını Joshua'dan ayırmak için epeyce çaba sarf etti. "Angie'nin büyükannesi ve büyükbabası da onunla mı geliyorlar," diye sordu sırf düşüncelerini dağıtmak için.

"Hayır." Joshua birden başını iki yana salladı ve bakışlarını cama çevirdi. "Bunun bir faydası olmazdı zaten... Yalnız geliyor."

"Oh." Zavallı Angie. New Orleans'la New York arasındaki saat farkı küçük kızı perişan edecekti. Belki de uçakta uyuyup iyice enerji depolamış olarak inerdi.

"Odası hazır mı?"

"Odası mı?" Joshua daha önce böyle bir şey hiç aklına gelmemiş gibi yabancı bir ifadeyle sözcüğü tekrarlardı. "Bu gece için konuk odasında yatıracağımı düşünmüştüm... Daha ilerisi aklıma gelmedi. Galiba daha fazlasına ihtiyacı var, öyle değil mi?"

"Eminim şimdilik konuk odası gayet uygun olur."

“Güzel.”

Tam o sırada uzakta birkaç ışık daha parladı. “Sanırım bu onun uçağı,” dedi Bethany.

Joshua hafifçe doğruldu, kendini cesaretlendirmeye çalışır gibi bir hali vardı. Başını salladı. “İlk inenlerden biri olması gerekiyor. Bileti birinci sınıf.”

“Bir kabin memuru ona eşlik edecektir.”

Joshua derin bir nefes aldı. “Yanımda olduğun için ne denli memnun olduğumu anlatamam.”

Bethany de bundan daha memnun olmazdı. Bu, Joshua Norris’in bambaşka bir yanını görmek için bulunmaz bir fırsattı. Bir oda dolusu iş adamını bir bakışıyla susturabilecek kadar etkili biri olmasına karşın, Joshua kızı söz konusu olduğunda diğer babalardan farksızdı. İş dünyasında böylesine başarıları olan birinin kızının uçaktan inmesini beklerken böylesine tedirgin görünmesine ihtimal vermek mümkün değildi. Bethany bile bu duruma inanmakta zorlanıyordu.

Birkaç dakika sonra bir yer görevlisi körüğün kapısını açtı ve ilkin ellerinde valizleri ve elbise torbalarıyla iki işadamı havaalanının terminal binasına adım attılar. Onların ardından ise bir kabin memuru, omuzlarına kadar inen siyah düz saçları iki pembe kurdeleyle toplanmış küçük bir kız çocuğuyla körükten çıktı.

“Babacığım!” Kız kabin memurunun elini bırakıp Joshua’ya atıldı.

Joshua birden şaşırmıştı ama hemen bir dizinin üstüne çöktü ve kızına kollarını açtı.

Angie tüm varlığıyla babasının boynuna sarılmıştı. Joshua yavaşça ve neredeyse sanki kendine engel olamazmışçasına gözlerini kapattı ve kızına sarıldı.

Bethany bu duygu yüklü manzara karşısında gözlerinin dolduğunu hissetti ve bu sahneye zarar verip onları rahatsız etmemeye kararlı bir şekilde dudaklarını ısırdı.

Nihayet Joshua kızını bırakıp doğruldu ve çocuğun elini tuttu. “Angie,” diye mırıldandı on yaşındaki kıza bakarak. “Bu Miss Stone. Benim için çalışıyor. Kendisi asistanım.”

“Merhaba.” Angie’nin iri siyah gözleri Bethany’ye dikildi.

“Merhaba Angie. New Orleans’a hoş geldin.”

“Teşekkürler.” Küçük kız gülümsedi ve bir yetişkin gibi içini çekti. “Uçuşun ne kadar sıkıcı geçtiğini anlatamam. Buraya hiç gelemeyeceğimi sandım.”

20 Debbie Macomber

“Sanırım baban da aynı şeyleri düşündü.”

Angie’nin gülümsemesi genişledi. “Buralarda bir McDonald’s var mı? Büyükanнем uçak yemeklerini yememem konusunda beni uyardı. Bu yüzden açlıktan ölüyorum.”

“Miss Stone – bir McDonald’s?” Joshua, Bethany’ye sihirli değneğini kullanmasını ve bir anda bir McDonald’s yaratmasını beklermişçesine bakıyordu.

“Her türlü hamburgerci olabilir,” dedi o sırada Angie, çocuğun ifadesinden iyice çaresiz kaldığı anlaşıyordu.

“Birkaç kilometre ileride bir McDonald’s var,” dedi Bethany, Blackberry’sinden kontrol ederek.

“Tanrı’ya şükür,” diyerek rahatladı küçük kız ve küçük omuzlarını silkti. “Yemin ederim menüde kırıntı bile bırakmayacağım.”

Yemekten söz edilince, Bethany’nin aklına da henüz akşam yemeği yemediği geldi. Hamburgerin düşüncesi bile midesinin guruldamasına yetmişti.

Bavullarını banttan almak için ilerledikleri sırada Angie, New York’tan ve büyükannesinin evinde geçen yaşamından söz ediyordu. Bu arada küçük kız sırt çantasının dışında kocaman üç bavul getirmişti.

Joshua’nın arabasına yerleştikten sonra Angie arka koltuktan eğildi. Başı Joshua’yla Bethany’nin tam ortasındaydı.

“Siz kışsınız, değil mi Miss Stone?”

“Kış mı?” Bethany’nin on yaşındaki küçük kızın neden söz ettiği konusunda bir fikri yoktu.

“Teninizden söz ediyorum,” dedi Angie. “Bunun analizini yapmadınız mı hiç?” Angie esnemesini güçlkle bastırdı. “Son birkaç yıldır çok popüler bir şey. Büyükanнем her kadının kendi mevsimini bilmesi gerektiğini söylüyor.”

“Doğrusu bu konu hakkında pek bilgim yok. Sanırım biraz ilgilensem iyi olacak.” Bu arada Joshua ve Bethany birbirlerine bakıp gülümsediler.

“Oh hayır, bunu yapmanıza gerek yok. Ben bu tür konularda çok iyiyim ve siz de kesinlikle bir kışsınız,” dedi Angie kendinden emin bir ses tonuyla. “Daha çok kırmızı, mavi, beyaz falan kullanmalısınız.”

“Oh.” Bethany ne cevap vereceğini bilemiyordu. Aslına bakılırsa gardırobunda oldukça cesur renklerde kıyafetleri vardı ama ofiste daha az dikkat çeken renkleri tercih ediyordu. Ayrıca kıyafetleri de son derece sadeydi.

“Bu konuyla ilgili çok güzel televizyon programları var. Biraz tak-
tim almak için onları izlemelisiniz.”

“Evet, sanırım bunu yapmam gerek,” diyerek kızın sözlerini onay-
ladı Bethany ama gülmek için de kendini güçlükle tuttu.

Angie artık arkasına yaslanmış, kemerini bağlıyordu. Dikkatini ba-
basına çevirdi. “Tekne nasıl gidiyor baba,” diye sordu.

“İyi,” dedi Joshua dalgın bir ifadeyle. Konuşmaktansa yoğun trafik-
ten kurtulmaya yoğunlaşmıştı.

“Geçen gün televizyonda birkaç kişiyi izledim. Sanırım gerçekten
iyi bir denizci olmak için bir sürü teknik öğrenilmesi gerekiyor. Şahsen
önümüzdeki Amerika kupası için Yeni Zelandalılara epeyce dikkat
etmemiz gerekecek.”

“Bu ilk galibiyetleri olmaz,” dedi Joshua. Gülümseyen gözleri
Bethany’ninkilerle buluşmuştu.

Angie yeniden öne doğru eğildi. Dirseklerini her ikisinin koltuğuna
yasladı ve çenesini de kollarına dayadı. Kısa bir süre durakladıktan
sonra konuştu. “İyi anlaşacağız, sence de öyle değil mi?”

“Bence de,” dedi Joshua. “Ama şu an istediğim tek şey arkana yas-
lanıp doğru dürüst oturman.”

Bethany birden dondu kaldı. Joshua’nın sözleri gereğinden fazla
sert ve ses tonu da kırıcıydı. Elbette haklıydı ama kızına nasıl davran-
ması gerektiğini daha nazikçe söylemesinin bir sürü başka yolu vardı.

“Oh, elbette.” Angie derhal itaat etti. Arkasına yaslanıp kemerini
bağladı. “Bunu yıllar önce yapmalıydın.”

“Neyi yapmalıydım?” Joshua bekleyen adama park parasını öde-
mek için durduğunda dalgın bir ifadeyle sormuştu.

“Beni yanına çağırmalıydın,” dedi Angie esneyerek.

Joshua uzun süre yanıt vermedi. Ardından, “Haklı olabilirsin,” diye
mırıldandı.

Bethany onun yüzünün nasıl aydınlandığını fark etmişti. Gülümse-
mişti de. O zaman Bethany bunun ne denli nadir gerçekleştiğini dü-
şünmeden edemedi. Hayatını belli bir programa göre yaşayan bir adam
için kızının yanında yaşayacak olması büyük bir değişiklikti. Bethany
bunun olumlu anlamda bir değişiklik olacağından neredeyse emindi.

Bethany çantasını kucağında sıkıca tutmuştu. İstifa mektubu halen
çantadaydı. Orada da kalsa iyi olurdu. Belli ki Norris Pharmaceutical
Company’de oldukça ilginç gelişmeler yaşanacaktı. Bethany şirkette
kalıp bunlara tanıklık etmek için can atıyordu.

İki saat sonra taksi Bethany'yi evin önünde indirdiğinde salonun perdesi açıldı ve Sally'nin yüzü göründü.

“Meraktan ölüyorum,” diye bağırdı Sally, kapıyı açar açmaz. “Neler oldu? Bir telefon edemez miydin?” Sally ardından kendini koltuğa attı. “Neyse özür dilemeyi boş ver. Konuş.”

Bethany ceketini holdeki dolaba astı. Nereden başlayacağından pek emin değildi. “Charly'nin yerinden çıktıktan sonra Mr Norris peşimden geldi...”

“O kadarını biliyorum. Umarım uygun bir biçimde özür dileyebilmiştir. Yüzün o kadar üzgündü ki... Seni hiç öyle gördüğümü hatırlamıyorum.”

“Özür diledi,” dedi Bethany kendinden emin bir ses tonuyla.

“Özür dilemesi iki saat mi sürdü?”

“Hayır.”

“Yoksa birlikte romantik bir yemek mi yediniz?”

“Hayır.”

Sally'nin omuzları hayal kırıklığıyla çöktü. “Ne oldu peki?”

“Hiçbir şey. Kızının onunla yaşamak için buraya geleceğini söyledi.”

Sally pijamalarını giymişti. Bacaklarını altına toplayıp arkadaşını süzdü. “Demek öyle.”

“Evet. Angie bu akşam geldi ve Mr. Norris onunla havaalanına, kızını karşılamaya gitmemi istedi.”

“Yani havaalanına gittiniz.”

“Kısmen.” Bethany topuklu pabuçlarını çıkardı ve arkadaşının karşısına, kanepeye geçti. “Ondan sonra Mc Donalds'a gittik.”

Sally bunu işitince gülümsedi. “Ne kadar romantik.”

Aslında bir bakıma romantikti ama Bethany bunu arkadaşına açıklayacak değildi. Anladığı kadarıyla Joshua hayatında ilk kez bir fast - food restoranına gitmişti ve tek kelimeyle afallamıştı. “Gerçi arabadan inmedik, çünkü Angie her an uyuyakalabilirdi.”

“Uyudu mu peki?”

“Sorma, zavallı çocuk eve gider gitmez uyudu.”

“Mr. Norris'in evini mi gördün?” Sally bacaklarını birden kanepeden sarkıttı ve öne doğru eğildi. Söylentilere göre Joshua Norris bir malikânede yaşıyordu.

Bethany başını sallarken, iki katlı binayı gördüğünde ne denli etki-

lendiğini anımsadı. Kırmızı beyaz tuğlalardan örülmüş sıra dışı bir evdi. Binanın ön cephesineyse sarmaşıklar sarınmıştı. Ev eski ve yeni Güney'in zevkli bir karışımı olacak şekilde tasarlanmıştı.

"Peki, eve girince ne oldu," diye sordu Sally merak içinde.

Bethany hafifçe omzunu silkti. "Angie'nin pijamalarını giymesine yardım ettim. O sırada Mr. Norris onun bavulunu içeriye taşıdı."

"Sonra..."

Sonra da benim için bir taksi çağırdı.

Aynı zamanda Bethany'ye teşekkür etmiş ve daha önceki kırıcı davranışından dolayı tekrar özür dilemişti. Bunu yaparken de yine kendi içine kapanmıştı. Bethany bunu çok net bir şekilde görebilmişti. Joshua'nın yüzündeki ifadeyi okumaya çalışmış ama başaramamıştı. Bir an Joshua'nın krizini atlattır atlatmaz kendisine yakınlığı için pişmanlık duyduğundan kuşkulamıştı.

Bethany, Sally'ye bunların hiç birini anlatmadı. Taksi geldikten sonra Joshua'nın kendisini arabaya kadar geçirdiğini ve şoföre ücreti verdiğini de anlatmadı. Bethany arabaya bindikten sonra Joshua bir süre dışarıda kalmış elleri ceplerinde, kaşları çatık öylece durmuştu. Yol boyunca Bethany'nin gözlerinin önünden Joshua'nın o hali gitmemişti.

"Hepsi bu mu," diye sordu Sally, hayal kırıklığına uğramış bir halde. "Saatlerdir yoksun ve olanların hepsi bu kadar mı?"

"Evet, hepsi bu kadar." Şimdi böyle söyleyince pek bir şey olmamış gibi görünüyordu ama aslında o kadar büyük değişiklikler gerçekleşmişti ki. Arkadaşıyla paylaşmayı istemeyeceği kadar önemli değişiklikler.

Joshua Norris'in yanında çalışmaya başladığından bu yana ilk kez patronu kendisinin bir makine değil de bir insan olduğunu keşfetmişti. Nedense Bethany onun da bu keşiften dolayı memnun olduğunu düşünmeyi yeğliyordu.

Pazartesi sabahı Joshua ofise girdiğinde Bethany masasında oturuyordu. Bethany onun içeriye girdiğini fark edince beklentiyle yüzüne baktı ama hayal kırıklığına uğradı. Joshua üç yıldır her sabah yaptığı gibi günaydın, dedikten sonra masasının önünden geçti ve kendi ofisine girdi.

Bethany gelen mektupları ve kahve makinesinden doldurduğu bir

24 Debbie Macomber

fincan kahveyi eline alıp patronunun peşi sıra ofisine gitti. Joshua'nın kızının tavsiyesine uymuş, lacivert bir döpiyes, beyaz buluz giymişti. Gerçi Joshua'nın ne giydiğinin farkına varacağından pek emin değildi.

Bethany ofise girdiğinde her zamanki gibi kahveyi ve mektupları masanın üzerine bıraktı. Joshua kahvesinden bir yudum aldı ve mektupları gözden geçirdi. Geçirirken de her bir mektup için kısa talimatlar verdi. Bethany mektupları yeniden eline aldığında Joshua'nın masasının karşısında tereddütle dikildi.

"Evet," diye sordu Joshua. "Başka bir şey var mı?" Başını kaldırıp Bethany'ye doğru dürüst bakmamıştı bile.

"Ben... Angie'yi soracaktım. Nasıl, uyum sağlıyor mu?"

Joshua buz gibi bakışlarını Bethany'ye çevirdi.

"Miss Stone bilmem farkında mısınız ama burada çalışıyoruz. Kızım sizi ilgilendirmez. Şimdi sizden her ay oldukça dolgun bir maaş ödediğim işinize dönmenizi istersem kabalık etmiş olur muyum?"

Bethany bir an ona o çok kıymetli işini ne yapması gerektiğini söylememek için kendisini güçlükle tuttu. İş için dolgun bir maaş ödediği doğrudu ama hiçbir maaş kabalıklarını telafi edemezdi. Birkaç saniyelik tereddüitten sonra, "Evet tabii," diyebilirdi. Sesi neredeyse bir fısıltı halinde çıkmıştı. Kendi masasına dönerken öfkesinden elleri tir tir titriyordu. Doğrusu bacaklarının durumu da farklı değildi. Yine de sakinleşmek için masasına oturmadan önce ofisi birkaç kez turlamadan edemedi.

Hemen şimdi ofisine girip istifa mektubunu vermesi gerektiğinden emindi. Ama yapmayacaktı işte. Bunca kızgınlığına karşın yapamayacaktı.

Bethany kendisine verilen bütün görevleri yerine getirmişti. Ancak öğleyin Sally ofise uğradığında Bethany burnundan soluyordu. Sabah olanlar gittikçe içine daha fazla oturmuştu. En fazla da kendisine kızıyordu. Joshua'nın o şekilde konuşmasına nasıl izin verebilmişti?

"Çok zor biri," diye tısladı, kapıdan başını uzatan Sally'ye.

"Kim? Mr. Norris mi," diye sordu Sally bir ev arkadaşına bir Joshua'nın ofisinin kapalı kapısına bakarken.

"Başka kim olacak?" Bethany iskemlesini öylesine sertçe geriye çekti ki, epeyce geriye savruldu.

Sally kaşlarını çatarak içeriye girdi. "Yüce Tanrım, ne oldu?"

"Bıktım!" Sally arkadaşının sözleri karşısında sadece gözlerini yuvarlamakla yetindi. Bunun üzerine Bethany derin bir nefes aldı. Tamam

haftalardır bunu söylüyor olabilirdi ama bu kez gerçekten de oldukça farklıydı. Joshua Norris'e kendisine saygı duyması gerektiğini öğretecekti. Hiçbir adama kendisiyle bu şekilde konuşma hakkını vermeyecekti. Hiçbir zaman...

Bethany çantasına uzandı ve doğruca kapıya yöneldi.

Sally ağzı bir karış açık bir biçimde arkadaşını durdurdu. "Büyük beyaz köpek balığına yemeğe çıktığını söylemeyecek misin?"

"Hayır. Bunu kendisi akıl edebilir değil mi?"

Sally bir an durakladı. "Peki, tamam."

Bethany kapıdan çıkmadan önce omzunun üstünden Joshua'nın karpısına şöyle bir baktı. İçi üzüntüyle dolmuştu, hafifçe içini çekti. Onunla ilişkileri bir adım bile ileriye gitmiyordu. Joshua'yla ilişkisini geliştirmek için herhalde bir ömür yetmezdi.

Şirket binasının üçüncü katındaki kafeteryaya gittikleri sırada Sally alışılmışın aksine oldukça sessizdi. Yemeklerini aldılar ve ellerinde kavuniçi rengi tepsileriyle dalgalı Mississippi Nehri'ne bakan cam kenarında bir masa buldular.

"Biliyor musun sen haklıydın," dedi Bethany. "Çok önce istifa etmeliydim." Liseli, romantik bir genç kız gibi patronuyla ilişkilerinin değişeceğini, Joshua'nın onu fark edeceğini falan ummuştu. Hâlbuki ne olmuştu? Joshua kızıyla Bethany'nin önünde buluşmasını rahatsız edici bulmuş, belki de utanmıştı. Bethany'nin bu duruma tanık olmasından dolayı pişmanlık duyduğu o kadar açıktı ki.

"Hangi konuda haklıydım? J.D. Norris konusunda mı," diye sordu Sally, arkadaşının yüzünü dikkatle incelerken. Bethany hemen yanıt vermeyince hindi fümeli sandviçini açıp kıvrıkcık salata yaprağını çıkardı. Ardından tuza uzandıysa da vazgeçti.

Bethany başını sallamadan önce en azından bir dakika geçti.

"Eeee," diye sordu Sally. "Ağzından baklayı çıkaracak mısın?"

"Hayır," diyerek başını iki yana salladı Bethany. Kendisinin de daha yeni fark ettiği gerçekleri kimseyle paylaşacak cesareti yoktu. Hayatının üç yılını boş yere umutlanarak heba etmişti. Durumun imkânsızlığını kabullenmek ne denli zor olsa da artık bundan kaçamazdı.

Bethany kendisine dikkatle bakan arkadaşından bakışlarını kaçırdı. Sally önünde sonunda onu konuşturacaktı. Bethany arkadaşının kendisinden laf almak için her seferinde farklı taktikler denediğini bilirdi. Fakat henüz onunla konuşmaya hazır değildi. Dokunmadığı sandviçinin olduğu tepsisini itti.

26 *Debbie Macomber*

“Bunu daha önce bin kez işittim, biliyorsun.”

“Biliyorum. Ama bu kez farklı.”

“Pekâlâ,” dedi Sally hafifçe içini çekerek.

“Hayır, gerçekten ciddiym. Geçenlerde bir yazı okudum. İnsanlar bir işte çalışırken başka bir işi çok daha kolay buluyorlarmış. Yarın sabahтан itibaren iş başvurularına başlıyorum.”

Sally’nin iyice kıstığı gözlerinden arkadaşının sözlerine inanıp inanmama konusunda karar veremediği anlaşılyordu. Bethany arkadaşının bakışlarına daha önce hiç olmadığı kadar kararlı bir ifadeyle karşılık verdi. Bu kez kesinlikle ciddiydi, dediğini yapacaktı. En iyisi Joshua Norris’i terk etmekte.

Bethany koltuğunun altında gazeteyle ofise döndüğünde Joshua’nın kapısı açıktı. Herhalde Bethany’nin geldiğini işitmişti, çünkü hemen ofisten çıkıp masanın önüne dikildi. Bethany onun yüzüne bakmamaya çalışsa da kendisini dikkatle incelediğinin farkındaydı. Birkaç dakika sonra da hiçbir şey söylemeden ofisten çıkıp gitti.

Patronu gittikten sonra Bethany gazeteyi açıp iş ilanlarını gözden geçirdi. Ardından iki ilanı arayıp randevu aldı.

Bir saat kadar sonra Joshua döndü dönmesine ama Bethany’yle yine tek kelime konuşmadı.

Öğleden sonra çabucak geçti. Joshua iki dosya istedi, bir mektup yazdırdı. Bethany mektubu bilgisayarda temize çekti ve Joshua’ya götürdü. Bunun dışında aralarında herhangi bir iletişim olmadı.

Nihayet Joshua muhasebeyle toplantı yapmaya gitti ve Bethany de Sally’yle birlikte kahve molası verdi. Kahve içtikleri süre boyunca J.D. Norris konusu gündeme gelmedi, belli ki Sally düşüncelerini kendine saklayacaktı.

Bethany Perşembe günü için Joshua’dan izin istemeye karar vermişti. Ona bir randevusu olduğunu söyleyecekti ki, bu doğrudu. Ancak bu Joshua’nın tahmin edeceği gibi bir randevu olmayacaktı, iş başvurusunda bulunacaktı. Bu arada Bethany bir karar daha almıştı. Bundan sonra başlayacağı şirkette patronunun mutlu evliliği olan ellili yaşlarda biri olmasına dikkat edecekti.

“Miss Stone. Selamm.”

Bethany şaşkınlıkla masasına baktı. Angie koltuğuna bir güzel kurulmuştu. Bethany’yi görünce koltuktan atlayıp gülümsedi. “Hiç gel-

meyeceksiniz sanmıştım.”

“Merhaba Angie.” Kızın içten gülümsemesi sanki Louisiana günbatımının görüntüsüyle yarıştırdı. “Okulun ilk günü nasıldı bakalım?”

On yağındaki ufaklık yüzünü buruşturdu. “Bu kentteki çocuklar çok tuhaflar.”

“Öyle mi, neden?”

“Sınıfımdaki kızlardan bir teki bile Bobby Short ya da Frank Sinatra’yı işitmemişler.”

“Oh, bu çok ayıp,” diye yanıt verdi Bethany.

“Müziğin ne olduğundan haberdar olan herkes Bobby’yi tanır. O dünyaca ünlü biri. Büyükkannemle büyükbabam bile onu tanırlar. Hatta uzun yıllar önce Carlisle Otel’e gidip onu izlemişler.” Angie kollarını bağladı ve dudaklarını sarkıttı. “Büyükkannemde CD’leri bile var.”

“Demek onun müziğini beğeniyorsun.”

“Oh evet, Frank Sinatra’yı da çok severim. Bunu babama söyleyecek değilim.” Angie bunu söylerken sesini iyice alçalttı. “Çünkü emim çok üzülür ama buradaki çocuklar gerçekten berbat.”

Bethany herhangi bir yorum yapmadan çantasını alt çekmeceye bıraktı ve koltuğuna oturdu.

Angie masayı dolaşıp Bethany’nin yanına geldi. “Britney Spears’ı sever misiniz?”

“Aslında bayağı severim,” dedi Bethany.

Çocuk Bethany’nin yanıtına şaşırılmış görünüyordu. “Ben de severim ama büyükkannem onun biraz civelek olduğunu düşünüyor.”

“Ne demek o?” Bethany, Angie’nin son derece ciddi bir ifadeyle bakan gözlerini fark edince içinde kabaran gülme hissini son anda bastırdı.

“Çok emin değilim ama sanırım piercingleriyle ilgili bir şey.”

Bethany birden küçük kızın kulaklarına dikkat etmemesini diledi. Her iki kulağında da ikişer küpe vardı. Çocuğun dikkatini başka yöne çekmek için bilgisayara döndü.

Angie hemen kendine bir iskemle çekti. “Babam çalışırken seni rahatsız etmemem gerektiğini söyledi. Ama yeni kâhya yarın gelecekmiş. Bu yüzden öğleden sonrayı burada geçirmek zorundayım.”

“Beni rahatsız etmezsin tatlım.”

Angie bunu işittiğine rahatlamış gibiydi. “Şimdi ne yapacaksınız?”

“Babanın bir mektubunu yazacağım.”

“İzleyebilir miyim?”

28 Debbie Macomber

“Şayet istiyorsan.” Bethany’nin parmakları klavyenin üzerinde hızla hareket ediyordu. Birkaç dakika sonra mektup yazılmıştı.

“Biliyor musun, çok iyisin.”

“Zamanla alışıyorsun.”

“Bilgisayarında bir şeye bakabilir miyim?”

Bethany kenara çekildi. “Elbette. Yardım istersen söylemen yeterli.”

Bir sonraki bir saat boyunca Angie, Bethany’nin gölgesi haline gelmişti. Küçük kız çok eğlenceli bir tipti ve Bethany onun komik halleri karşısında kaç kez kendini tutamayıp güldü. Angela Norris, Bethany’nin tanıdığı diğer on yaş çocuklarından epeyce farklıydı. Büyükannesi ve büyükbabası tarafından yetiştirilmesine, küçük bir özel okula gitmiş olmasına karşın hiç de şımarık bir çocuk değildi. Bethany bu gerçeği oldukça ilginç bulmuştu.

Joshua toplantıdan döndüğünde saat neredeyse beşe geliyordu.

“Selam baba,” dedi Angie neşeyle. “Bethany ojesini kullanmama izin verdi. Bak...” Angie iki elini de uzattı ve pembe ojelerini gösterdi.

Joshua herhangi bir yanıt vermeden telefon çaldı.

“Ben bakarım.”

Bethany, Angie’nin telefona uzanması karşısında paniğe kapılmıştı.

“Mr. Norris’in ofisi, nasıl yardım edebilirim?”

“Miss Stone...” Joshua gözlerini onaylamayan bir ifadeyle kısmıştı.

“Bu da ne demek oluyor?”

Bethany suçlu suçlu gülümsedi.

Angie ise omzunun üstünden Bethany’ye seslendi. “Sally adında biri seni arıyor.”

Joshua’nın bakışları halen Bethany’nin üzerindeydi. “İşiniz biter bitmez Miss Stone, sizi ofisimde görmek istiyorum.”

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

“**B**ENİ GÖRMEK istemiştiniz, Mr. Norris,” dedi Bethany soğuk bir tonda. Belli ki yine patronunun hoşuna gitmeyen bir şey yapmıştı.

“Angie’nin burada bulunuşundan dolayı özür dilerim.”

Bethany rahatlamıştı. “Benim için sorun değil.”

“Güzel. Yeni kâhya yarın işe başlıyor. Yani bundan böyle Angie ofise gelmek zorunda kalmayacak.”

“Anlıyorum. Hepsi bu kadar mı?”

“Evet, dedi Joshua ama duraklamıştı.

Bethany arkasını dönüp ofisten çıkmaya yöneldi. Ancak kapıda izin meselesi aklına gelince geriye döndü. “Mr. Norris.”

“Evet.”

“Perşembe günü için izin almam gerekiyor.”

“Bu Perşembe mi?”

“Bir randevum var.”

“Bütün gün mü?”

Bethany omuzlarını dikleştirdi. “Evet.”

Joshua bunu işittiğine pek memnun olmamış gibi görünüyordu ama bu Bethany’nin sorunu değildi.

“Pekâlâ, Miss Stone, İnsan Kaynakları’nı arayıp bana birini yollamalarını ayarlayın.”

“Peki efendim.”

“Miss Stone— lütfen ‘efendim’den vazgeçin. Bugüne dek kullanmadınız, bundan sonra da gereği yok. Anlaşıldı mı?”

30 Debbie Macomber

“Peki Mr. Norris.”

Joshua derin bir nefes aldı. “Miss Stone, bir sorun mu var?”

“Ne sorun olabilir ki?”

“Ben de bunu sordum.”

“Ben de yanıtladım.”

Joshua’nın gözleri şaşkınlıkla açıldı, bir şey söylemek istercesine ağzını açtı fakat Bethany çabucak odadan çıktı.

“Miss Stone, babam sizi üzdü mü?” Angie gözlerini kocaman açmış, Bethany’ye bakıyordu.

“Hayır canım, elbette hayır.”

“Güzel.” Küçük kız derin bir nefes aldı. “Hep o sert ifadesiyle insanları korkutacak şeyler söylüyor. Bazen böyle davrandığında ağlamak istiyorum ama buraya geldiğimden beri bunun onun tarzı olduğunu, aslında her zaman öfkeli olmadığını fark ettim.”

“Biliyorum Angie. Bak ne diyeceğim, istersen bana Bethany diyebilirsin.”

“Öyle mi?”

“Evet. Tabii benimle arkadaş olmak istersen.”

On yaşındaki küçük kız abartılı bir şekilde iç geçirdi. “Oh be iyi... Buna ne denli ihtiyacım olduğunu bilemezsin.”

Bethany kızın büyümüş de küçülmüş haline gülmeden edemedi.

“Doğru söylüyorum,” dedi Angie. “Yeni sınıfımda kimsenin benden hoşlandığını sanmıyorum. Nerede hata yaptığımı bilmiyorum. Ama sanırım büyükannem olsa çok yanıldığımı söylerdi.”

“Onlara biraz zaman tanı tatlım.”

Angie başını sallayıp gülümsedi. “Bunu da söylerdi.”

“Bence hafta sonuna kadar bir sürü arkadaş edineceksin.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Kesinlikle.” Bethany bir dosya açtı. “Benim için bir mektup yazabilir misin,” diye sordu Angie’ye.

“Yapabilir miyim dersin?”

“Elbette. Benim başka işlerim var. Sen burada olduğuna göre benim asistanlığımı yapabilirsin.” Bethany kıza bir mektup verdi.

“Elimden geleni yaparım Miss Stone... Yani Bethany.”

Birkaç dakika sonra Angie yaptığı işe odaklanmıştı. Çocuğun mektubu bitirmesi yaklaşık bir saatini aldı. Son kelimeyi yazdığında bilgisayara gururla bakıyordu.

“İyi bir iş çıkardın Angie,” dedi Bethany gülümseyerek.

“Oh, selam baba!” Angie iskemleden atlamış ofisinden çıkan babasına doğru koşmuştu. “Bil bakalım ne oldu? Bethany onun asistanı olabileceğimi söyledi. Yarın da çalışmaya gelebilirim, değil mi? Beni yeni kâhyayla baş başa bırakmayı düşünmüyorsun, değil mi? Bethany’nin bana burada ihtiyacı var.”

Bethany ağzını açıtsa da söyleyecek bir şey bulamadı. Sadece çocuğu oyalamak için öyle söylemişti. Ancak bu sadece başka bir sorun yaratmaya yetmiş de artmıştı.

“Belki bazı günler Miss Stone senden faydalananabilir Angela,” dedi Joshua, Bethany’den yana bakarak. “Ancak kendisi oldukça iyi bir asistandır, bu yüzden her gün gelmen gerekmez.”

“Ama baba...”

“Miss Stone genellikle işlerini kendisi yetiştirebilir,” dedi Joshua tartışmaya meydan bırakmayacak bir ses tonuyla.

“Yine de ona yardım etmek istiyorum. Olabildiğince sık... Sence de her gün gelmem iyi olmaz mı Bethany?”

“Ara sıra gelebileceğini söyledim Angela. Başka itiraz istemiyorum.”

“Peki baba.” Küçük kız çok mutlu görünmüyordu ama berbat bir halde de değildi.

Bethany baba kızın birbirlerine uyum sağlamakta olduklarına karar verdi.

Perşembe günü akşama doğru Bethany televizyonun karşısında oturmuş bacaklarını sehpa uzatmış, kahvesini içiyordu. O sırada Sally eve geldi.

“Berbat bir gün geçirmişe benziyorsun,” diye yorum yaptı Sally.

“Hem de nasıl,” diye söylendi Bethany. Bacakları ağrıyor, her tarafı sızlıyordu. Üstelik morali de bozulmuştu.

“Bir iş bulamadın o zaman.”

“İnsanın düşüncelerini okuyorsun.”

“Ne oldu peki?”

“Aslına bakarsan hiçbir şey. Bilirsin işte, siz bizi aramayın, biz size döneriz durumları.”

“Peki, ne yapacaksın,” diye sordu Sally kaygı içinde.

“Ne yapabilirim ki? Başka bir pozisyon bulana kadar Joshua Norris’le çalışacağım.”

32 Debbie Macomber

Sally arkadaşının yanına oturdu ve ayaklarını aynı şekilde sehpanın üzerine uzattı. “Şey, sana bir haberim var.”

“Ne,” diye hevesle sordu Bethany. Moralini yükseltecek bir şeylere ihtiyacı vardı.

“Anlaşılan o ki, Mr. Norris sensiz pek de iyi bir gün geçirmemiş.”

“Öyle mi?”

“Öğleden önce iki eleman değiştirmiş.”

“Tanrım! Ciddi misin?”

“Dediklerine göre Mr. Norris bütün gün burnundan solumuş.”

Bethany alt dudağını düşünceli bir ifadeyle dişledi. “Neden acaba?”

“Bunu herkes merak ediyor,” dedi Sally. “Sana bir şey söyleyeyim mi, bütün çalışanlar senin yarın gelişini dört gözle bekliyor. Bütün bir öğleden sonra onun yanında çalışmamız istenecek diye hepimizin ödü koptu. Adeta ejderhanın mağarasına gönderilen bakirelere benziyorduk.”

“O kadar da kötü biri değildir!” Joshua’nın aksi yanları olabilirdi ama bir zorba falan da değildi doğrusu. Öyle köle taciri gibi biri olsaydı ona âşık olmazdı ki.

“Mr. Norris kötü biri değil, öyle mi? Bahse girer misin?” Sally kulaklarına inanamıyormuş gibi bakıyordu. “İnsan kaynaklarının gönderdiği ilk kıza hiçbir işe yaramadıklarını söylemiş.”

Bethany patronunu savunmamak için kendini güçlkle tutuyordu. Şayet Joshua bir elemana böyle bir şey söylediyse bunun makul bir nedeni olmalıydı. Muhtemelen kız oldukça aptalca davranmıştı.

“Yarın işe geliyorsun, değil mi,” diye sordu Sally umutla.

Bethany başını salladı, gitmekten başka şansы yoktu ki. Aslında hayal ettiği bu değildi. Alaycı bir gülümsemeyle Joshua Norris’in ofisine girecek ve istifa mektubunu havalı bir ifadeyle masasına bırakacaktı. Ne yazık ki bu olmayacaktı. Zaten bunun hayalini kurmakla bile sersemlik etmişti.

“Oh, Tanrı’ya şükür. Bu beni bir sürü telefon görüşmesi yapmaktan kurtaracak.”

“Telefon görüşmesi mi?”

“Evet,” dedi Sally memnuniyetle gülümseyerek. “Gitmeyecek olsan yönetici sekreterlerini tek tek aramam gerekecekti. Çünkü o takdirde hepsi hastalık numarası yapacaklardı.”

“Bu çok saçma.”

“Beth, sen bugün ofiste değildin. O yüzden neler olduğunu tahmin

bile edemezsin. İnan bana Norris Pharmaceutical çalışanları senin bir azağı olduğunu düşünüyorlar.”

Bethany bu sefer güldü. İnsanların yeri doldurulamaz bir çalışan olduğunu düşünmeleri egosuna iyi gelmişti. Ne yazık ki en çok önemse- diğı kiğı Joshua’ydı ama onun da böyle şeyleri fark edebilecek bir yapı- sı yoktu.

Ancak ertesı sabah Bethany ne denli yanıldığını anladı.

Joshua ofise girdiğinde Bethany masasında oturuyordu. Bethany’yi görüncü memnun olmuş gibi baktı. Belki de Bethany’ye öyle gelmişti ama sanki bakışları yumuşamış gibiydi. Hatta hafifçe gülümsemişti. Daha doğrusu Bethany gülümsediğini görür gibi olmuştu.

“Günaydın Bethany.”

“Mr. Norris.” Bethany ayağı kalktı Joshua’nın ofisine yöneldi. Yarı yolda onun kendisine ilk kez ismiyle hitap ettiğini fark etti. Yüreğı deli gibi çarpmaya başlamıştı. Yıllardır ilk kez patronu bir robot değil de gerçek bir insan olduğunu fark etmişti.

Bethany bir fincan kahveyi ve mektupları masasına bırakırken ken- disini toplanmayı başardı.

Joshua her sabah yaptığı gibi mektupları gözden geçirdi ve talimat- larını verdi. İşini bitirdiğinde durakladı.

“Miss Stone.”

Bethany artık ayağı kalkmıştı ama Joshua yeniden oturmasını işaret etti.

“Efendim.”

“Ne kadar zamandır yanımda çalışıyorsun? Üç yıl mı?”

Bethany başını salladı.

“En son ne zaman maaşına zam yapmıştım?”

“Dört ay önce.” Zaten Bethany’nin başka bir iş bulmakta güçlük çekmesinin diğeri bir nedeni de maaşının yüksek oluşuydu. Şu an aldığı maaşı söylediğinde diğeri şirketler adeta ürküyorlardı.

“İşinizi mükemmel yapıyorsunuz Miss Stone.”

“Teşekkür ederim.”

“Bunu size yeterince sık söylemediğimi biliyorum.”

Bethany’nin hatırladığı kadarıyla hiç söylememişti.

“Birlikte oldukça verimli çalışıyoruz. Dün sizin yokluğunuzda bu ofisi nasıl da beceriyle yönettiğinizi fark ettim.”

“Teşekkür ederim.” Bethany başka laf bilmezmiş gibi davrandığının farkındaydı ama patronu onu adamakıllı şaşırtmıştı. Teşekkür etmekten başka ne söyleyeceğini bilemiyordu. Galiba Sally önceki gün yaşananları fazla abartmamıştı. Ancak ilginç olan şuydu ki, Bethany’nin daha önce de izin aldığı olmuştu. Fazla uzun süre değilse de bir iki gün gelmemişti. Elbette yıllık izinlerinde de gelmemişti.

“Benim ihtiyaçlarımı tahmin edebiliyorsun,” diye devam etti Joshua hafifçe huzursuz bir ifadeyle. “Sanki düşüncelerimi okuyorsun ve ben herhangi bir şey söylemeden harekete geçiyorsun. Bunun için daha önce sana hiç teşekkür etmemiştim. Bu bir çalışanda nadiren görülen bir özelliktir.”

“Teşekkür ederim.” Bethany başka ne diyeceğini gerekten bilemiyordu.

“Sanırım iyi bir çalışanın ödüllendirilmesi gerekir.” Joshua kendinden memnun bir ifadeyle gülümsedi.

“Ne dediniz?” Bethany, patronunun ne demek istediğini anlayamamıştı.

“Maaşını arttırıyorum.”

Joshua’nın telaffuz ettiği miktar Bethany’nin nutkunun tutulmasına yol açmıştı. Ancak önerdiği rakam normalde bu pozisyonunda alınacak miktarın yüzde yirmi beş fazlasıydı. “Ama Ekim ayında zam almıştım zaten.”

Joshua kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. “Yani bu artışı istemediğini mi söylüyorsun?”

“Elbette istiyorum.”

“Güzel,” dedi Joshua kısaca. Ardından Bethany odada değilmiş gibi dikkatini önündeki kâğıtlara çevirdi. “Öyleyse, hepsi bu kadar.”

“Teşekkür ederim... Mr. Norris.” Bethany kendini garip hissederek kalktı. Elindeki mektuplar neredeyse düşecekti, bereket versin son anda sıkıca tutmayı başardı.

Joshua gülümsedi. “Sanırım yeterince teşekkür ettiniz Miss Stone.”

Bethany masasına yeterince hızlı dönemedi. Yerine gelir gelmez yaptığı ilk iş muhasebe bölümünde çalışan Sally’yi aramak oldu.

“Sally,” diye fısıldadı kısık bir sesle. “Kafeteryada buluşalım.”

“Şimdi mi? Belki farkında değilsindir ama saat dokuz.”

“Tamam, o zaman onda buluşalım.” Bethany o kadar bekleyebileceğinden bile emin değildi ama başka da çaresi yoktu.

“Bethany,” dedi arkadaşı. Sesi kaygılı geliyordu. “Üç yıldır her gün

saat onda kahve içiyoruz. Ne diye değiştirmek istedin?”

“Zam aldım!” Bethany adeta çığlık attı. Doğrusu bu haberi daha fazla içinde saklayamamıştı.

“Yine mi?”

Düşündüğünün aksine Sally verdiği habere pek sevinmemişti galiba. “Anladığımı kadarıyla dün için söylediğin her şey doğruymuş. Çünkü bu sabah Mr. Norris beni gördüğüne memnun olduğunu gizlemedi.”

“Beth, bu başka iş aramayacağın anlamına mı geliyor?”

“Çıldırдың mı sen? Bu parayı başka nerede kazanabilirim?”

“Kalbini de başka hiçbir yerde böylesine incitemezsin.”

Sally’nin son sözleri adeta Bethany’nin kulaklarında uğulduyordu. Aslında Sally haklıydı. Hiç kimse onu Joshua Norris kadar üzemezdi.

Aradan iki hafta geçti. Tam olarak hiçbir şey değişmese de her şey farklı gibiydi. Hiçbir neden olmamasına rağmen Bethany, Joshua’nın yanında eskisinden çok daha rahattı. Günlük çalışma tempoları son üç yıldır nasılsa öyle devam ediyordu ama nedense Joshua çalışmalarından çok daha memnun görünüyordu. Artık daha az resmi ve sert davranıyordu. Bethany patronunun tavırlarındaki değişikliğin Angie’nin yaşamına girmesinden kaynaklandığını sanıyordu. Angie öylesine muhteşem bir çocuğu ki, Joshua’nın ondan etkilenmemesi mümkün değildi.

“Miss Stone.” Bethany Cuma günü öğle yemeğinden döndüğünde patronu kendisini çağırmıştı.

Bethany hemen not defterini ve kalemmini aldı ve Joshua’nın ofisine girdi.

Joshua arkasına yaslanmış, düşünceli gözlerini bir noktaya dikmişti. “On yaşındaki kızların giyim tarzlarıyla ilgili bilginiz var mı?”

“Giyim tarzları mı,” diye tekrar etti Bethany, bir yandan da doğru işittiğinden emin olmaya çalışıyordu.

“Evet. Angela geçenlerde kendisini yabancı hissettiğini söyledi. Epeyce kaygılı görünüyordu. Görünüşe göre son moda giyinememek ölümünden de beter bir durum.”

Bethany gülümseyerek başını salladı. Aklına kendisinin on yaşındaki hali gelmişti. Belli ki Angie yaşıtı diğer kızlar gibi görünmek istiyordu.

“Saçlarını turuncu yapmak ve burnunu deldirmek için can atıyor. Ancak benim kızımın tarzı konusunda bazı itirazlarım var.”

Bethany başını salladı. Bu konuda Joshua'ya katılmıyordu ama itiraz edebilecek konumda da değildi.

Joshua huzursuz görünüyordu. "Düşünüyordum da, acaba Angie'yi alışverişe siz götürür müydünüz? Kendisi de zaten sizinle gitmek istediğini söyledi. Doğrusu bugünlerde kızların nasıl giyindikleriyle ilgili pek bir şey bilmediğim için derin bir nefes aldım. Elbette zaman harcadığımız için ödeme yapacağım. Bu Angie için çok önemli."

"Bu benim de hoşuma gider."

Joshua içini çekti, sonra hafifçe gülümsedi. "Bunu duyduğum için ne denli rahatladığımı bilemezsiniz. Angela'nın beni kadın çamaşırları bölümüne sürüklediğini hayal edip soğuk terler döküyordum."

Ertesi sabah Bethany, alışveriş merkezinde Joshua ve Angie'yle buluştu. Küçük kız Bethany'yi görür görmez babasının elini bırakıp ona doğru koştu. Sanki yıllardır görüşmüyorlardı.

"Bethany, selam. Hiç gelmeyeceksin sandım."

Bethany şaşkınlıkla saatini kontrol etti. "Geç mi kaldım?" Oysa beş dakika erken gelmişti.

"Bana bir ömür gibi geldi," dedi on yaşındaki küçük kız.

"Biz on dakika önce geldik," dedi Joshua. Gülümsemesi en azından beş yaş genç görünmesini sağlamıştı.

Joshua o kadar yakışıklı görünüyordu ki, Bethany bakışlarını güçlülükle ondan ayırabildi. "Galiba oldukça heyecanlısın," dedi Angie'ye. "Hazır mısın? Ben hazırım."

"Size iyi alışverişler," dedi Joshua saatine bakarak. "Öğle yemeğinde buluşuruz. Nerede yemek istersiniz?"

Bethany yanıt vermeden Angie seslendi. "McDonalds'ta!"

Joshua, Bethany'ye güldü. "Ne diyorsun?" Epeyce eğleniyormuş gibi görünüyordu. Bethany onun haftanın beş günü yanında çalıştığı adam olduğuna inanamıyordu. Üç yıldır ilk kez Joshua'yı kot pantolon ve kazakla görüyordu.

"McDonalds mı? Elbette!" Son kez McDonalds'a Angie'nin New York'tan geldiği akşam gitmişti. Şayet Joshua içinde bulundukları durumdan eğleniyorsa, Bethany için sakıncası yoktu.

Saat birde Bethany yorgunluktan bitmişti ve Angie ise çakı gibiydi. Çocuk doğuştan alışveriş aşığydı. Bu arada Bethany, Angie'nin on yaşında bir çocuk için kendi giysilerini seçme konusunda oldukça başa-

nlı olduğunu fark etmişti. En az bir düzine mağazaya girip çıkmışlar ama Angie sadece birkaç giysi satın almıştı. Daha çok tişört ve taşlanmış kot pantolon tercih etmiş ve birkaç çift sandalet ve spor ayakkabı almıştı. Bethany ona bir elbise ve altına da uygun bir pabuç alması konusunda öneride bulunduyorsa da, Angie bütün gardırobunun bu tür elbiselerle dolu olduğunu söyledi. İhtiyacı olan şey sınıfındaki diğer kızlar gibi günlük, spor giysilerdi.

Angie ve Bethany, McDonalds'a gittiklerinde Joshua'yı oturmuş patates kızartması yerken buldular.

"Nasıl gitti," diye sordu Joshua onları görünce.

"Bethany gerçekten de nasıl alışveriş yapılacağını iyi biliyor," dedi Angie babasının kendisi için sipariş ettiği hamburgeri eline alırken. "Bana Bethany'nin beni alışverişe çıkaracağını söylediğin an, bunun özel bir gün olacağını anlamıştım. Gerçekten de öyle oldu."

Bethany küçük kızın övgü dolu sözleri karşısında yüreğinin sızladığını hissetti. Oysa özel olan Angie'nin kendisiydi.

Angie patates kızartmasını ketçapa batırdı ve gözlerini üzüntüyle masanın üstüne dikti. "Keşke Bethany'yi daha sık görseydim."

Ne Bethany ne de Joshua bir şey söyleyebildi. Bethany bütün dikkatini kendi hamburgerine vermişti.

"Miss Stone oldukça yoğun Angie. Başka arkadaşları var."

"Niçin ona Miss Stone deyip duruyorsun baba?"

"O kadar da çok arkadaşım yok," dedi Bethany hemen. "Angie'yi daha sık görmeyi çok isterim."

Joshua'nın gözleri kızıyla Bethany arasında dolaştı. Sanki hangisine daha önce yanıt vermesi gerektiğini kestirememiş gibiydi. Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

"Ben ona Bethany diye seslendiğime göre bence sen de öyle seslenebilirsin. Büyükanнем izin verdiği takdirde bir yetişkine ilk ismiyle hitap edebileceğimi söylemişti. Bahse girerim, Bethany ona ismini söylemene aldırılmaz. Sonuç olarak her gün görüşüyorsunuz."

"Evet, pekâlâ, sanırım bunu yapabilirim – Tabii Miss Stone kabul ederse."

"Elbette."

"Tabi sen de babama başkaları gibi J.D. diye hitap etmelisin."

"Joshua demeyi yeğliyor," dedi Joshua. Gözleri bir an tuhaf bir ifadeyle Bethany'ye baktıysa da hemen güldü.

"Hımm Joshua demek." Angie ismi yavaşça tekrarladı. "Benim de

hoşuma gitti. Ben erkek olsaydım, annemle ikiniz bana ne isim verirdiniz?”

“David. Sanırım benim ikinci ismim uygun olurdu.”

“Joshua olmaz mıydı yani?” Angie hayal kırıklığına uğramıştı. “Peki, neden Angela’da karar kıldınız?” Küçük kız soruyu sorduktan sonra babasının ne diyeceğini merakla bekledi. O kadar meraklı bakıyordu ki, yemeyi içmeyi bırakmıştı. Elinde tek bir patates öylece havada kalmıştı.

“Doktor seni ilk gösterdiğinde minik bir meleğe benziyordun,” diye açıkladı Joshua. Kızına yönelen bakışları yumuşamıştı. Annene Angela Catherine ismini vermemizi ben önerdim.”

Angie başını salladı, pek memnun görünmüyordu. “Keşke beni ilk gördüğünde bir Millicent’e benzetseydin.”

“Millicent mi?”

“Ya da bir Guinevere’e.”

“Guinevere mi?” Bu kez şaşırma sırası Bethany’deydi.

“Hatta bir Caharmaine’e.” Angie dramatik bir havada elini göğsünün üstüne götürdü, uzaklara bakarak içini çekti.

“Charmaine mi?” Bethany ve Joshua şaşkınlık içinde aynı anda sormuşlar ve birbirlerine bakmışlardı.

“Oh evet. Bu isimler kulağa güzel geliyor. Angie ise—ne bileyim... sıradan gibi.”

“İnan bana canım, senin alelade olman mümkün değil.” Angie’nin şaşkın bakışları Joshua’nın ne demek istediğini anlamadığını gösteriyordu.

“Sıradan sözcüğünün eşanlamlısı,” diye açıkladı Bethany.

“Evet, tahmin ettim.”

Bethany ve Joshua bir kez daha bakışıp birbirlerine gülümsediler.

“Bethany ne kadar güzel bir isim. Şahsen Bethany ismine itiraz etmezdim.”

“Teşekkür ederim. Benim ismimi de babam vermiş.”

“Öyle mi?”

“Evet ve ben on yaşındayken ismimin Dominique olmasını istedim. Kulağa son derece havalı ve gizemli geldiğini düşünürdüm. Ayrıca bir kahraman olduğuma ve bütün arkadaşlarımı mutlak bir ölümden kurtardığıma dair hayaller kurardım.”

“Öyle mi?” Angie’nin gözleri kocaman açılmıştı. “Peki ya sen baba? On yaşındayken farklı bir ismin olmasını ister miydin?”

“Hayır.”

Bethany bir an Joshua'ya masanın altından bir tekme atmamak için kendini güçlükle tuttu. Doğru söylüyor olsa bile oyunu bozmasının ne gereği vardı?

“Galiba on yaşındaydım,” dedi Joshua düşünceli bir ifadeyle. “Herkesin beni Mordecai diye çağırmasını istemiştim. Son derece g cl  bir karakteri çağrıştıran bir isim olduğunu düşünüyordum. O ismi aldığımı hayal ettiğimde kendimi daha g cl  hissediyordum.”

“Mordecai,” diye birkaç kez tekrar etti Angie. “Bu da Joshua kadar hoşuma gitti. Oh baba, New Orleans'a geldiğimden bu yana bugünkü kadar eğlenmedim.”

Joshua gülümsedi ve Bethany onun bu son derece doğal g l msesinden bakışlarını alamadı.

“Baba, Bethany de bizimle eve gelebilir mi? Lütfen. Ona odamı, yeni televizyonumu ve bilgisayarımı, her şeyimi, her şeyimi göstermek istiyorum. Senin için sakıncası yok, değil mi?”

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

ŞİMDİ DE odama bak,” diye ısrar etti Angie. Bethany’nin elinden tutmuş, koridorda adeta sürüklüyordu. “Babamın kâhyası hanım var. Renklere falan hep o karar verdi— sadece, keşke...” Angie durakladı ve konuşmaya devam etmeden önce omzunun üstünden geriye baktı. “Aslında onun seçtiği sarıdansa lila rengini tercih ederdim.”

Bethany küçük kızın odasının eşliğinde durakladı ve nefesini tuttu. Oda Fransız stili zarif bir tarzda dekore edilmişti. Oldukça büyük bir yatak ve yatağa uygun bir çalışma masası ve gardırop odayı doldurmuştu. Yerler sarı renkli boydan boya halıyla döşenmiş, işlemeli perdeler kullanılmıştı. Yatak örtüsünde de perdedeki çiçek desenleri göze çarpıyordu.

“Sence de fazla ağırbaşlı bir oda değil mi,” diye sordu Angie asi bir ses tonuyla. Bethany kızın bu sesi bir televizyon programında görüp taklit ettiğinden emindi. Angie’nin kocaman açtığı gözleri bir yanıt beklediğini açıkça gösteriyordu.

Bethany sadece başını sallayıp onaylayabildi. Oda çok güzel görünüyordu ama Joshua’nın kızının karakterini yansıtmıyordu. Artık taşlanmış kot pantolonlar, tişörtler giymeye karar vermiş olan Angie’ye odasının nasıl olması gerektiği konusunda hiç danışılmamıştı. Bu oda ancak yumuşak başlı bir çocuğa uygun olabilirdi. Angie ise düşündüğünü söylemekten çekinmeyen, erkek çocuğundan farksız, hayat dolu hareketli bir kızdı.

“Şuraya baksana,” dedi Angie, Bethany’nin etrafından dolaşıp kar-

şıdaki dolaba yönelirken. Ortadaki kapıları iki yana açınca televizyon ortaya çıktı. “Yatağıma uzanıp televizyon seyredebiliyor ya da istediğim kadar bilgisayar oyunu oynayabiliyorum.”

“Peki kaçta yatıyorsun?” Bethany bunu sorar sormaz pişman olmuştu. Merak etmiş olsa da bilmemesi daha iyiydi. Çünkü yanıtta hoşlanmayacağından emindi. İtiraz etmek de ona düşmezdi.

“Babam yorulduğum zaman yatmamı söylüyor, ben de öyle yapıyorum.” Angie bunu söyledikten sonra kendini yatağına attı ve yüzükoyun dönüp bacaklarını kaldırıp çapraz bağladı. Televizyon kumandasına uzandı, lazerli silahmışçasına ileriye tutup tuşuna bastı ve televizyonu açtı. “Bazen televizyonu açıkken uyuyakalıyorum ve babam yatmadan önce gelip kapatıyor.”

Bethany belli belirsiz başını salladı.

“Babam yemekten sonra çok yoğun oluyor,” diye açıkladı Angie üzüntüyle. “Bir sürü ev ödevi getiriyor—kâğıtlar falan okuyor. Bilirsin işte.”

Bethany elbette bilirdi. “Peki baban çalışırken sen ne yapıyorsun?”

“Oh, fazla yapacak bir şey yok. Odama gelip internete giriyorum ya da televizyon seyreდიyorum. Bazen de okuyorum.”

“Ya ev ödevlerin?”

“Oh Mrs. Larson, yardımcımız okuldan gelir gelmez yaptırıyor.” Angie içini çekti. “Mrs. Larson iyi biri ama keşke başka çocuklarla oynama izin verse. Onlarla oynayabileceğim en uygun zamanda ödev yapıyorum.”

“Yeni arkadaşlar edindin mi?”

“Elbette, hem de bir sürü – sen de edineceğimi söylemiştin ya.”

Bethany bunu işittiğine sevinmişti. Küçük kızın başını okşadı. Neyse ki Angie yeni ortamına çabucak uyum sağlamıştı.

“Lady Gaga’yı sevdiğimi söyler söylemez kızlar benim kafa bir tip olduğumu anladılar.” Angie durakladı, televizyonu kapatıp döndü. “Sanırım o öğleden sonra oje sürmeme izin vermenin de etkisi oldu.” Ojesiz tırnaklarına bakıp içini çektikten sonra yalvaran bakışlarını Bethany’ye çevirdi.

“Sanırım çantamda o ojeden var. Baban izin verirse gitmeden önce tırnaklarını boyayabilirim.”

“Oh. Babam karışmaz,” dedi Angie yataktan fırlarken ve koşup Bethany’nin beline sarıldı.

“Neye karışmazmışım,” diye sordu Joshua kapının pervazına yasla-

nırken. Oldukça gevşemiş ve eğleniyormuş gibi bir hali vardı.

Soran bakışları ilkin kızının yüzünü araştırdı, sonra neredeyse gönlüsüz bir şekilde Bethany'ye çevrildi. Öylesine sıcak bakıyordu ki, Bethany dengesini sağlamak için yatağın demirine tutunmak zorunda kaldı.

“Karışmazsın, değil mi baba?”

“Neye tatlım?”

“Bethany’nin tırnaklarıma yine oje sürmesine.”

“Hayır,” diye mırıldandı Joshua, gözleri halen Bethany'deydi. “Sanırım benim için sakıncası yok.”

“Şimdi de dışarıya çıkıp verandaya bakmak ister misin,” diye sordu Angie coşkuyula. “Babam bana bir salıncak seti almak istedi ama bu tür çocuksu şeyler için fazlasıyla büyüdüğümü söyleyip itiraz ettim.” Angie bunu söylerken gözlerini öylesine yuvarladı ki, Bethany gülmemek için kendini zor tuttu.

Oturma odasından verandaya çıktıklarında, Joshua, Bethany'ye oturması için beyaz hasır oturma gurubunu gösterdi.

“Bir şey içer miydiniz Miss Stone?”

Angie iğrenç bir şey ısıtmişçesine yüzünü buruşturdu. “Ama baba, artık Bethany diyeceğini sanıyordum.”

“İnsan alışkanlıklarından kurtulamıyor,” dedi Joshua, kızını yatıştırmak için aceleyle.

“Ben soda içerim,” dedi Angie, Bethany’nin yanına oturup bacaklarını sallarken.

“Bethany?”

“Ben de şayet varsa buzlu çay alırım. Teşekkürler.”

Joshua bir kaşını kaldırıp muzip bir ifadeyle güldü. “Ne yani, beyaz şarap içmiyor musun?”

Bethany hemen bakışlarını birkaç yüz metre ötedeki Pontchartrain Gölü'ne çevirdi. Joshua, Charley'nin yerindeki o Cuma akşamına gönderme yapıyordu. Bethany ne söylemesi gerektiğini bilemiyordu.

“Hemen dönerim.”

“Göl kıyısında yürümek ister misin?” Angie ayağa kalktığı gibi Bethany'nin elini tutmuştu.

Bethany başını salladı. Göle zaten bayılırdı, üstelik Joshua'dan birkaç dakikalığına kaçmanın heyecanını yenmesini sağlayacağından emindi. Sorular küçük bir çocuğun kilitli bir kapıyı yumruklaması gibi beyninde uğulduyordu. Uzun zamandır onu daha yakından tanımak için

çaba sarf ediyordu. Nihayet bunu başarması için önüne büyük bir fırsat çıkmıştı ama korkuyordu. Hatta dehşete düşmüştü.

Sally'ye anlatsa beyaz şaraptan söz ettiğinde zekice bir karşılık vermediği için epeyce kızardı. Oysa Joshua nerede ne söyleyeceğini bilen kendine güvenli kadınlara alışık olmalıydı. Gerçi Bethany de son derece zeki konuşmalar yapabiliirdi ama bu genellikle bir iki kadeh şarabın arkasından gerçekleşirdi. Aksi takdirde ne yazık ki öyle hazır cevap bir yapısı yoktu. Tabii ona âşık olması da rahat konuşmasını veya davranmasını engelliyordu. Joshua her baktığında başı dönüyor, eli ayağı çözüliyordu.

Bu arada Angie pabuçlarını ve çoraplarını çıkarmış, ayak parmaklarıyla suyu test ediyordu. “Gerçekten ılık.”

Şubat ayının başları olmasına karşın hava gerçekten de güneşliydi.

“Sence ayaklarımızı suya sokmamızın bir sakıncası olur mu? Bence olmaz.” Angie kendi sorusuna yanıt vermişti ve hiç beklemeden baldırlarına kadar suya girmişti.

“Bethany de ayakkabılarını çıkardı ve Angie’nin ardından suya ayaklarını soktu. Muhtemelen yaptığı şey aptalcaydı ama umurunda bile değildi. Suyla oynama isteği karşı konulamayacak kadar ağır basmıştı.

“Bu göle bayılıyorum,” dedi Angie neşeyle. “Babam havalara böyle giderse bir iki aya kadar yüzebileceğimizi söylüyor. Keşke yalnız yüzmeme izin verse ama sadece o yanımdayken yüzebilirmişim.”

“Bence haklı,” dedi Bethany. Angie’nin yalnız başına yüzdüğünü düşünmek bile tüylerini diken diken etmeye yetmişti. “Sakin yalnız girmeye kalkma. Çok tehlikeli bir şey bu.”

“Oh, elbette girmem. Ama babamın da benimle gireceğini hiç sanmıyorum,” dedi küçük kız üzüntüyle. “O kadar çok işi var ki. Yaptığı tek şey çalışmak, çalışmak. Verandada bir şeyler okurken suda oynayıp oynayamayacağımı sordum da hayır dedi.”

Bethany içinden Joshua’ya hak verdi. Joshua çalışmaya daldığı zaman dünyayı unutturdu. Bu durumda Angie’nin de suda olduğunu unutması işten bile değildi.

“Baban haklı tatlım.”

“Nedense bunu söyleyeceğinden emindim,” dedi Angie hafifçe suratını asarak.

Bethany güldü. Saçlarını hareketlendiren ılık rüzgâr hoşuna gitmişti. Suda ilerledikçe kendini hissettiren serinlik de adeta insanı canlandı-

44 Debbie Macomber

rıyordu. İlerledikçe farkında bile olmadan uçuk pembe elbisesinin eteklerini dizlerine kadar kaldırmıştı.

“Hey baksana,” diye heyecanla bağırdı Angie ve eve doğru el sallamaya başladı. “Babam bize bakıyor.”

Bethany de eve doğru döndü ve Joshua’nın el sallamasına hafifçe karşılık verdi. Rüyalarında Joshua’yla birlikte göle girdiklerini ve rüzgârın etraflarında fısıldaştığını görürdü. İçinden keşke Joshua da suya girse ve rüyalarını gerçekleştirse diye diledi. Bethany birden Joshua’ya baktığında dondu kaldı. Sanki Joshua da aynı şeyleri düşünüyormuşçasına gülümsemekten vazgeçmiş, gözlerini Bethany’ye dikmiş, ısrarla bakıyordu. Joshua’nın bakışlarındaki ısrar Bethany’nin yüreğinin deli gibi atmasına yetmişti.

Bethany daha sonra neler olduğunu, dengesini nasıl kaybettiğini anlayamadı. Birdenbire suyun içine kayıverdi. Kayarken çaresizce kollarını açıp dengesini sağlamaya çabaladı. Bu arada Joshua Norris’in gözlerinin önünde kendini bir sersem yerine koyduğunu düşünmeden edemedi. Suya düştüğündeysen artık kaderine razı olmuştu.

“Bethany! Bethany, iyi misin?”

Bethany dehşete düşmüş bir halde suyun içinde oturmuş, elleriyle yüzünü kapatmıştı. Küçük kıza cevap verebilecek halde değildi.

“Baba, Baba! Sanırım Bethany’ye bir şey oldu.”

Bethany, Angie’nin eve doğru koşarken kaygı içinde Joshua’ya seslendiğini işitebiliyordu. Bir şeyi yoktu. Üstelik eninde sonunda Joshua’yla yüz yüze gelecekti. Mecburen ayağa kalktı ve ayakları geri geri giderek sudan çıktı. Güzelim elbisesi sırlıslıklam olmuş vücuduna yapışmıştı. Saçları bile sırlıslıklamdı. Bu arada Bethany nasıl olup da saçlarından su damlarken omuzlarının kuru kaldığını anlamaya çalışıyordu.

Joshua kıyıda durmuş elleri belinde dikiliyordu. Bethany onun gülmemekle harika bir şey yaptığını düşünmeden edemedi.

“Evet Miss Stone, su nasıldı?”

“Oldukça iyiydi, teşekkür ederim,” dedi Bethany ama sesi normalden bir oktav daha yüksek çıkmıştı.

“Angela’yı havlu alması için gönderdim.”

Bethany başını sallayarak teşekkür etti ve elleriyle buz gibi olmuş kollarını ovuşturdu. Bastığı yer göle dönmüştü.

“İşte baba, getirdim,” dedi Angie nefes nefese yanlarına koşarak. Kolları bir sürü yumuşak havluyla doluydu.

Joshua havlulardan birini açıp Bethany'nin omuzlarına sardı. "Ne akla hizmet göle girdin, anlamadım ki," diye söylendi bir yandan da. "Tanrı aşkına Şubat ayındayız."

"Su ılıktı ama." Mazereti Bethany'nin kulaklarına bile pek geçerli gibi gelmemiştir.

"Bethany lütfen." Joshua Bethany'nin kolundan tuttu. "Haydi içeriye gir."

"Ben... ben eve gitsem iyi olacak," diye fısıldadı Bethany. Kendini berbat hissediyordu.

"Bu halde mi? Sırılsıklam? Soğuk alırsın hem rahat da edemezsin."

Bethany'nin umurunda bile değildi. Bu berbat durumdan kurtulmak için her şeye razı olurdu.

"Burada kal," diye ısrar etti Joshua "Ve kurulan."

Öylesine ısrarla baktı ki, Bethany itiraz edecek gücü kendinde bulamadı.

Joshua elleri halen Bethany'nin omzunda onu eve yönlendirdi. Angie ikisinin etrafında dört dönüyordu. "İyi misin Bethany?"

"İyi tatlım," diye yanıt verdi Joshua, Bethany yerine yanıt vererek.

"Hepsi benim suçum."

"Ama Bethany seni suçlamıyor. Bu sadece bir kazaydı ve bazen kazalar olabilir." Joshua yine Bethany'nin yerine yanıt vermişti.

Bethany üzüntü içinde olan çocuğu teselli etmek için ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilemiyordu. Sadece elini uzatabildi. Angie elini sıkıca tuttu. Joshua onları bir dizi cam kapılı bölmeden geçirdi ve evin arka tarafına götürdü. Sonunda büyük yatak odası olduğu anlaşılan odaya geldiler. Bethany açık gri halıları ıslatmak istemediği için odanın girişinde tereddütle durakladı. Ancak Joshua bir şey söylemesine izin vermeden onu banyoya götürdü.

"Ilık bir duş al," dedi Joshua, Ses tonu Bethany'nin duymaya alışık olduğu o duygusuz soğuk tonda değildi. "Angie'ye ıslak giysilerini ver, Mrs. Larson kurutur."

Bethany başını salladı.

"Ardından benim bornozumu giy," diye devam etti Joshua, kapının arkasında asılı duran denizci mavisini bornozu işaret ederek. "Ben de içecek sıcak bir şey hazırlayayım."

Bethany yine başını sallayarak yanıt verdi. Joshua banyodan çıkıp kapıyı kapattı.

"Kendimi çok kötü hissediyorum," diye sızlandı Angie. Neredeyse

ağlayacaktı. “Ben olmasam hayatta suya girmedzin.”

“Tatlım, sakın bunu dert etme. Sadece dengemi kaybettim.” Bethany elbette Joshua’ya bakıp, hülyalara dalmışken dengesini kaybettiğinden bahsetmedi.

Angie kendini küvetin kenarına bıraktı, ne denli üzgün olduğu her halinden anlaşılıyordu. “Olanlar için kendimi hiç affetmeyeceğim,” dedi gerçek bir dram oyuncusu gibi.

“Bense buna izin vermeyeceğim,” diye karşılık verdi Bethany. Bu arada çeneleri takırdamaya başlamıştı. “Hem bu şekilde üzölmeye devam edersen ben de ojeı çantamdan hiç çıkarmam.”

“Pekâlâ,” dedi Angie ayağı kalkıp kapıya doğru ilerleyerek. “Madem öyle, gerçek fikrimi söyleyeyim. Bu olanlar tamamen senin suçundı. Her zaman bu kadar sakar mısın?”

“Her zaman,” diye mırıldandı güldü ve suyu açtı.

Bethany işini bitirip oturma odasına gittiğinde Angie ile Joshua’yı kendisini beklerken buldu. Bethany fazlasıyla uzun gelen ve etekleri halıya sürönen bornozun kuşağını sıkılaştırdı. Saçları da yüzünün iki yanına dökölmüşü. Bethany utanç içindeydi. Bu halde kalabalık bir sokakta yüröse ya da bir köşede dilense ancak bu denli utanabilirdi.

Joshua onun geldiğini görönce ayağı kalktı ve gülümsememek için kendini zorluyormuş gibi baktı.

“Sakın güölmeye kalkmayın,” diye onu uyardı Bethany alçak bir sesle. Bu arada Angie’ye güven veren bir ifadeyle gülümsemeyi ihmal etmedi. Gerçi Joshua güölmeye kalkarsa nasıl bir tepki göstereceğinden emin değildi ama onu bunu yaptığına pişman etmeye kararlıydı.

“Güölmek aklımın ucundan bile geçmedi.”

“Demek öyle.”

“Sana bir fincan kahve doldurayım.”

Bethany kadife koltuğı oturdu ve Joshua’nın uzattığı kahveyi aldı. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.”

Bethany’nin içinde Joshua’nın hayatında nadir yaşadığı güölmeye fırsatını verdiği için kendisini takdir ettiğine dair bir his vardı.

Kahvesinden bir yudum aldığında gözlerini kocaman açtı.

“Bu— bu likör...” Bethany şaşkınlıktan kekelemişti.

“Soğuk almanı istemiyorum.”

“Babam senin için endişelendi,” diye araya girdi Angie. “Bir balık yutmak zorunda kalmadığın için şanslı olduğunu söyledi.”

Bethany'nin kısıtđı gözleri patronuna çevrildi. Keşke gerçekte ne düşündüğünü söyleyebilseydi.

"Mrs. Larson'a akşam yemeğini üç kişilik hazırlamasını söyledim," dedi Joshua.

Bethany akşam yemeği vaktinin bu kadar yaklaştığından haberi yoktu. "Ben kalamam," dedi çabucak. "Gerçekten, benim eve gitmem gerek."

"Ama hemen gidemezsin," diye itiraz etti Angie hayal kırıklığını yansıtan sesiyle. "Fırında et, ev yapımı elma sosu ve bezelye yiyeceğiz. Ama sevmiyorsan bezelye yemek zorunda değilsin. Babam bana yediriyor ama seni zorlamaz. Yani—en azından öyle sanırım."

Nedense Joshua gergin görünüyordu, elini kızının küçük omzuna koydu. Bethany'ye baktığında ne düşündüğünü anlayabilmek imkânsız gibiydi. "Belki de Miss Stone'un bu akşam için bir randevusu vardır Angie. Onu zorlamayalım."

"Ben— hayır, kimseyle buluşacak değilim," dedi Bethany çabucak. Aslında bunu böylesine hevesle açıklaması gerekmezdi. Ancak doğrusu da buydu. Zaten birileriyle o kadar seyrek çıkardı ki. Çünkü birine âşık-ken başkalarıyla çıkmak anlamsız gelirdi.

"O zaman akşam yemeğine kalabilirsin, değil mi?" diye sordu Angie hevesle.

Bethany bakışlarını dumanı tüten kahvesine indirdi. "Pekâlâ," dedi. Kalmamak için öne sürebileceği geçerli bir mazeret bulamamıştı. Gururundan geri kalanı olsun korumaya kararlıydı. Tabii, bir parça olsun kaldıysa – Gururu Pontchartrain Gölü'nün sularına gömülmüşü.

"Oh, harika," dedi Angie neşeyle. "Mrs. Larson mükemmel bir aşçıdır."

Yemek servisi yapıłana dek Bethany'nin kıyafetleri kurumuştı. Saçlarını hale yola koymak için de biraz zamanı olmuştı. Artık kendisini çok daha iyi hissediyordu.

"Açlıktan ölüyorum," dedi Angie, Bethany'nin yanındaki iskemle-ye oturup dikkatle keten peçetesini kucağına yerleştirenken.

"Suya girmek beni de acıktırdı," dedi Bethany.

Bunun üzerine Joshua'nın dudaklarının kenarı hafifçe kımıldadı ardından bir kakhaha attı. Nihayet üçü birden güldüler.

"Kendi şanssızlıklarına gülmek bir kadında pek görülmeyen bir

özelliktir,” dedi Joshua neden sonra dalgın bir ifadeyle gülümserken.

Bethany onun gözlerine dikilmiş gözlerine daha fazla bakamayarak bakışlarını kaçırdı.

Yemek servisinden önce Joshua, Bethany’ye bir kadeh şarap doldurdu. Bethany likörlü kahveden sonra şarabı içip içmeme konusunda kararsızdı. Ancak biraz tereddüitten sonra bir zarar gelmeyeceğini düşündü. Yemeğin sonuna doğru ikinci kadehi de yudumlamaya başladı.

Bethany ve Joshua ikinci kadehlerini içerlerken Angie oturma odasındaki kanepede uyuyakalmıştı. Mumların titreşen alevleri duvarda gölgeler oluşturmuştu. Odanın loşluğu oldukça samimi bir ortam yaratmıştı.

“Bugün çok eğlendim,” dedi Joshua.

“Ben de eğlendim.”

“Angie’yi alışverişe çıkarmaya gönüllü olduğun için teşekkür ederim. Bu ikimiz için de çok önemliydi. Bugün bize zamanını harcadığın için sana ödeme yapacağımı söylediğimde ciddiydim.”

“Oh, lütfen. Angie’yle birlikte olmak çok eğlenceli.” Bethany onunla birlikte olmaninsa harika bir şey olduğunu söyleyemedi. Joshua Norris ofis dışında tamamen farklı biriydi. Kızının yanına taşınması Joshua’nın karakterindeki sert yanları adeta törpülemişti. Bethany’nin bakışları uyuyan çocuğa kaydı. Angie kendisine hiçbir zaman açılmayacağını sandığı bir kapıyı aralamıştı. Bunun için küçük kıza sonsuza dek minnettar kalacaktı.

“Angie sana epeyce bağlanmış görünüyor.”

Joshua bunu nedenini hiç anlayamıyormuş gibi söylemişti. “Bu sizi şaşırttı, değil mi,” diye sordu Bethany ama sesinin bu kadar sert çıkmasından da nefret etmişti. Başka türlü elinden gelmemişti.

“Ne dedin?” Joshua kaşlarını çatı ve şaşkınlıkla Bethany’ye baktı.

“Yani— birilerinin beni sevmesi sizi şaşırtmış olmalı.”

Joshua daha da şaşırmış görünüyordu. “Hayır, hiç de değil.”

Bethany patronuyla bu denli açık konuşmasını hatta sorgulamasını şarabın verdiği cesarete bağladı. Daha önce böyle bir teşebbüste bile bulunmamıştı.

“İstedğin zaman oldukça iğneleyici konuşabiliyorsun,” dedi Joshua kaşlarını çatarak.

“Ben mi?” Bu sözleri bile Joshua’nın yıllardır kendisine hiç dikkat etmediğinin kanıtı gibiydi.

“Angie’nin seni çok sevdiğini söylerken amacım sadece iltifat et-

mekti.”

“O zaman özür dilerim.”

“Güzel.”

Birden ortama bir sessizlik çöktü. Bethany ikisinin de konuşmayı doğal bir zemine çekmek için yol aradıklarını hissetti. Ancak kendi aklına söylenecek normal şeyler gelmemiştir.

“Sanırım eve gitsem iyi olur,” diye mırıldandı. Umut vadeden bir gün geçirmişti ama akşam bir felaketle noktalanmıştı. Şarap içmemesi gerekirdi. Alkol Bethany’yi fazlasıyla etkiliyor ve dilini çözüyordu.

“Gitmeden önce senden bir şey daha isteyebilir miyim,” diye sordu Joshua.

Bethany onun bunu söylerken ne denli rahatsız olduğunu fark etti. Sanki Bethany’ye borçlu kalmaktan hiç hoşlanmıyordu. “Sizin için— Angie için bir şey yapmak benim açımdan bir zevk.”

“Malum, gelecek hafta *Mardi Gras*¹ Bayramı. Angie kutlamalara katılmaya can atıyor. Ne denli yoğun olduğumu en iyi sen biliyorsun. Onu sen götürür müydün? Daha sonra sizinle buluşurum. Yemek yeriz. Üçümüz. Yani, elbette başka bir programın yoksa. Şayet özel biriyle bir randevun falan varsa, kesinlikle iptal etmeni istemem.”

“Angie’yle kutlamalara gitmeyi çok isterim.”

Joshua bunun üzerine başını salladı ve gülmüştü. “Bethany...”

“Evet.”

“Özel biri var mı?”

Bethany hayatında ondan daha özel birinin olamayacağını söylemenin çok saçma geleceğini biliyordu. İki şaraptan sonra bile bunu söylemeyecek kadar ayıktı.

“Hayır— son zamanlarda yok.” Bethany niçin bu tür bir ekleme yapma ihtiyacı hissettiğinden emin değildi ama galiba iyi olmuştu.

Joshua başını hafifçe salladı. “Anlıyorum.”

Bethany onun yanıtını nasıl karşıladığını anlayamamıştı. “Siz de şayet başka bir programınız varsa bizimle yemek yemek zorunda değilsiniz,” dedi hiç düşünmeden. Sonra da bunu yapabildiğine hayret ederek ağzını sıkıca kapamayı denedi. “Demek istediğim— şey, özel biriyle buluşmayı tercih ederseniz, ben, anlarım.”

Joshua kadehinin kenarını parmağıyla yokladı. “Benim için de özel

¹ **Mardi Gras** Büyük Perhiz arifesi olan salı günü (Tövbe Salısı) gerçekleştirilen bir kar-naval. Paskalya tarihine bağlı olarak, 2 Şubat ile 9 Mart arasındaki bir salı günü başlar.

50 Debbie Macomber

biri yok,” dedi kendi kendine konuşurcasına. “Son zamanlarda...” Sonra da Bethany’nin yüzüne bakıp güldü.

Bethany de güllümsedi ve içi rahatlamış bir halde koltuğuna gömüldü. Joshua’nın yanında hiç bu denli gevşemiş olduğunu hatırlamıyordu. Son üç yıldır sayısız kez Joshua’yla bu tür romantik ortamlar paylaştığını hayal etmişti ama sadece hayal etmişti, gerçekleşeceğine hiç inanamamıştı.

“Biraz daha şarap?”

“Hayır,” dedi Bethany başını iki yana sallayarak. “Almasam daha iyi olur, araba kullanacağım.”

“Ben bırakırım.”

Her ne kadar Bethany için baştan çıkaran bir teklif olsa da kabul etmesi çok zordu. Bir kere Joshua açısından hiç de elverişli bir durum olmazdı. Ayrıca kendisi de arabasını burada bırakacağı için sabah Sally’yle gitmek zorunda kalacaktı. Bu da hiç olmayan şeylerin olmadığına Sally’yi ikna etmek için epeyce uğraşmasını gerektirirdi.

“Teşekkür ederim ama hayır, ben gidebilirim.”

“Angela’nın odasını nasıl buldun,” diye sordu birden Joshua. Sorarken de gururla yatak odalarına giden koridora baktı.

Bethany ne söylemesi gerektiğini bilemiyordu. “Bence— çok sarı, öyle değil mi?”

“Sarı sevmez misin?”

“Şey, aslında en sevdiğim renklerden biridir.”

“O zaman niçin eleştirel konuştuğunu düşündüm?”

“Bilmem.” Bethany aniden Angie’nin moru tercih ettiğini söylemenin kendisine düşmediğine karar vermişti.

“Biliyor musunuz Miss Stone, yalan söyleme konusunda hiç de ikna edici değilsiniz.”

“Sanırım haklısınız.”

“Şimdi, lütfen söyler misiniz, kızımın mükemmel olması için onca para döktüğüm odasının nesini beğenmediniz?”

“Kesinlikle bütün o teknolojik imkânlarla odayı albenili bir hale getirmişsiniz,” dedi Bethany. Bu kadarının onu tatmin edeceğini düşünmüştü ama Joshua kaşlarını çatınca yanıldığını anladı.

“Evet. Sanırım odasının imkânlarından faydalanmak için Angie’nin yaşı biraz küçük.”

“Düşündüm de...” Neyse ki Bethany tam zamanında kendisini tutmuştu. İçinden şarap içtiği için kendisini azarlayıp duruyordu.

“Ne düşündün?”

“Boş verin.” Bethany başını iki yana o kadar hızlı salladı ki, saçları yüzüne çarptı. Gözünün önünden gitmeyi reddeden asi bir tutam saçını işaret parmağıyla uzaklaştırdı.

“Bethany ne düşündüğünü gerçekten öğrenmek istemesem sormazdım.” Joshua’nın bakışları tuhaf bir şekilde koyulaşmış gibiydi.

“Angie için endişeleniyorum, hepsi bu,” dedi Bethany, koltuğunda huzursuzca kımıldanarak. “Ona kendi kendine yetebileceği bir dünya yaratmışsınız. Bunun birkaç hafta önce bildiği tek evden ayrılan bir çocuk için iyi bir şey olup olmadığından pek emin değilim doğrusu.”

“Yani sana göre sırf bir televizyon ve bilgisayar alacak param var diye...”

“İtirazım buna değil,” diye itiraz etti Bethany. Bir kez başlamıştı, söylemeden duramayacaktı. “Angie’nin sizin dünyanıza girmeye ihtiyacı var. Sizinle zaman geçirmek zorunda. Siz kendi televizyonunuzu izlerken onun odasında kendi televizyonunun karşısında olmaması gerekir. Akşamları eve geldiğinizde Angie’nin üzerinde çalıştığınız o raporlardan daha önemli olduğunu hissetmesi gerekiyor.”

Joshua afallamıştı. “Anlıyorum.”

“Ben, seni eleştirmek istemiyorum Joshua— gerçekten. Sadece Angie’yi önemsiyorum.” Bethany sesini kesti. Biraz daha konuşacak olursa Joshua’ya kendisini kovması için birden fazla sebep vermiş olurdu.

“Pekâlâ, kesinlikle üzerinde epeyce düşünmemi gerektirecek görüşlerin varmış.”

Bethany ayağa kalktı. Daha fazla konuşmadan buradan çıksa iyi olacaktı.

“Seni arabana kadar geçireyim,” diye mırıldandı Joshua, Bethany çantasını alırken.

Joshua ona arabasına kadar eşlik etti ve sürücü kapısını açtı. Bethany gergin bir ifadeyle kurumuş dudaklarını ıslattı. Aralarında tuhaf bir farkındalık vardı sanki. Belki de söylenmeyen sözlerin ağırlığı. Bethany, Joshua’nın da aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak etti.

“Bugüne dek fark etmediğim özelliklerin var,” dedi Joshua yavaşça. Uzanıp Bethany’nin yanağına usulca dokundu ve dünyanın en değerli şeyine dokunmuşçasına parmağını nazikçe çenesine doğru kaydırды.

Bethany bu beklenmedik hareketin tüm benliğini güçsüz bırakması yüzünden gözlerini kapattı. Yüreği küt küt atıyordu. Joshua çok yakı-

nındaydı, o kadar yakındı ki, onun bedeninden yayılan ısıyı hissedebiliyordu. Dudaklarının beklentiyle aralandığının farkındaydı. Joshua'nın kendisini öpmesini istiyordu. Öpmesine ihtiyacı vardı. Gözleri halen kapalı parmak uçlarında yükseldi.

Joshua hafifçe içini çekerek dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı ve Bethany'yi bütün bedeni tir tir titreyene dek öptü. Bu arada onu omuzlarından sıkıca tutmuştu. Adeta bir an önce Bethany'yi kendinden uzaklaştırmak istiyor ama o gücü bulamıyormuş gibi bir hali vardı. Bethany'ye kalsa onun kendisini sonsuza dek öpmesine izin verirdi. Her zaman böyle olmasını hayal etmişti. Onun kollarında, onun tarafından öpülmeyi hayal etmişti.

Nihayet Joshua Bethany'nin dudaklarından dudaklarını ayırdı ve bir adım geriledi. "Bethany," diye fısıldadı, Bethany'nin daha önce işittiğini hatırlamadığı bir ses tonuyla. "Gitsen iyi olacak."

Bethany bir an ona itiraz etmeyi, kollarını boynuna dolayıp ondan hiçbir şekilde ayrılmak istemediğini söylemeyi istedi ama bu imkânsız bir şeydi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı bu arada Joshua boğuk bir sesle.

Bir an Bethany onun niçin teşekkür etme gereği duyduğunu anlamadı. Ardından beyninin bulanıklığı geçti ve Angie yüzünden olduğunu anladı. Oysa teşekkür etmesi gereken biri varsa o da kendisiydi.

Joshua onu kollarına alarak rüyalarını gerçekleştirmişti.

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

PAZARTESİ sabahı Bethany masasında otururken midesi üst üste kasılıyordu. Bir yandan da şaraptan diye tekrarlıyordu içinden. Bütün o konuşmaları yapmasına şarap sebep olmuştu. Bütün o söyledikleri nasıl olmuş da ağzından çıkabilmişti? Patronuna kızını nasıl yetiştirmesi gerektiğini nasıl söyleyebilmişti? Tanrı aşkına kendini ne sanıyordu?

Bir yönetici sekreteriydi. Çocuklarla ilgili tek deneyimi üç aylık yeğenin gazını çıkarmaktan ibaretti. Tabii ki çocuklara bayılırdı, onlarla gayet iyi anlaşırdı da ama bütün bunlar Joshua Norris'in kızıyla ilişkisi konusunda uzmanmışçasına laflar etmesini gerektirmezdi.

Hem şarap kendisini bu kadar etkilemişse, Joshua'nın öpücüklerinin sorumlusu da şarap olmalıydı. Bethany patronunu gayet iyi tanıyordu. Az sonra ofisten içeriye girecek ve Cumartesi günü hiç yaşanmamış gibi davranacaktı. Joshua Norris çizgiyi aşmıştı ve hiç kuşkusuz bu yüzden büyük bir pişmanlık duymuştu. Bu nedenle de geri çekilecek, araya mesafe koyacaktı. Herhalde Bethany'nin de unutulmasını, yaşanmamış gibi davranmasını bekleyecekti.

Oysa Bethany, Joshua'nın kollarında olduğu anları hiçbir zaman unutamazdı. Öylesine güzeldi ki. Üstelik son derece de doğru bir adımmış gibi gelmişti. Ancak bu durum ihtiyacını gidermek yerine çok daha büyük bir ihtiyaç doğurmuştu. İçindeki o masum istekler şiddetlenmişti.

Birden kapı açıldı ve Joshua içeriye girerken Bethany nefesini tuttu. Joshua'nın kendisinden yana bakmaması Bethany'yi hiç şaşırtmamıştı.

Haklıydı. Joshua pişman olmuştu.

“Günaydın Miss Stone,” diye selam verdi Joshua aksi bir ses tonuyla. Bethany gözlerini kapatıp dişlerini gıcırdattı. Bu düşündüğünden de beterdi. Adam ondan yana bakmıyordu bile.

Bethany eline gelen evrakları alıp isteksizce patronunu izledi. Biraz bekledikten sonra elindekileri masanın üstüne bıraktı. Her zamanki gibi sıcak bir fincan kahve doldurup Joshua’nın masasına getirdi.

Joshua bir süre mektupları, mailleri gözden geçirdi ardından Bethany’den yana baktı. “Nasıl hissediyorsunuz Miss Stone?”

“İyiyim.” Bethany tek kelimelik yanıtın güçlüğüyle çıktığının farkındaydı.

“Güzel. Demek önceki gün—suya girmenizin olumsuz bir etkisi görülmedi.”

“Hayır, hayır.” Bethany bunu söylerken başını öylesine hızlı yere indirdi ki, boyuna bir sancı saplandı. “Sadece— Mr. Norris ben sizi eleştirdiğim için çok üzgünüm. Kızınızı nasıl yetiştireceğiniz beni ilgilendirmez. Umarım—”

“Miss Stone, lütfen oturur musunuz?”

Bethany huzursuzca oturdu. Elindeki kalemi öylesine sıkı tutmuştu ki, bir an ortasından kırılacağını düşündü.

Joshua kahvesini aldı ve koltuğuna oturup arkasına yaslandı. Bakışları düşünceliydi. “Ah, Angela’yla ilgili tavsiyenizden söz ediyorsunuz. Bunu unutmuştum.”

Oh, hayır. Unutmuştu ve Bethany çok gerekliymiş gibi hatırlatmıştı. “Şarap yüzünden, bilirsiniz,” dedi çabucak. “Bir kadehten fazla içmemeliydim. Likörün üstüne iki şarap içince... Size samimiyetle şunu söyleyebilirim, Cumartesi akşamı pek kendimde değildim.”

“Anlıyorum,” dedi Joshua kaşlarını çatarak. “Yani pişmanlıklarınız var, öyle mi?”

“Mr. Norris, siz de anlayış gösterirsiniz ki— bazı koşullar altında, Cumartesi günü olduğu gibi, bazen istemediğim şeyler ağızdan çıkabiliyor.”

Joshua’nın kaşları daha da çatılmıştı. Ayrıca oldukça gergin görünüyordu.

Bethany patronunun kendisini dışladığını hissetti. Bunu yapmasından nefret ediyordu. Böyle zamanlarda Bethany kendisini son derece güçsüz hissediyordu. “Gerçekten çok üzgünüm,” dedi cılız bir sesle.

“Sanırım fazlasıyla özür diledin,” dedi Joshua. “Şimdi mektup ve

maillere bakabilir miyiz? Tabii çalışmaya başlamadan önce başka itiraf-
ların olacaksa...”

“Hayır, elbette başlayabiliriz.”

On beş dakika sonra Bethany oturduğu yerden kalktığına başı
zonkluyordu. Nerede yanlış yaptığını bilmiyordu, ya da neyin yanlış
gittiğini. Ancak şu an hiçbir şey yolundaymış gibi görünmüyordu.
Joshua aksi ve sabırsız günündeydi. O kadar hızlı dikte etmişti ki,
Bethany onun hızına yetişmekte zorlanmıştı. Ayrıca Joshua’nın kendi-
sine her baktığında ifadesinin duygularından arınmış olduğunu fark
etmişti.

Bethany kapıya kadar gidip durakladı. Cesaretini toplayıp geriye
döndü. Not defterini bir savunma aracı gibi göğsünde tutmuştu, gözleri
inanılmaz hüznü bakıyordu. “Mr. Norris— son bir şey...”

“Evet. Şimdi ne vardı Miss Stone,” diye sordu Joshua sabırsız bir
ifadeyle.

“Cumartesi akşamı olanlarla ilgili... Hepsinden dolayı pişmanlık
duymuyorum,” dedi boğuk bir sesle. Yanlış anlamının önüne geçmek
istiyordu. Bu gururunun kırılması anlamına gelse bile oldukça önemli-
di. “Sizin olanları unutmak istemenizin nedenini anlayışla karşılıyorum
ama ben unutmamış değilim. Yine de bu konuyu bir daha açıp ikimizi de
utandırmayacağıma dair söz veriyorum.”

Bethany bunları söyledikten sonra bir yanıt duymayı beklemeden
odadan aceleyle çıktı. Birkaç dakika sonra patronunun ısıklığını
işitince şaşırıldı.

Öğle yemeğinde Bethany dahili telefonunu tuşuna bastı ve “Mr.
Norris, yemeğe gidiyorum,” diye haber verdi.

“Miss Stone,” dedi Joshua aceleyle. “Geçtiğimiz yıl, Asistanlar Gü-
nü’nde— sizin için özel bir şey yapmış mıydım?”

Bethany bir süre düşünmek zorunda kaldı. “Sanırım çiçek gönder-
miştiniz.”

Telefonun diğer ucundan hafif bir kahkaha yükseldi. “Hatırladığım
kadarıyla o çiçeklerin size gönderilmesi için siz sipariş vermiştiniz.
Yani ben herhangi bir şey yapmamıştım.”

“Biz— sanırım bunu konuşmuştuk. Kısaca.”

“Bildiğim kadarıyla birçok işveren asistanını öğle yemeğine çıkarı-
yor. Öyle değil mi?”

“Ben bundan emin değilim.”

“Bana öğle yemeği bunun için oldukça uygun bir kutlama gibi gel-

di. Demek istediğim size bir öğle yemeği borcum var. Bu öğleden sonra serbest misiniz?”

Bethany'nin ağzı açık kalmıştı.

“Miss Stone...”

“Evet, serbestim.”

“Güzel, on dakikaya kadar işimi bitiririm.”

Bethany dâhili telefonu kapatıp iskemlesinde kala kaldı. Ağzı hâlâ açıktı. İnanamıyordu. Joshua Norris öğle yemeğini birlikte yemelerini mi önermişti?

O sırada Sally kapıdan başını uzattı. “Hey, gelmiyor musun? Karım çok acıktı!”

Bethany'nin beyinde birkaç yanıt cümlesi birden dolaştı ama hiç birini dillendirmeyi başaramadı. Sonunda başparmağıyla Joshua'nın kapısını işaret etti.

“Ne? Senin öğle yemeğine bile çıkmaya izin vermiyor mu yoksa?”

Bethany başını iki yana salladı.

“Ne oldu öyleyse? Tanrım, alt üst olmuş gibi görünüyorsun. Yine ne yaptı o canavar?” Sally bunu söylerken kapıyı itti ve odanın ortasına kadar ilerledi. Elleriyle Bethany'nin masasının üstüne dayandı, bu arada gözleri öfke saçıyordu.

“Miss Stone'u öğle yemeğine götürüyorum,” dedi Joshua tam o sırada. Kapıyı aniden açmış eşikte belirmişti. “Bu bir sorun mu yaratıyor Ms. Livingston?”

Sally sanki yıldırım çarpmış gibi birden irkildi. “Sorun yok. Benim açımdan yok. Şey, sanırım gitsem iyi olur. Afiyet olsun Bethany. Sizi gördüğüme sevindim Mr. Norris.”

“İyi günler Ms. Livingston.”

Bethany'nin arkadaşı ofisten olabildiğince çabuk çıkmaya çalıştı. Tam çıkarken cılız bir sesle, “Sonra görüşürüz,” deyip el salladı ve adeta kaçtı.

Joshua hiç acelesi yokmuşçasına kapı pervazına yaslanmıştı. Odukça eğleniyormuş gibi bir hali vardı. “Demek bir canavarım, öyle mi? Ms. Livingston nasıl olup da hakkımda böyle bir kaniya varmış, merak ettim.”

Bethany çoktan ayağa fırlamıştı. Çantasını sıkı sıkı elinde tutuyordu. “Geçmişte bu sıfatın pek de yersiz olmadığı zamanlar vardı Mr. Norris.”

“Gerçekten mi?” Joshua alınmak şöyle dursun epeyce neşelenmiş

gibiydi.

“Öyleyse o uygunsuz tavırlarımı telafi etmeliyim. “Brennans’ta yer ayırttım.”

“Brennans mı?” Bethany heyecanla tekrar etmişti. Hayatı boyunca New Orleans’ta yaşamıştı ama bir kez bile dünyaca ünlü o restorana gitmemişti.

“Bu seçimimi onayladığın anlamına mı geliyor?”

“Oh, Joshua— yani Mr. Norris, ben— çok sevindim. Teşekkür ederim.”

Joshua, Bethany’yi yemeğe götürmeyi teklif ettiğinde onun hafif bir salata ve buzlu çay isteyeceğini düşünmüşse çok yanlışmıştı. Bethany masalarına oturur oturmaz çok iştahlı biri olduğunu söyledi. Başlangıç olarak bir aperatif tabağı ardından kaplumbağa çorbası, ana yemek ve Brennan spesiyalitesi sipariş etti.

“Sizin için sakıncası yok, değil mi,” diye sordu garson masadan ayrıldıktan sonra.

“Elbette yok. Anladığım kadarıyla seni yemeğe çıkarmadığım yılların da acısını çıkarmak niyetindesin.”

Joshua’nın kendisiyle dalga geçtiğinin farkındaydı ama aldırmadı. “Öyle bir niyetim yok.”

“Merak ettiğim tek şey o kadar yemeğin midene nasıl sığacağı.”

“Siz merak etmeyin. Bir lokması bile israf olmaz. Benim hiçbir zaman kilo sorunun olmamıştır. Aslına bakarsanız ailemdeki kadınların hiç birinin kilo problemi olmamıştır. Hamile kalana kadar. Daha doğrusu annemin ve kız kardeşimin söylediği kadarıyla durum bu. Ama hamilelikten sonra kilolarıyla büyük bir mücadele yaşıyorlar. Ben de o zamana dek istediğim kadar yemenin tadını çıkarmaya kararlıyım.”

Bethany gevezelik ettiğinin farkındaydı ama kendini durduramıyordu. Şimdiden başının döndüğünü hissediyordu. Hâlbuki henüz şarabı servis edilmemişti bile.

“Yani çocuk sahibi olmak istiyorsun, öyle mi,” diye sordu Joshua gülümseyen gözleriyle onu izlerken.

Bethany bir parça ekmeğin üzerine bolca tereyağı sürerken, “Elbette,” dedi.

“Vücudunu bozacağından korkmuyor musun?”

Bethany omzunu silkti. Joshua’nın ne kadar zayıf olduğunu fark

etmemesine sevinmişti. “Aslına bakarsanız, kürdan gibiyim, birkaç kilo alıp biraz olsun yuvarlaklaşmaya hiç itiraz etmezdim. Yani doğru yerlerimin yuvarlaklaşmasına. Maalesef göğüslerim içeriye kaçmış gibi...”

Bethany birden durakladı. Neler söylüyordu? İçinden Joshua’nın sözlerinden dolayı şoke olmamış olması için dua etti.

Joshua birden güldü. Sonra bakışları ciddileşti. “Bence endişelenmene hiç gerek yok Bethany.”

“Umarım yoktur,” dedi Bethany ve kalbinin atışlarının yavaşlaması için tüm dikkatini ekmeğine tereyağı sürmeye yöneltti. Az önce Joshua’nın söylediği bir iki şeye anlam yüklemeye kalkmaması gerektiğini biliyordu ama elinde değildi. Beyni hızla çalışıyor, bir sürü anlamlar çıkarıyordu. Anladığı kadarıyla Angie’nin annesi çocuk yapmak istememişti. Bu yüzden de Joshua bütün kadınların doğurmak konusunda isteksiz olduğunu düşünüyordu. Bethany bir an onun çocuğunu doğurmaktan ne denli büyük bir mutluluk duyacağını söylememek için kendisini güçlükle tuttu. Hayır, kesinlikle bir yudum bile şarap içmemeliydi.

“Angie’ye Mardi Gras Festival’inde onunla birlikte olacağını söyledim. Çok heyecanlandı,” dedi Joshua. Böylelikle sanki Bethany’nin rahatsızlığını fark etmiş gibi konuyu değiştirmişti.

“Ben de festivali dört gözle bekliyorum.”

“Kızım ile birlikte olmak gerçekten hoşuna gidiyor, değil mi?”

Bethany bu soruyu biraz tuhaf bulsa da yanıt verdi. “Evet. Angie harika bir çocuk.”

Joshua kahvesine bir parça şeker katıp karıştırdı. “Cumartesi söylediğin şeyleri düşündüm. Angie’yi hayatımdan dışladığıma dair söylediklerinde haklı olabilirsin. Bunca yıl yalnız yaşadıktan sonra değişikliğe alışmak pek kolay değil. Ancak asıl söylemek istediğim sezgilerini oldukça değerli bulduğum...”

“Öyle mi?” Galiba biraz şarap içmesinin pek zararı olmayacaktı. Sonuç olarak bu romantik anın yaşanmasına içtiği şarap sebep olmuştu, öyle değil mi?

“Angie’yle daha fazla vakit geçirmek için çaba sarf ediyorum ve sanırım bu ikimizin de hoşuna gidiyor. Bunun için sana teşekkür etmeliyim.”

Bethany gülümsedi. Uzun zamandır hiçbir şeye bu denli sevinmemişti.

“Ne yazık ki zamanımı oldukça kısıtlı,” diye devam etti Joshua dü-

şünceli bir ifadeyle. “Önümüzdeki altı hafta Norris Pharmaceutical için yaşamsal önemde. Çok büyük riskler almamız gerekiyor.”

Bethany patronunun yüzünü dikkatle inceledi. Bir başka firmanın kendilerini satın almak için birkaç teşebbüste bulunduğunu biliyordu. Joshua diğer firmayı durdurabilmek için varını yoğunu ortaya koymuştu. Şirket halen küçük bir işletme sayılırdı ama iyi yönetildiği takdirde büyüme potansiyeli oldukça yüksekti.

“Söylemek istediğim şey şu,” diye konuşmasının sürdürdü Joshua. “Bir süre daha olmayı arzu ettiğim gibi bir baba olamayacağım. Buna zamanım olmayacak.”

Bethany iyi bir ebeveyn olmanın zamanla çok da ilgili olmadığını söylemek için ağzını açtı. Angie’nin bilmeye ihtiyaç duyduğu şey sadece babasının onu ne denli sevdiği ve değer verdiğiydi. Çocuk babasına sorunlarını anlatabilmeli ve onunla gülebilmeliydi.

“Angie, Mrs. Larson gelmeden önce ofiste geçirdiği o öğleden sonrayı anlata anlata bitiremiyor ve o zamandan beri sürekli seni soruyor. Herkesten çok seni seviyormuş gibi görünüyor.”

Bethany kabalık olmasın diye gülümsedi. Demek bu öğle yemeği birbirlerini daha yakından tanımaları için bir mazeret falan değildi. Oysa böyle olmasını hayal etmişti. Her şey son derece netti. Joshua kızına dadılık yapmasını istiyordu. Bethany onun yapayalnız kızının babasının eksikliğini hissetmemesi için gereğinden fazla ödeme yapacağına dair hiç kuşkusu yoktu.

“Söylediğim gibi önümüzdeki birkaç hafta boyunca epeyce meşgul olacağım. Sana benim yerime Angie’yle ilgilenir misin, diye soracaktım. Doğal olarak harcadığın zamanın karşılığını ödemekten memnuniyet duyuyum.”

“Tabii,” dedi Bethany buz gibi bir ses tonuyla.

O sırada garson aperatifleri getirdi. Ancak Bethany bir lokmayı bile yutabileceğinde emin değildi.

“Ben romantik bir sersemim,” diye söylendi Bethany. Bilmesi gerekirdi. En azından kuşkulananmalıydı. Joshua öğle yemeğini birlikte yemelerini teklif ettiği an tahmin etmeliydi. Oysa Joshua çocuklardan söz ettiğinde nasıl da hayallere kapılmıştı. Birden heyecanlanmış ve konuşmanın ne yöne gideceğine dair içini iyimser duygular kaplamıştı. Eh, artık öğrenmişti. Joshua hafta sonları için dadı arıyordu.

“Bu denli saf olduğuma inanamıyorum,” diye devam etti Bethany. Sally’ye tam olarak öğle yemeğinde Joshua’nın söylediği her şeyi an-

60 Debbie Macomber

latmamıştı. Kendi fantezilerinden de bahsetmeye niyeti yoktu. Hepsi de son derece utanç verici konulardı.

“Doğrusunu istersen Beth, ne kadar para verilirse verilsin, değmez,” dedi Sally başını iki yana sallayarak.

Aslında Bethany de ondan farklı düşünmüyordu ama yapabileceği bir şey yoktu. “Bu saatten sonra reddedemem.”

“Nedenmiş?”

“Angie’nin bana ihtiyacı var.”

“J.D. Norris asistanı olmaya devam etmen için kızını kullanıyor. Tevekkeli değil, bu kadar üzgünsün.”

“Tam olarak öyle değil,” dedi Bethany üzüntüyle. Bu işi reddetmeye kalksa en fazla üzülecek olan Angie’ydi. Küçük kız son birkaç haftadır yeterince karmaşa yaşamıştı. Joshua kızının kendisini rahatsız etmeden oyalanması için Bethany’yi kullanacaksa boyun eğmekten başka seçeneği yoktu. Elbette ki sadece Angie’nin iyiliği için. Ancak bu arada yüreğini sakıncalıydı. Joshua Norris söz konusu olduğunda kendini ikinci kez aptal yerine koydurmayacaktı.

“En azından bu kez nasıl söylediğini anlatabilirsin,” dedi Sally. Bethany’nin doğru dürüst bir şey anlatmamasından dolayı hayal kırıklığına uğramıştı. “Hangi kelimeleri kullandığını söylersen ben de ondan nefret edebilirim.”

Bethany başını iki yana salladı. Sally her şeyini bilirdi— ya da neredeyse her şeyini demeliydi.

“Maaş artışı...” diye başladı Bethany.

“Evet.”

“Öğle yemeği...”

“Evet,” dedi Sally ve bir adım yaklaştı. “Devam et.”

“Hiç biri Joshua benimle ilgilendiği için değilmiş. Hafta sonu için bir dadı arıyormuş.”

“Ne dedin,” diye gürlledi Sally.

“Hafta sonları Angie’ye bakmam için beni pohpohlayıp duruyormuş.”

Sally’nin gözleri iyice kısıldı, kendini koltuğa attı. Her saniye daha da öfkeleniyormuş gibi görünüyordu.

“Benimle bir erkek olarak ilgilenmeyeceğini tahmin etmem gerekiyordu. Zaten bu şirket kurallarına da ters düşerdi ve Joshua Norris için hayatta şirketinden daha önemli bir şey yok.”

Sally sadık bir arkadaş olarak Bethany’yi kucakladı. Geri çekildi-

ğinde halen kızgındı. “Herhalde buna tepkisiz kalacak değilsin, değil mi,” diye sordu ciddi bir ifadeyle. “Sen kalacak olsan bile ben izin vermem.”

“Peki, sence ne yapmam gerekiyor?”

Sally düşünürken parmağıyla hafifçe dudaklarına dokundu. “Buldum,” dedi birdenbire. “Kendine birini bulacaksın. Gerçek bir erkek. J.D. Norris’de aşağılık kompleksi yaratacak bir erkek.”

“Peki, bu denli kusursuz birini nereden bulacağımı da söyler misin?”

Sally birden gülümsedi. “Buldun zaten. İkimiz de onu tanıyoruz.”

“Oh öyle mi,” dedi Bethany. Şayet Sally bu denli mükemmel biriyle tanışmışsa ne diye onu kendisine saklamıyordu ki? “Yüz kişiyle bile çıksam Joshua Norris’in umurunda olacağını da nereden çıkardın?”

“Umursayacak,” dedi Sally, muzip bir ifadeyle bakarken. “İnan bana umursayacak.”

“Bethany bak!” Angie geniş caddenin iki yanındaki kaldırımlara yerleştirilmiş meşaleleri işaret ederek heyecanla bağırıyordu. Bir saksa-fon sesi geceyi doldurmuştu.

“Bu hayatımın en heyecanlı akşamı,” diye söylendi Angie mutluluk içinde. Elini göğsünün üstüne yapıştırmıştı.

Bethany de epeyce keyifliydi. Joshua ile yemek yediğinden beri yüğ-reğinin üstüne çöreklenmiş o sıkıntıdan eser kalmamıştı.

“Hayatımda bu kadar insanı bir arada görmemiştim. New York’ta bile,” dedi Angie, daha doğrusu kalabalığın gürültüsünü bastırmaya çalıştığı sesiyle bağırırdı. “Peki, babam bizi nasıl bulacak?”

“Merak etme,” diye cevap verdi Bethany, o da mecburen bağırırdı.

“Sence kostümümü begenecek mi?”

Bethany başını salladı. “Bence bayılacak.” Bethany durakladı ve küçük kızın başındaki ışık halkasını düzeltti. Angela isminin nasıl konulduğunu öğrendikten sonra bir melek gibi giyinmek konusunda ısrar etmişti. Bethany’nin kostümü ise Scarlett O’Hara’nın giydiği tarzdaydı. Sally vamp bir kadın gibi davranmasını, flört etmesini tavsiye etmişti. Elbette Angie’nin önünde böyle davranacak değildi ama daha sonra Joshua’nın yanında yapacağını yapacaktı. Bethany bu tür oyunların yararlı olacağından emin değildi ama daha iyi bir fikri de yoktu.

Sally plan uygulandığı takdirde Joshua’nın kıskanacağını düşünüy-

yordu. Bunun söylenmesi bile Bethany'yi heyecanlandırmaya yetiyordu. Konu her açıldığında ateş basan yüzünü yelpazeyle serinletmeye çalışıyordu.

"Oh, şuraya bak," dedi Angie tekrar caddeyi işaret ederek. "Bak adam cambaz ayaklığına çıkmış."

"Umarım cambaz ayaklığıdır," diyerek güldü Bethany. "adamın iki buçuk metre olduğunu düşünsene." Bethany bu arada elbisesinin korse-sine iştirilmiş çiçeği kontrol etti ve ardından Angie'nin elini tuttu. Şayet Joshua'yla buluşmaya zamanında gitmek istiyorlarsa artık buradan ayrılmaları gerekiyordu. "Artık restorana doğru yürümeye başlasak iyi olur."

"Ama gösteriler bitmedi."

"Biliyorum ve daha saatlerce de bitmeyecek. Ama babanı bekletmek istemeyiz."

"Tamam," dedi Angie, her ne kadar gönülsüz de olsa itiraz etmedi.

"Hem daha sonra da izlemeye devam ederiz," diye ekledi Bethany. O da gösterileri izledikleri yerden ayrılmayı pek istemiyordu. İzlenecek o kadar çok şey vardı ki. İnsanlar sokaklarda şarkı söyleyip dans ediyorlardı. Birbirlerini hiç tanımayan insanlar sarılıp öpüşüyorlardı. Fransız Mahallesi'nden yükselen kahkahalar Garden District'te yankılanıyordu.

Bethany kaybetme kaygısıyla Angie'nin elini sıkı sıkıya tutmuş, kalabalığı yararak ilerlemeye çalışıyordu.

"Bethany, Bethany, dur!" Angie panik içinde bağırıyordu. "Işık halkamı kaybettim."

Bethany dönüp yerleri araştırana dek ışık halkasından eser kalmamıştı. "Oh Tanrım." Bethany'nin yapabileceği bir şey yoktu. Belli ki küçük kızın başına bir tokayla iştirilmiş olan halka bir şekilde gevşeyip düşmüş, insanlar da eğlence olsun diye kapmışlardı.

"Artık bir melek olamam ki," dedi Angie üzüntüyle. Bir şey yapılmazsa, gözyaşlarına boğulabilirmiş gibi bir hali vardı.

"Bence bu herkesin başına gelebilir," dedi Bethany. "Gerçek melekler bile ışık halkalarını korumakta güçlük çekiyorlardır. Sence de öyle değil mi?"

"Peki kaybettikleri takdirde ne oluyordur?"

"Bence o durumda yarı yarıya melek olarak düşünülüyorlardır ve statülerini yeniden elde etmek için eskisinden daha fazla çalışıyorlardır."

“Oh, ben statümü yeniden elde etmeyi çok fazla dert etmezdim. Çünkü her zaman kusursuz olmak çok zor bir şey olmalı.”

“O zaman Angie Norris’in yarı yarıya melek olduğunu düşünmeliyiz, öyle mi?”

“Evet,” dedi Angie. Bu hoşuna gitmişti.

Bethany hayatında bu kadar büyük bir kalabalık gördüğünü hatırlamıyordu. Cadde öylesine doluydu ki, insanın ilerlemesi imkansız görünüyordu, üstelik restoranları görmek, nerede olduğunu ayırt etmek de çok zordu.

“Bethany bak, Beyaz Atlı Prens!”

Bethany uzun boylu, bir adamın bembeyaz bir atın üstünde Bourbon Street’ten aşağıya indiğini gördü. Yüzü bir maskenin ardına gizlenmişti.

“Duruyor!” Angie heyecandan çığlık çığlığa bağıırıyordu.

Birkaç saniye sonra prens atın dizginlerini çekti ve tam Bethany’yle Angie’nin karşısında durdurdu. Bethany adamın atından atlayışını, ardından atı seyis kılığındaki birine teslim edişini, kalabalığın arasında ilerleyip önüne geçişini şaşkınlıkla izledi.

“Hanımefendi,” dedi prens yumuşacık bir sesle Bethany’ye. “Güzelliğiniz beni büyüledi.”

Yüzünde maske vardı ve Bethany onun yüzünün nasıl olabileceğini hayal edemiyordu ama bakışları dudaklarına kayınca olduğu yerde kaldı. Joshua... O olmalıydı. Ona benziyordu. Sesi de benziyordu. O muydu? Hayır, olamazdı. Çok önemli bir toplantısı olduğunu söylemişti. Bitmesine daha yarım saat vardı. Hem Joshua Norris bu denli romantik bir gösteriyi niçin yapacaktı ki?

“Oh Bethany, baksana ne kadar yakışıklı!”

Prens elini uzattı ve sessizce Bethany’nin elini vermesini bekledi. O sırada hatırı sayılır bir kalabalık etraflarını çevirmiş, onları izliyordu.

“Bütün akşam orada dikilip bakacak mısın yoksa kızı öpecek misin,” dedi kalabalığın içinden bir adam.

“Öpmek istersen ben karşı çıkmam,” diye seslendi bir kadın sesi. Bunun üzerine kalabalıktan kahkahalar yükseldi.

Prens, Bethany’yi kollarına aldı, hafifçe kucaklayıp etrafında döndürürken kalabalık iyice coşmuştu. Ardından Bethany’yi yere bırakmadan öpmeye başladı. Bethany şaşkınlıktan ne yapacağını bilemiyordu. Yabancı erkeklerle öpmek gibi bir âdeti yoktu. Ama bu Mardi Gras Bayramı’ydı. Yılda bir gün herkes olağan olmayan bir şey yapabilirdi.

Prensın ıslak öpücüğü Bethany'ye dipsiz denizler kadar sonsuz bir yenilenmeyi çağırıştırmişti. Birkaç saniye sonra prensin öpücükleri yumuşadı ve Bethany'nin dudakları üzerindeki dudaklar bir bahar güneşi gibi okşamaya başladı.

Kalabalık gördüklerinden oldukça memnun bir halde alkışlıyordu.

Prens nihayet kendisini yere bıraktığında Bethany olduğu yere yığılmamasının bir mucize olduğuna karar verdi. Gözlerini şaşkınlıkla kırptırıp bir adım geriye attı.

"Vay canına," diye mırıldandı Angie o sırada. Gözleri kocaman açılmıştı. "Dudaklarını koparacak sandım."

Bethany bu denli etkilenmemiş olsa çocuğun sözlerine gülerdi ama nefes almakta bile güçlük çekerken bunu yapamazdı...

O arada üç ya da dört kadın bir sıra oluşturmuşlardı. "Sıra bende," diye seslendi birisi.

Prens belli ki gerçek bir beyefendiydi. Kadınların her birinin ellerini sırayla öptü. Ardından hiç birinin itiraz etmesine fırsat kalmadan atına atladı ve oradan uzaklaştı.

"Bethany, neden seni öptü," diye sordu Angie halen şaşkın bir vaziyette.

"Ben— bilemiyorum." Bethany hâlâ prensin gözden kaybolduğu noktaya bakıyordu. "Angie..." Bethany neden sonra dönüp küçük kıza baktı. "O adam— hani beni öpen adam— sana birini hatırlattı mı?"

"Oh evet," dedi Angie. "Sinderella'nın prensine benziyordu. Hani bütün kadınların ayağına o camdan ayakkabıyı giydirip duran prens var ya. Biliyor musun, hep bunun çok aptalca bir davranış olduğunu düşünmüşümdür. Hangi kadın camdan yapılmış bir ayakkabı giyer ki?"

"Oh." Bethany hayal kırıklığına uğramıştı. Prensın Joshua olduğunu düşünmenin mantıksız olduğunu biliyordu. Yine de— düşüncelerine engel olamıyordu.

~ ALTINCI BÖLÜM ~

ANGIE VE BETHANY, Joshua'yla buluşacakları restorana girdiklerinde sokağın gürültüsü azalmıştı. Antoine's, yüz elli yıllık geçmişiyle muhtemelen New Orleans'ın en ünlü restoranıydı. Bethany restorana girerken gizliden gizliye patronunun orada olmamasını ummuştı. Çünkü kendisini öpen prens kostümlü kişi Joshua idiye, üstünü değiştirip buraya onlardan önce gelmesi mümkün değildi.

Bethany'nin gözleri restoranını içini hızla taradı ve ne yazık ki Joshua'yı gayet sakin bir ifadeyle onları beklerken buldu. Bu büyük bir hayal kırıklığıydı.

"Baba, baba! Ne gördüm, bil bakalım." Angie şef garsonun önüne geçmiş, masaların arasından dolaşarak babasına koşmuş ve Joshua'nın boynuna sıkı sıkı sarılmıştı. Şef garson Bethany'ye dönüp hafifçe gülümsedi ve resmi bir tavrıyla masasına kadar eşlik etti. Ardından Bethany'nin iskemlesini tuttu.

Bu arada Angie babasına olanları anlatmaya başlamıştı bile. "İki buçuk metre boyunda bir adam vardı. Sonra birbirlerine ateş atan adamları izlemek çok heyecanlıydı. Ayrıca çok yakışıklı bir prensle tanıştık. Beyaz bir ata binmişti. Bethany'yi öptü biliyor musun? Oh, öylesine romantikti ki..."

Joshua'nın gözleri kocaman açıldı ve dönüp Bethany'ye baktı. Dudaklarının kenarlarının titremesine bakılırsa gülmek için kendini güçlükle tutuyordu. "Oldukça keyifli bir akşam geçirmişsiniz galiba."

"Ah evet baba, o kadar çok insan gördüm ki, hem herkes Cadılar

Prensın ıslak öpücüğü Bethany'ye dipsiz denizler kadar sonsuz bir yenilenmeyi çağrıştırmıştı. Birkaç saniye sonra prensin öpücükleri yumuşadı ve Bethany'nin dudakları üzerindeki dudaklar bir bahar güneşi gibi okşamaya başladı.

Kalabalık gördüklerinden oldukça memnun bir halde alkışlıyordu.

Prens nihayet kendisini yere bıraktığında Bethany olduğu yere yığılmamasının bir mucize olduğuna karar verdi. Gözlerini şaşkınlıkla kırptırıp bir adım geriye attı.

"Vay canına," diye mırıldandı Angie o sırada. Gözleri kocaman açılmıştı. "Dudaklarını koparacak sandım."

Bethany bu denli etkilenmemiş olsa çocuğun sözlerine gülerdi ama nefes almakta bile güçlük çekerken bunu yapamazdı...

O arada üç ya da dört kadın bir sıra oluşturmuşlardı. "Sıra bende," diye seslendi birisi.

Prens belli ki gerçek bir beyefendiydi. Kadınların her birinin ellerini sırayla öptü. Ardından hiç birinin itiraz etmesine fırsat kalmadan atına atladı ve oradan uzaklaştı.

"Bethany, neden seni öptü," diye sordu Angie halen şaşkın bir vaziyette.

"Ben— bilemiyorum." Bethany hâlâ prensin gözden kaybolduğu noktaya bakıyordu. "Angie..." Bethany neden sonra dönüp küçük kıza baktı. "O adam— hani beni öpen adam— sana birini hatırlattı mı?"

"Oh evet," dedi Angie. "Sinderella'nın prensine benziyordu. Hani bütün kadınların ayağına o camdan ayakkabıyı giydirip duran prens var ya. Biliyor musun, hep bunun çok aptalca bir davranış olduğunu düşünmüşümdür. Hangi kadın camdan yapılmış bir ayakkabı giyer ki?"

"Oh." Bethany hayal kırıklığına uğramıştı. Prensın Joshua olduğunu düşünmenin mantıksız olduğunu biliyordu. Yine de— düşüncelerine engel olamıyordu.

~ ALTINCI BÖLÜM ~

ANGIE VE BETHANY, Joshua'yla buluşacakları restorana girdiklerinde sokağın gürültüsü azalmıştı. Antoine's, yüz elli yıllık geçmişiyle muhtemelen New Orleans'ın en ünlü restoranıydı. Bethany restorana girerken gizliden gizliye patronunun orada olmamasını ummuştı. Çünkü kendisini öpen prens kostümlü kişi Joshua idiye, üstünü değiştirip buraya onlardan önce gelmesi mümkün değildi.

Bethany'nin gözleri restoranını içini hızla taradı ve ne yazık ki Joshua'yı gayet sakin bir ifadeyle onları beklerken buldu. Bu büyük bir hayal kırıklığıydı.

"Baba, baba! Ne gördüm, bil bakalım." Angie şef garsonun önüne geçmiş, masaların arasından dolaşarak babasına koşmuş ve Joshua'nın boynuna sıkı sıkı sarılmıştı. Şef garson Bethany'ye dönüp hafifçe gülümsedi ve resmi bir tavrıla masasına kadar eşlik etti. Ardından Bethany'nin iskemlesini tuttu.

Bu arada Angie babasına olanları anlatmaya başlamıştı bile. "İki buçuk metre boyunda bir adam vardı. Sonra birbirlerine ateş atan adamları izlemek çok heyecanlıydı. Ayrıca çok yakışıklı bir prensle tanıştık. Beyaz bir ata binmişti. Bethany'yi öptü biliyor musun? Oh, öylesine romantikti ki..."

Joshua'nın gözleri kocaman açıldı ve dönüp Bethany'ye baktı. Dudaklarının kenarlarının titremesine bakılırsa gülmek için kendini güçlükle tutuyordu. "Oldukça keyifli bir akşam geçirmişsiniz galiba."

"Ah evet baba, o kadar çok insan gördüm ki, hem herkes Cadılar

Bayramı'nda olduğu gibi kostümler giymiş." Angie durakladı, eli gayri ihtiyari saçlarına gitmişti. "Işık halkamı kaybettim. Hâlbuki melek olup seni şaşırtacaktım. Doğduğumda meleğe benzediğimi söylemiştin ya. Ne yazık ki en önemli melek sembolünü kaybettim. Ama Bethany onun önemli olmadığını söyledi. Çünkü meleklerin kusursuz olması gerekiyor. Bense— biliyorsun."

"Evet tatlım, seni biliyorum." Joshua, Bethany'ye bakıp gülümsedi. "Sağ salım buraya gelebildiğinize sevindim."

Bethany hafifçe başını sallayabildi. Halen dikkatle Joshua'yı izliyordu. Nedense o prensin Joshua olduğuna dair bir iz bulabileceğinden emin gibiydi. Belki de bunun tek nedeni o olmasını yürekten istiyor olmasıydı.

"Genellikle sokağın ortasında yabancı erkeklerle öpüşür müsünüz Miss Stone," diye sordu Joshua birden.

"Ben—ben..." diye kekeleydi Bethany. Sokağın ortasındaki yabancıyı Joshua sandığını söyleyemezdi ki. Oysa Beyaz Atlı Prens'in kendisini kollarına almasına izin vermesinin tek nedeni buydu.

"Fazla seçeneği yoktu ki baba," dedi Angie babasının kucağından inip kendi iskemlesine geçerken.

"Yani seni zorladı, öyle mi?"

Bethany başını iki yana salladı. "Tam olarak değil."

Joshua dirseklerini masaya dayadı ve öne eğildi. "Hiç tanımadığın birinin bir sürü insanın önünde seni kollarına alıp öpmesine niçin izin verdiğini doğrusu merak ettim."

Bethany birden yüreğinin ağzına geldiğini düşündü. O Joshua'ydı! Öyle olmalıydı, çünkü kimse ona prensin Bethany'yi kollarına aldığından söz etmemişti. Ya da etraflarındaki kalabalıktan...

Bethany onun gözlerinin içine cesaretle baktı. "Bana hiç de tehlikeli biriymiş gibi görünmedi," dedi yavaşça. "Ben onu— onu tanıdığımı hissettim."

Joshua kaşlarını kaldırdı. "Anlıyorum."

Bethany elini yüreğine götürdü, çılgınca atıyordu.

"Baba, Bethany Cuma akşamı gelecek mi," diye sordu Angie kocaman menünün yan tarafından başını göstererek. "Geleceğini söylemiştin."

"Ne diyorsun Bethany?" Joshua hiç beklemeden soruyu Bethany'ye yönlendirmiş ardından da menüsünü alıp incelemeye başlamıştı. Davranışına bakılırsa Bethany'nin vereceği yanıt onun açısından hiç önemli

değildi.

Bethany elbette Joshua'yı daha yakından tanımak, onun iş dışındaki yaşamına dâhil olmak istiyordu ama diğer yandan da kızgındı. Joshua Cuma akşamı ona ihtiyacı olduğundan hiç söz etmemişti. Demek Bethany'nin hiçbir programı olmayacağından son derece emindi. Ne yazık ki haklıydı da. Yine de Joshua'nın saygısızca tutumundan rahatsız olmuştu işte.

"Sanırım Cuma akşamı gelebilirim," dedi pek de sevimli olmayan bir ifadeyle.

"Mrs. Larson da seve seve kalır," dedi Joshua buz gibi bir tonda. "Yani kendini zorunlu hissetmene gerek yok. Şayet başka bir program varsa..."

"Özel bir şey yapacak değilim." Bunu itiraf etmek bile Bethany'nin gururunu incitmişti.

"Oh güzel," dedi Angie derin bir nefes alarak. "Hafta sonları çok sıkıcı oluyor. Seninle birlikte olunca çok eğleniyorum."

"Sınıf arkadaşlarından birini gece yatisına çağırmayı hiç düşündün mü," diye sordu Bethany "Pizza ister, film izlerdik."

Angie elindeki menüyü birden kapattı. Gözleri fincan gibi açılmıştı. "Bunu yapabilir miyiz?"

"Mr. Norris—Joshua..." Bethany az önce Joshua'nın yaptığıнын aynısını ona yapmaktan büyük bir keyif almıştı.

"Pizza, film ve gece yatisına arkadaş..." Joshua'nın halinden bütün bunlara çok memnun olduğuna dair bir iz yoktu. "Sanırım bir sakıncası yok."

"Melissa'yı çağırırım o zaman," dedi Angie düşünceli bir ifadeyle alt dudağını dişlerken. "Yok hayır, Wendy Miller daha iyi olur. O da benim gibi bir yazar olmak istiyor. Hem filmi izledikten sonra hikâyelerimizi yazarız."

"Bu bana kusursuz bir programmış gibi geldi," dedi Bethany gülümseyerek. "Sen de öyle düşünmüyor musun Joshua?"

Joshua pizza ve sabahın altısında evin içinde küçük kızların koşturmasının harika şeyler olduğuna dair bir şeyler mırıldandıysa da o kadarla bıraktı.

Joshua'nın gelecek haftaların oldukça yoğun geçeceği yolundaki sözleri gerçekten doğrudu. Bethany patronunun bundan daha yoğun

68 Debbie Macomber

olduğu bir dönem hatırlamıyordu. Joshua o kadar fazla toplantı yapıyor, o kadar çok çalışıyordu ki, Bethany onun yükünü hafifletmek için ne yapabileceğini düşünüp duruyordu.

“Harrison raporunu hazırladın mı,” diye sordu Joshua bir akşam Bethany ofisten çıkacağı sırada.

“Henüz hazırlamadım,” dedi Bethany kendisini suçlu hissederek. Rapor en azından yüz sayfaydı, üstelik oldukça da karmaşık bir içeriği vardı. “Hemen gerekiyorsa geç saate kadar çalışabilirim.”

“Hayır ama sabah ilk önceliği ona ver.”

“Elbette. Özür dilerim ama son birkaç gündür bir sürü başka iş çıktı.” Bethany raporu geciktirmesinin nedenini açıklamak zorunda olduğunu hissetmişti. Gerçi Joshua pek aldırırmsı gibi görünmüyordu.

“Önemli değil Bethany. Anlıyorum.”

Cuma günü Bethany, Harrison raporu üzerinde çalışmaktan öğle yemeğine bile gitmedi. O akşam Joshua’nın toplantısı Harrison konusuydu ilgiliydi. Joshua akşama doğru ofise geldiğinde rapor masasının üstündeydi. Birkaç dakika sonra Bethany’yi ofisine çağırdı ve oturması için karşısındaki koltuğu gösterdi.

“Mükemmel bir iş çıkarmışsın,” dedi raporu kastederek ve yüzü nadir gülümsemelerinden biriyle aydınlandı.

“Teşekkür ederim.” Bethany de kendisiyle gurur duymuştu.

Joshua bir an tereddüt edip durakladı, sonra öne doğru eğildi. Kaygılı bir ifadesi vardı. “Bu akşam bir grup yatırımcıyla yemek yiyorum. Eve kaçta döneceğim konusunda bir fikrim yok. Korkarım epeyce geç olacak.”

“Merak etmeyin. Siz gelinceye dek Angie ve arkadaşının yanında kalırım.”

“Yardıma için gerçekten teşekkür ederim Bethany.”

Bethany başını salladı, bir şey söyleyemeyecek kadar duygulanmıştı. Joshua’ya yardım etmek, onun endişelerini veya sevinçlerini paylaşmak yıllardır hayalini kurduğu şeylerdi. Angie’nin gelişiyi ilişkilerinde muhteşem bir değişim gerçekleşmişti.

Bethany, Joshua’nın eve geldiğini işittiğinde saat on biri geçmişti. Oturma odasında oturmuş kitap okuyordu. Angie ve Wendy saat onda, Angie’nin odasında uyuyakalmışlardı. Kızlar uyuduğundan beri evde çıt çıkmıyordu.

Bethany kitabını bir kenara bırakıp kalktı. Bu toplantının ne denli önemli olduğunu biliyordu. Nasıl gittiğini öğrenmek için de meraklanıyordu. Her ne kadar Joshua bu konuda doğrudan bir şey söylememiş olsa da Bethany, Norris Pharmaceutical'ın geleceğinin yatırımcıların kararına bağlı olduğunu biliyordu. Yönetici asistanı olarak şirketin karşılaştığı sorunlardan habersiz olması mümkün değildi.

Bethany onu salonda karşıladı ve kızları uyandırmaktan çekinerek usulca, "Hoş geldin," dedi.

"Sonunda eve geldiğime sevindim," diye karşılık verdi Joshua, ceketini çıkarıp asarken. "Kızlarla her şey yolunda gitti mi?"

"Kesinlikle. Senin nasıldı?"

Joshua omzunu silkti. "Önümüzdeki hafta bir gün kararlarını bildirecekler."

Demek Joshua ve Norris Pharmaceutical bir bekleme oyunu oynayacaklardı.

"Aç mısın," diye sordu Bethany.

Joshua başını salladı. "Aşına bakarsan açlıktan ölüyorum. Yemek sırasında pek iştahlı değildim."

Toplantının şirket açısından ne denli yaşamsal olduğunu bilen Bethany buna hiç şaşırmadı. "Bir sürü pizza kaldı."

"Sen de bana eşlik eder misin?" Bethany başını sallayınca Joshua sevinmiş gibi göründü ve birlikte mutfağa gittiler. "Soğuk bira olacaktı. Sen de alır mısın?"

"Lütfen."

Joshua biraları çıkarırken Bethany soğumuş olan pizza dilimlerini bir tabağa aldı ve mikrodalgada ısıttı. Joshua masanın üstüne peçeteleri ve biraları yerleştirdi. Bethany pizzaları getirdi.

Biberli pizza oldukça lezzetliydi. Başlangıçta pek konuşmadılar. Joshua sadece Bethany'ye gününün nasıl geçtiğine dair bir iki soru sordu. Bethany de kızların DVD seyretmektense kendi hikâyelerini oluşturmaya nasıl da meraklı olduklarından söz etti.

"Bu arada DVD hazır... Sanırım Angie sabah izlemeyi planlıyor. Bu sana bir iki saat daha fazla uyuma imkânı tanır." Bethany son zamanlarda Joshua'nın yeterince dinlenmemesinden dolayı endişeliydi.

"Çok düşüncelisin."

Joshua yeniden bir şeyler söylemeden önce uzunca denebilecek bir süre geçti. Yatırımcılarla yaptığı toplantının halen aklını meşgul ettiğini tahmin etmek hiç de zor değildi.

Bethany arkasına yaslanıp onun anlattıklarını dinledi. Joshua sözlerini bitirdikten sonra birasını alıp başına dikti.

“Sanırım artık eve gitsem iyi olacak,” dedi Bethany yavaşça ayağa kalkarak.

Joshua saatini kontrol etti. “Seni bu kadar geç saate kadar tutmamalıydım Beth,” dedi pişman bir ifadeyle.

Bethany bulaşık makinesinin önünde durdu ve Joshua’ya dönüp gülmüştü.

“Sana komik gelen nedir?”

Bethany tabakları makineye yerleştirdi. “Çok kısa bir süre öncesine dek ismimi bile bilmezken, şimdi kısa adımları kullanıyorsun.”

“Biliyordum,” diye fısıldadı Joshua. Bethany’nin arkasında, oldukça yakındaydı. Bethany onun ılık nefesini boynunda hissediyordu. “Her zaman biliyordum.”

Bethany birden ürperdiğini hissetti. Joshua omuzlarını tutmuştu. O kadar hafif bir dokunuştı ki, Bethany ilkin bunun olduğunu hayalinde canlandırdığını sandı. Joshua’nın elleri yavaşça Bethany’nin kollarına kaydı. Hareketleri o kadar ağırdı ki. Sanki Bethany’nin itiraz etmesini bekliyordu ve itiraz ettiği an geri çekilecekti.

Bethany yerinden kımlıdayamadı.

Joshua kısa bir süre için çenesini Bethany’nin başının üstüne dayadı, sonra dudaklarını onun boynuna dokundurdu. Bethany’nin bütün bedenini bir titreme almıştı.

Bethany ilkin kimin kımlıdadığının farkında değildi. Belki kendisi dönüp kollarıyla Joshua’nın belini sarmıştı, belki de Joshua kendisini yönlendirmişti. Nasıl olduğunun farkında bile değildi. Bunun bir önemi de yoktu. Önemli olan Joshua’nın kollarında bulunması ve onun tarafından öpülmesiydi. Joshua çılgınca öpüyordu. Sanki saatler boyu devam etmek istermiş gibi bir hali vardı. Adeta Bethany’yi bırakmanın kendisine büyük bir acı vermesinden korkuyormuş gibiydi.

Bethany elinde olmadan inledi. Onun tarafından öpülmek yeniden doğmaktan ya da canlanmaktan farksızdı.

Joshua onu kollarının arasında tutarken dudaklarını çekti ve yüzünü saçlarının arasına gömüp derin bir iç çekti.

“Bu hayatımın en önemli toplantısıydı,” diye fısıldadı Joshua, boğuk bir sesle. “Ama düşündüğüm tek şey sendin.”

“Oh Joshua.” Bethany alnını Joshua’nın göğsüne yasladı.

“Bunun olmaması gerekiyordu.” Joshua bunu söylemişti söyleme-

sine ama sesinde pişmanlıktan eser yoktu.

“Olmasını ben de istedim,” diye itiraf etti Bethany yüzünü onun göğsüne saklayarak. İçini sımsıcak bir duygu kaplamıştı.

“Angie’ye karşı çok anlayışlısın,” diye fısıldadı Joshua.

Bethany’nin birdenbire içindeki bazı duygularının yok olduğunu hissetti. Bedeni kaskatı kesilmişti. Joshua’nın aşkını kullanmasından korkuyordu. Onu sadece bir dadı gibi görmesinden korkuyordu. Birden Joshua’dan uzaklaşmayı istedi ama o Bethany’yi bırakmadı.

“Ne oldu,” diye sordu Joshua endişeyle. “Bethany birden buz kesildin. Ne yaptım, ne söyledim?”

Bethany açıklama yapmaktansa başını iki yana salladı.

“Bethany, kızıma çok iyi bir arkadaş olmanı takdir etmeme mi üzül-dün?”

Joshua şefkatle yanağını okşadığında Bethany onun gözlerine baktı. Artık istese de uzaklaşamazdı. “Hayır, elbette hayır... Angie’yi seviyorum.”

“O da seni seviyor.” Joshua başını eğip Bethany’nin dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Bethany derhal gözlerini kapattı. Kendini onun öpücüklerine bırakmak istedi ama yüreğinde korkunç bir ağırlık vardı. Joshua’nın kollarındaydı ama kendini inanılmaz derecede güvensiz hissediyordu. Bu hiç normal değildi. Ona duygularını anlatması gerekiyordu. Joshua’nın neler hissettiğini bilmesi gerekiyordu.” Bazen benim etrafımda bulunmanın tek nedeninin Angie olduğunu düşünüyorum.”

Birden odayı derin bir sessizlik kapladı. Sanki minicik bir çıtırtı bile korkunç bir sesmiş gibi algılanabilirdi. Bethany yavaşça gözlerini açtı ama Joshua’nın yüzüne bakmaya cesaret edemedi. Yine de Joshua’nın ne denli öfkelenmiş olabileceğini tahmin etmesi güç değildi.

“Buna gerçekten inanmış olamazsın, öyle değil mi?”

“Başka neye inanabilirim ki?”

Joshua onu bıraktı ve bir adım geriledi. Gözleri koyulaşmış, yüzü gerilmişti. “Şu ana dek bunun yanıtını öğrenememişsen, demek ikimizi de fazlasıyla yanıltmışım.”

“İkimizi de yanıltmak mı,” diye onun sözlerini tekrarladı Bethany. “Beni sadece Angie’ye arkadaşlık etmemi istediğin zamanlar çağırıyor-sun.”

Joshua’nın çene kasları belirginleşti. Sanki öfkesini güçlkle kontrol ediyormuş gibiydi. “Bunu düşündüğüne inanamıyorum.”

Bethany kendisini berbat hissediyordu. Daha birkaç dakika önce Joshua onu kollarına almış öpüyordu, şimdiyse bir an önce evini terk etmesi için sabırsızlanıyor gibi bir hali vardı.

Bethany tartışmayı sürdürmektense arkasını döndü ve masanın üstündeki kullanılmış peçeteleri toplamaya davrandı.

“Bırak onları,” dedi Joshua.

“Sadece çöpe atıyorum.”

“Hayır. Bir süre sonra da seni özel hizmetçim gibi kullanmakla suçlanmak istemiyorum. İnan bana kendi işimi kendim yapmayı tercih ederim.”

“Pekâlâ.” Bethany güçlükle yutkunarak peçeteleri gerisin geriye masaya bıraktı. Buradan çıkıp gitmekten başka yapabileceği bir şey kalmamıştı. Oturma odasından kitabını ve çantasını aldı, omuzlarını dikleştirdi. Joshua arkasından yetişip onu durdurduğunda neredeyse ön kapıya gelmişti.

Bethany dönüp ona bakmadı.

“Beth,” dedi Joshua birden. “Üzgünüm.”

Bethany başını çevirip ona baktı ve yüzündeki ifadeden ne denli üzgün olduğunu anladı.

“Ben de üzgünüm Joshua.” Bethany ondan kuşkulandığı, onunla ilgili peşin hüküm vermeye bu denli istekli olduğu için üzgündü. Ancak elinde değildi. Ona büyük bir haksızlık etmiş olabilirdi ama başka türlü davranmak elinden gelmemişti.

Joshua onu tekrar öptü ama bu kez acelesi yoktu. Kollarını Bethany’nin beline sardı ve arabasına kadar onunla yürüdü. Bethany motoru çalıştırıp oradan uzaklaşırken dikiz aynasından Joshua’nın gecenin karanlığında kendisini izlediğini biliyordu.

“Pekâlâ, her şey planlandı,” dedi Sally, Bethany’nin masasının önüne geçerek. Yüzünde zaman zaman takındığı o anlamlı gülümseme vardı.

Bethany’nin klavyenin üzerinde dolaşan parmakları durakladı. Sally’nin tam olarak ne planladığından emin değildi ama bir süre oynamaya itirazı yoktu. “Ne planlandı,” diye sordu.

“Şu seksi randevun...”

“Ne?” Bethany adeta bağırarak sormuştu. Başını korkuyla çevirip Joshua’yla ofislerini ayıran kapıya baktı. Allahtan kapalıydı da, Joshua konuşmalarını işitmemişti. “Kim?”

“Kiminle,” diye düzeltti Sally muzipçe gülerek.

“Pekâlâ, kiminle?”

“Gerçekten de hatırlamıyorsun, öyle mi?” Sally arkadaşının yüzüne şaşkınlıkla bakıyordu. Ardından yüzünden inanamayan ve nihayet sabırsız bir ifade geçti. Bethany arkadaşının duygu geçişlerini izlerken kendini sessiz bir film seyircisi gibi hissetti. “Nasıl hatırlamazsın?”

“Neden söz ettiğini söyler misin?”

Sally başını kızgınlıkla iki yana salladı, kollarını göğsünde bağladı ve çenesini kaldırdı. “Jerry Johnson ismi bir şey ifade ediyor mu?”

Bethany arkadaşının sözlerini beyinde tartmaya başladı. Son birkaç gündür Sally’nin bir şeyler peşinde olduğunu biliyordu ama ne olduğu hakkında bir fikri yoktu. “İsim pek tanıdık gelmedi.”

“Pekâlâ, artık ezberlesen iyi edersin, çünkü onunla çıkmayı kabul etmiş bulunuyorsun.”

“Ne— ne yapmışım?” Bethany her geçen saniye içindeki panik duygusunun arttığını hissediyordu. “Ne zaman?”

“Perşembe akşamı için her şeyi hazırladım.”

“Ne zaman derken onu kastetmemiştim,” dedi Bethany. “Ben ne zaman adamla çıkmayı kabul ettiğini söyledim?”

Sally, Joshua’nın kapısından yana kuşkucu bir bakış fırlattı. “Mr. Norris’le çıktığın öğle yemeğinden eve döndüğünde bizim oturma odasında birlikte planlar yapmıştık. Hatırladın mı? Hani sen ve ben...”

Bethany o günü elbette hatırlamıştı. Sally, Joshua’nın kendisini kullanmasına izin verdiği için ne kadar sersemlik ettiğini söylemişti. Hatta bu durumu sürdürmesinin daha büyük bir aptallık olduğunu da söylemişti. Ayrıca Sally, Joshua’yı bir başka adamla kıskandırmasını istemişti. Ancak Bethany arkadaşının söylediklerini can kulağıyla dinleyemeyecek kadar düşünceliydi. İşte şimdi ne kadar hata ettiğini anlıyordu. “Galiba bir iki seçenekten söz etmiştin,” diye mırıldandı.

“Söz etmekle kalmadım, eyleme geçirdim,” dedi Sally gururla ve sesini alçalttı. “Şimdilik sana bu kadarını söyleyebilirim.”

“Ama o zamandan beri bazı şeyler değişti.”

“Öyle mi?”

“Evet, Joshua’yla aramdaki ilişki geliyor.” Bethany de sesini iyice alçaltmıştı. “İşleri berbat etmek istemiyorum.”

“Eminim öyledir ve böyle devam etmesi bence de harika olur ama...” Sally kaşlarını çatı. “Bütün boş vakitlerini Joshua’nın küçük kıızıyla geçiriyorsun. Başka herhangi bir şey için hiç zamanın yok.”

“Ama...”

“Bethany, sadece tek bir şeye yanıt ver. Muhteşem Mr. J.D. Norris yanınızda Annie olmadan seni hiç dışarıya çıkardı mı? Hiç sadece ikiniz buluştunuz mu, yalnız kaldınız mı? Tabii hafta sonları kızına dadılık yapıp yapamayacağını sorduğu şu öğle yemeği dışında demek istiyorum.”

Ev arkadaşı Bethany'nin bütün savunma silahlarını elinden alivermişti. Bethany bakışlarını öüne indirdi. Sally haklıydı.

“Bak, gördün mü,” diye söylendi Sally. Mr. Norris seni kullanıyor. Hem de başından beri kullanıyor ve ben de en iyi arkadaşın olarak yanında durup bu işin daha fazla sürmesine seyirci kalamam. Dışarı çıkmaya başlayacaksın. Sana doğru adamlar getireceğim. Hayır, beni durdurmana izin vermeyeceğim.”

“Ama Sally...”

“Hiçbir itiraz duymak istemiyorum. Perşembe akşamı, unutma.”

“Pekâlâ,” dedi Bethany ama Jerry Johnson veya bir başkası umurunda bile değildi. Joshua'yı seviyordu ve ona olan aşkını hiçbir şey bitiremezdi.

Bir saat kadar sonra Joshua not alması için çağırdığında Bethany belli etmek istemediği bir heyecan duygusuyla içeriye girdi.

Joshua onu görünce gülümsese de Bethany rahat rahat gülümsemeyi başaramadı. Joshua eline bir tomar kâğıt tutuşturdu. “Senin için uygun bir zamanda bunları karşılaştırıp her birinden on beşer nüsha çoğaltır mısın? Acelesi yok.”

“Yarın sabah nasıl olur?”

“İyi olur.”

Bethany ofisine geçmek üzereyken Joshua onu durdurdu. “Bir dakika Miss Stone.” Bethany dönüp ona baktı. Joshua sarı bir not defterine bir şeyler karaladıktan sonra başını kaldırıp Bethany'ye baktı. Bethany'nin daha önce onu hiç görmediği kadar rahatlamış ve bir şeylerden dolayı memnun olmuş görünüyordu. Yarın akşam boş musun Beth?”

Bethany birden göğsünün sıkıştığını hissetti. “Perşembe akşamı mı?”

“Yarın Perşembe, doğru. Sanırım çok geç haber verdim. Bir sorun mu var?”

Bethany birden avuçlarının terlediğini hissetti. Elindeki kâğıtları

tutan parmaklarını gevşetti.

“Üzgünüm Joshua— Mr. Norris ama benim programım var.”

“Sorun değil. Daha erken sormalıydım.” Joshua kaşlarını çatı ve bakışlarını önündeki dosyaya çevirdi.

“Şayet— umarım Mrs. Larson Angie’yle kalabilir ama kalamayacak gibi olursa...”

“Mrs. Larson kalabilir, merak etme.”

Bethany yüreğinin hızla çarptığının farkındaydı. Masasına henüz geçmişti ki, Sally kapıdan başını uzattı. “Bir dakikan var mı?”

“Sally...” diye söylendi Bethany. “Yine ne var?”

Arkadaşı ofise daldı. “Resmini getirdim.”

“Kimin?”

“Jerry Johnson’ın.” Sally Kremlin Sarayı’ndan gizli belgeler çıkarmış kadar kendisiyle gurur duyuyordu. “Çantama koyduğumu unutmuşum. Birden görünce...”

“Sally bak, doğrusunu istersen bu adamla çıkmak falan istemiyorum.”

“Bence resmini görmeden böyle büyük laflar etme.” Sally fotoğrafı Bethany’nin burnunun ucunda salladı. Sanki bir görünüp bir kaybolan bulanık fotoğraf Bethany’yi onunla çıkacağı için ne denli şanslı olduğuna ikna edecekti.

Bethany arkadaşının elinden fotoğrafı kaptı kendisine gülümseyen yakışıklı yüzü incelemeye koyuldu. Doğrusu Jerry Johnson çekici biriydi.

Sally, Bethany’nin masasının ucuna oturmuş, kollarını bağlamış ve kendinden gurur duyan bir ifadeyle gülümsüyordu. “O da seni tanıyor.”

“Peki, ben niçin onu hatırlayamadım?” Bethany kaşlarını çatı, Jerry’nin yüzü hiç de tanıdık gelmemişti.

“Onunla bir kez karşılaştın,” dedi Sally, sağ elindeki tırnaklarını incelerken. “Noel’de, geçtiğimiz yıl, Dawsonlar’ın partisinde.”

Bethany, Dawsonlar’ın bile kim olduklarını doğru dürüst hatırlamıyordu ama düşününce Sally’nin ailesinin yakın dostları olduklarını anımsar gibi oldu.

“İnan bana Beth, Jerry Johnson’la çıktığın Perşembe akşamını kolay kolay unutamayacaksın.”

“Ms. Livingston,” dedi Joshua tam o sırada buz gibi bir ses tonuyla. “Gün boyunca ofisime gelip gitmekten başka yapacak işiniz olmadığını görünce, performansınızın şirketime nasıl bir katkı yaptığını doğru-

su merak ediyorum.”

Sally oturduğu yer birden tutuşmuş gibi ayağa fırladı. Gözleri korkuyla açılmıştı. Bethany’ye bakıp sessizce yardım istedi.

“Sally bir şey getirmişti,” dedi Bethany az çok gerçeği dile getirdiğini düşünerek.

“Evet, işittim. Seksi kavalenizin resmini.”

Bethany yüzünün kıpkırmızı olmasına engel olamadı.

“Eminim ikinizin de mesai saatleri içinde yapılacak daha önemli işleriniz vardır.”

“Evet efendim,” diye mırıldandı Sally ve bir anda ortadan kayboldu.

“Size verdiğim o kâğıtları karşılaştırdınız mı?”

“Ben— hayır. Sanırım o konuda şey demiştiniz. Yarın sabah ilk iş olarak onları yapacaktım.”

“Onlara hemen ihtiyacım var.”

“Ama demiştiniz ki...”

“Benimle tartışmayın Miss Stone. Bu akşam çıkmadan önce o kâğıtları masamın üstünde görmek istiyorum. Anlaşıldı mı?”

“Kesinlikle Mr. Norris.”

“Güzel. Bu arada Ms. Livingston’u mesai saatleri içinde ofisimde bir kez daha görürsem kendisine başka bir iş araması gerekecek.”

“Sally giderse, ben de giderim.”

“Karar sizin Miss Stone.” Joshua bunu söyler söylemez arkasını dönüp ofisine girdi ve kapıyı çarptı.

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

“SEN AKLINI MI KAÇIRDIN,” diye sordu Bethany ev arkadaşına. “Bugüne dek bir sürü çılgınca şey yaptın ama bu kadarı... Tanrım, Jerry’nin fotoğrafını getirmek için mesai saatinin bitmesini bekleyemez miydin? Ya da daha mantıklısı mail yollayamaz mıydın?”

“Biliyorum, biliyorum,” diye söylendi Sally. Halen J.D. Norris’le karşılaşmasını hatırladıkça eli ayağı birbirine karışıyordu. “Bir şey söyleyeyim mi, bir an boynumu kıracak sandım.”

“Nerdeyse kırıyordu.” Bethany daha sonra da kendi boynunun kırılacağından emin olduğunu söylemedi. Joshua o gün o kadar öfkeliydi ki, o olaydan sonra saatler geçmesine karşın Bethany ona açıklama yapmayı başaramamıştı. Daha doğrusu teşebbüs etmemişti. Çünkü Joshua Norris’i oldukça iyi tanıyordu. Onunla ne zaman konuşulacağını, ne zaman böyle bir şeye kalkışmanın faydasız olacağını öğrenmişti.

“Yine de Perşembe akşamı Jerry’yle çıkacaksın, değil mi,” diye sordu Sally.

“Elbette gideceğim.” Bethany böyle söylemişti söylemesine ama kendinden pek de emin değildi. Aylar önce Noel partisinde şöyle bir tanıştığı bir adamla çıkma fikri hiç de kendisine uygun bir davranış değildi. Hele o partide epeyce şampanya içtiği düşünülecek olursa. Bethany söz konusu olduğunda her türlü alkollü içki sorun demekti.

Cuma sabahı Bethany ofise geldiğinde Joshua çoktan masasına

oturmuştu. Bethany patronunun ofisini kendisinininkinden ayıran kapının eşiğinde durakladı. Joshua'yı bu kadar erken şirkette gördüğüne şaşır-mıştı. Şaşırdığı ve üzüldüğü diğer bir şey de Joshua'nın berbat görünüy-
yor olmasıydı. Aslında korkunç görünüyordu. Gözlerinin altında bir sürü koyu renk halka belirmişti. Üzerinde ceket olmadığı gibi gömleği-
nin en üstteki iki düğmesini açmış, kravatını gevşetmişti. Üstelik göm-
leği epeyce kırıkmıştı. Belli ki gece eve gitmemişti.

"Joshua," diye fısıldadı Bethany endişeyle. "Ne kadar zamandır bu-
radasın?"

Joshua başını kaldırıp baktı. "Miss Stone, ofisteyken bana Mr. Nor-
ris diye hitap eder misiniz lütfen."

"Nasıl isterseniz," dedi Bethany soğuk bir tonda ve masasına geçti. Demek bu şekilde devam edeceklerdi. Pekâlâ, bu durumda uyum sağ-
lamaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Bethany hemen kendisine bir kahve yaptı ve sabah postasını gözden geçirmeye başladı. İşini bitir-
diğinde Joshua'ya da bir kahve doldurdu ve son üç yıldır her sabah yaptığı gibi götürüp masasının üstüne bıraktı.

"Eee Miss Stone," dedi Joshua alaycı bir ses tonuyla. "Buluşmanız nasıl gitti?"

O kadar alaycı bir ifadesi vardı ki, Bethany aynı şekilde yanıt ver-
memek için alt dudağını ısırды. Aslında içinden buluşmasının onu hiç ilgilendirmeyeceğini söylemek geçiyordu ama zorlukla da olsa kendini tuttu.

"Teşekkür ederim, gayet iyiydi." Mektupları Joshua'ya uzattı. "Charles Youngblood'tan beklediğiniz mektup geldi."

"Güzel." Joshua mektupları önüne bıraktı. "Onunla yeniden buluş-
mayı düşünüyor musun?"

"Charles Youngblood'la mı?"

"Özellikle anlamamış gibi yapıyorsun. Ben— çıktığın kişiden söz ediyorum," dedi Joshua sabırsızlıkla.

Artık bu kadarı da fazlaydı. "Bunun sizi ilgilendirdiğini sanmıyo-
rum," diye çıkıştı Bethany. Joshua Norris çizmeyi aşmıştı. "Ofis dışın-
da ne yaptığın sizi ilgilendirmez."

"Performansın bu şirketin verimini etkiliyorsa, ofis dışında yaptık-
ların da beni ilgilendirir."

Bethany birden boğazını bir elin sıkıldığını sandı. Hayatı boyunca bu denli öfkelenildiğini hatırlamıyordu. Bir şeyler söylemeye başlayacak olursa kendini durduramayacağını biliyordu. Joshua'nın yüzüne baktı.

Adamın gözleri ateş saçıyordu.

“Miss Stone, size bir soru sordum. Bir yanıt vermenizi bekliyorum.”

Bethany’nin beyinde dünya kadar yanıt yankılanıyordu. Ona hiçbir patronun personelinin özel yaşamını sorgulayamayacağını söyleyebilirdi. Saçma sapan ve mantıksız davrandığından dem vurabilirdi. Ancak Joshua’nın gözlerine baktı ve sadece, “Özel hayatım bana ait,” dedi. Bunu söyledikten sonra da arkasını dönüp ofisten çıktı.

Bir saat sonra bile Bethany’nin elleri hâlâ titriyordu. İşini kaybedebilirdi. Öyle ya Joshua ona karşı çıkmasının bedelini ödeyebilirdi. Umurunda bile değildi. Birden Joshua’nın ofisinin kapısı açıldı. Kapının sesini işitmek bile Bethany’nin tüm bedeninin kasılmasına yol açmıştı. Yeni bir karşı karşıya gelmeye hiç hazır değildi.

Joshua, Bethany’nin masasının önüne kadar geldi ve mektupları bıraktı. Mektupların üstündeyse bir kâğıda el yazısıyla birtakım talimatlar yazılmıştı.

“Bugünkü randevularımı iptal edin Miss Stone,” dedi Joshua öfkeli bir sesle.

Bethany başını kaldırıp onun yüzüne bakmadı ama bir anlığına da olsa masaya yaslandığını görebildi.

“Eve gidiyorum.”

Bethany başını salladı.

Joshua tereddütle durdu. “Davranışım için özür dilerim. Elbette sen haklısın. Özel yaşamın sana aittir. Bu konuda soru sormaya hakkım yoktu.”

Bethany sesini çıkarmadı.

“Şayet ilgilenmem gereken bir şey olursa evi ararsınız Miss Stone. Size iyi günler dilerim.”

“Size de Mr. Norris.”

“Bunları J.D. Norris mi söyledi,” diye mırıldandı Sally birlikte öğle yemeğine gittiklerinde. Gözleri kırmış, oldukça düşünceli bakıyordu.

“Onu hiç bu denli öfkeli görmemiştim. Gittiği için memnun oldum, çünkü bir dakika fazla tahammül edemezdim... Sanırım tek bir kelime daha etse istifa ederdim.”

Sally kahvesinden bir yudum aldı ve durakladı. “Sanırım sana âşık oluyor Bethany.”

Bethany bunu duyunca neredeyse kahvesini püskürtecekti. Kahveyi yutmak için çaba sarf etti. Ardından başını iki yana sallayarak mırıl-

dandı. “Bu mümkün değil.”

“Ben çok ciddiym.” Sally arkadaşının yüzüne tuhaf bir bakış fırlattı. “Baksana kıskanç, küçük oğlanlar gibi davranıyor. Gerçi böyle olacağını tahmin etmiştim. Davranışları kuşkularımı doğrular nitelikte.”

“Bence davranışlarını açıklayacak daha makul bir senaryo var.”

“Neymiş o?”

Bethany şirketin finans sorunlarını bilmiyor değildi. Joshua kısa bir süre önce şirketi ele geçirmek isteyen bir holdingi bertaraf etmişken birden ikinci bir holdingle savaşımaya başlaması gerekmişti. Artık şirketini kontrolünü tam olarak sağlayamadığı son derece açıktı. Doğal olarak şirketle ilgili bu tür ayrıntıları en yakın arkadaşı bile olsa Sally’yle tartışması mümkün değildi. Bethany elbette yazdığı mektuplar sayesinde şirketle ilgili her bilgiye vakıftı.

“Bilemiyorum,” diye mırıldandı Sally. “Şu son birkaç haftadır Mr. Norris’in davranışlarını epeyce düşündüm. En sonunda gerçekten de seni önemsemeye başladığına karar verdim.”

“Angie yüzünden,” dedi Bethany. “Angie benimle birlikteyken çok eğlendiğini söylüyor. Joshua da kızına zaafım olduğunu düşünüyor.”

“Var mı?”

Bethany bir an ne diyeceğini bilemedi. “Ben— iş çıkışı seninle Charleys’de buluşamayacağım.”

“Neden peki?”

“Benim Mr. Norris’in evine imzalaması için bazı kâğıtlar götürmem gerekiyor.”

“Ah.” Sally’nin gözleri birden parladı ama bakışların hemen peçetesine indirdi. “Dinle bak...” Sally durakladı. “Şey, anladığım kadarıyla Jerry’den fazla hoşlanmadın, düşündüm de...”

“Sen yap,” dedi Bethany, elinde olmadan gülerek. Arkadaşının rahatsızlığı hoşuna gitmişti.

“Ne yapayım?”

“Jerry’yle sen çık. Ondan ne denli hoşlandığını fark etmediğimi mi sanıyorsun? Sally, ondan her bahsettiğinde gözlerinin içi gülüyor.”

“Öyle mi?”

“Ondan bu denli hoşlanırken niçin benimle çıkmasını sağladın, anlayamıyorum.” Bethany arkadaşının entrikacı kişiliğini yakından tanıdığı için onun Jerry’yle konuşmasının tek yolunun en yakın arkadaşıyla tanıştırmak olduğunu düşündüğünü anladı.

“Ne zaman bunun farkına vardın,” diye sordu Sally şaşkınlıkla.”

“Hemen değil.” Bethany doğru söylüyordu. Joshua’nın davranışlarına, tepkilerine, aralarında geçen konuşmalara, gelişmelere o kadar kapılmıştı ki, diğer olayların ayırtına varamamıştı. Özellikle de Sally’nin davranışlarına dikkat edememişti. Sonra birden gerçek tüm çıplaklığıyla kafasına dank etmişti. Kim bir partide tanıştığı bir adamın resmini bir yıl boyunca çantasında taşırdı ki? Elbette sadece Sally gibi duygusal ve romantik biri.

“Yani senin için sorun yok mu diyorsun? Yani şayet ben...”

“Hiç sorun yok. Jerry Johnson senindir, dualarım da seninle birlikte.

Bethany saat beşte işlerini bitirdi ve Joshua’nın Pontcharttain Gölü’ndeki evine gitmek üzere ofisi terk etti. Onun evine uğrama gerekçesi oldukça geçerliydi ama yine de o sabah olanları düşününce içinin titremesine engel olamadı. Keşke aralarındaki gerginliği gidermenin bir yolu olsaydı – gerekirse Jerry’yle bir daha görüşmeyeceğini bile laf arasında söylemeye razıydı.

Mrs. Larson ön kapıyı açtı. “Miss Stone, bu akşam nasılsınız?”

İri yarı, sık saçları beyazlamış bir dul olan Mrs. Larson geleneksel siyah bir üniforma giymiş ve önüne beyaz bir önlük bağlamıştı. Bethany birkaç kez karşılaştığı kibar ve iyi yürekli yardımcısı gerçekten sevmişti.

“İyiyim, teşekkür ederim,” diye karşılık verdi Bethany. “Mr. Norris nasıl?”

Mrs. Larson başını iki yana sallarken dudakları endişeyle gerildi. “Yemin ederim bu kadar çalışmaktan sürmenaj olmaması bir mucize.”

“Biliyorum,” diye mırıldandı Bethany. “Peki, biraz olsun uyudu mu?” Bethany sabah Joshua’yla tartışmalarını düşündükçe kendini suçlu hissetmişti. Bu denli yorgun, kafası meşgul birinin sinirlerinin bozuk olması da son derece doğaldı. Anlayış göstermemekle hata yapmıştı.

“Sabah eve geldiğinde bir iki saat uyudu. Ondan sonra da çalışma odasına geçti. Halen de orada. Sizi yanına götürmemi ister misiniz?”

“Lütfen.” Bethany, Mrs. Larson’un peşinden göl manzarasına bakan çalışma odasına doğru ilerledi.

Mrs. Larson kapıyı hafifçe tıklattı ve ardından açtı. “Miss Stone sizi görmek istiyor,” diye haber verdikten sonra kenara çekildi.

Joshua iskemlesinden yarı kalktı. “Bethany.” Gözleri şaşkınlıkla

açılmıştı. “Bir sorun mu var? Telefon açabilirdin.”

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim...”

“Sorun değil. Otursana.”

Bethany deri koltuğa geçti ve ellerini kucagında birleştirirken beklentiyle Joshua’nın yüzüne baktı. İçinden bir ses Joshua’nın kendisini gördüğüne sevindiğini söylüyordu. Bu yüzden davetsiz ziyaretinden dolayı kendisini suçlu hissetmedi.

Joshua da Bethany’ye beklentiyle bakıyordu. Birden Bethany ziyaretinin gerekçesini hatırladı. “Şey, bazı kâğıtları imzalamanız gerekiyordu ama— korkarım onları arabada bıraktım.” Bethany telaşla ayağa fırladı. “Hemen alıp gelirim.”

Bethany aceleyle çalışma odasından çıktı. Mrs. Larson’ı rahatsız etmektense haber vermeden kapıyı açıp dışarıya çıktı ve arabadan kâğıtları alıp çalışma odasına döndü.

“Bunları buraya kadar getirdiğin için çok düşüncelisin,” dedi Joshua ilk kâğıdı okumaya bile gerek duymadan imzalarken.

“Evet— şey, bu sabah olanlar yüzünden kendimi çok kötü hissediyorum,” diye mırıldandı Bethany. Yüzünün kızardığının farkındaydı. “Bütün gece uyumadığınız belliydi, her ne kadar gerçekten sizi ilgilen-dirmese de Jerry’yle ilişkim hakkında bilgi vermek o kadar da önemli değildi.”

“Yani... Ms. Livingston’un arkadaşıyla görüşmeye devam edecek misin?”

“Hayır Joshua... Yani Mr. Norris. Onunla tekrar çıkmayı düşünmüyorum.”

“Öyle mi?”

Bethany Bir an karşısında oturan adamın beş yaş kadar gençleştiğini ni düşündü.

“Anlıyorum. Bu— gerçekten de senin bileceğin bir iş.”

“Evet, biliyorum,” diye mırıldandı Bethany. Daha fazla oturmasının mazereti yoktu. Yavaşça ayağa kalktı. Keşke kalması için bir gerekçesi olsaydı. “Angie nasıl,” diye sordu hevesle ve yeniden yerine oturdu.

“Çok iyi,” diye yanıt verdi Joshua aynı hevesli ifadeyle. “Çok iyi. Bu gece arkadaşı Wendy’de kalacak.”

Ardından sessizlik oldu.

Bethany yeniden ayağa kalktı.

“Görünüşe göre New York’tan sonra New Orleans’a gayet iyi uyum sağladı.”

Bethany yeniden oturdu, neredeyse derin bir nefes alıp kalması için bir mazeret çıkmasına sevindiğini açıkça belli edecekti. “Ben de aynı fikirdeyim.”

Yine bir sessizlik oldu.

“Çok ani olacak biliyorum ama benimle yemek yemek ister miydin?”

“Evet.” Aslında Bethany o kadar heyecanlanmış ve sevinmişti ki, ayağa fırlayıp sevinç gösterisi yapmamak için kendini güçlkle tuttu. “Bunu çok isterim.”

Joshua yeniyetme bir delikanlı gibi gülümsedi. Ancak birden durakladı ve Bethany’yi tepeden tırnağa süzdü ve hafifçe kaşlarını çattı.

“İstersen eve gidip üstümü değiştirebilirim,” dedi Bethany. Üstünde lacivert bir döpiyes vardı.

“Hayır, bence mükemmel görünüyorsun.”

“Emin misin?” Bethany, ilkin evde yemek yiyeceklerini sanmıştı ama belli ki dışarıya çıkacaklardı. Joshua’nın onu nereye götüreceğini merak etmişti.

“Kesinlikle,” diye cevap verdi Joshua. Kendisi de kot pantolonu ve kazağıyla her zamankinden daha rahat giyinmişti.

Joshua, Mrs. Larson’a dışarıya çıkacaklarını haber verdikten sonra Bethany’nin elini tuttu ve dışarıya çıktılar. Joshua şehir merkezine geldiklerinde arabayı Fransız bölgesine yakın bir yan sokağa park etti.

“Fasulye, pilav sever misin?”

Bethany başını salladı. Bu çok sevilen New Orleans yemeği Cajun and Creole denen yerel mutfağının göz bebeğiydi. Yemeğin orijinal tarifi köle mahallelerinden alınmıştı ve pek çok Güneyli bir zamanlar çoğunlukla fasulye pilav yenilen bir dönem yaşamıştı.

“Bir arkadaşımın dünyanın en iyi Louisiana yemeklerinin pişirildiği bir restoranı var.” Joshua bunu söyledikten sonra durakladı, ardından gülümsedi. “Ama sanırım seni uyarmalıyım. Yemekler nefis olsa da ortam biraz nasıl desem— seçkin değil.”

“Bu nedenle endişelenmen gerekmez.” Bethany bir an Joshua bir Pazar akşamı geniş ailesiyle yemek yese ne düşünürdü diye merak etti. Sürekli bağıra çağıra konuşulan, mütevazı bir ortam hoşuna gider miydi?

Joshua onun belinden tutup iyice yanına çekti. “Onaylamayacağın konusunda kaygı duymuyorum. Sadece uyarmak istedim.”

“Tamam. Yeterince uyarılmış durumdayım,” dedi Bethany gözleri-

nin içi gülerken. Daha yeni yeni tanımaya başladığı bir adamla birlik-teydi. Üstelik bu kez onunla yalnızdı. Bethany içinin içine sığmadığını hissetti.

Joshua, Bethany'yi dar bir ara sokağa yönlendirdi. Kendini bildi bileli Fransız Mahallesi'nin sokaklarına girip çıkmıştı ama bu ara sokağı hiç bilmiyordu.

"Burada bir restoran olduğundan emin misin?"

"Evet."

Restoran birkaç masasıyla küçük ve kalabalıktı. İskemleler masalarla uyumlu değildi ve formika masalar çizik çizikti. Ancak mutfaktan gelen koku Joshua'nın ne demek istediği konusunda Bethany'yi ikna etmeye yetmişti.

"Bu sıksa kızı ne diye benim mutfağıma getirdin J.D. Norris?" İri yarı siyahi bir kadın kasanın arkasından kalkıp gelmiş ve ellerini beline koyup karşılırlarına dikilmişti.

"Bethany, seni Cleo'yla tanıştırayım."

Kadın ellerini elbisesinin ön tarafına taktığı buruşuk önlüğe kurula-dı. "Üflense uçacakmış gibi bir halin var," dedi kadın başını hafifçe eğip Bethany'yi kısık gözleriyle incelerken.

"Öyleyse beni iyi beslemeniz gerekecek."

Cleo güldü ve bu bütün bedeninin titremesine yetti. "Tatlım, Cleo'nun insanı ruhuna kadar doyurduğundan habersiz olduğun anlaşı-lıyor." Kadın bunu söyledikten sonra uzanıp iki iskemle aldı. "Otur," dedi Bethany'ye. Sonra da mutfağa yöneldi. Yarı yolda durup omzunun üstünden Joshua'ya baktı. "Getirdin mi?"

Joshua başını salladı. "Arabada."

"Uzun zaman oldu, Dizzy, çok uzun zaman."

"Neyi getirdin mi..." Cleo gözden kaybolunca Bethany şaşkınlıkla sordu.

"Zaman zaman saksafon çalarım— içimden geldiğinde."

Bethany birkaç saniye şaşkınlıkla Joshua'ya baktı. Sevdığı adamın hiç bilmediği yanları vardı. O ana dek Joshua'nın müzikle ilgilendiğine dair en küçük bir izlenim edinmemişti. "Hiç bilmiyordum," diyebildi en sonunda.

Joshua güldü. Bakışları ve gülüşü Bethany'ye hakkında bilmediği bir sürü şey olduğunu anlatmak ister gibiydi.

Cleo tepeleme pilavın üstünün soslu kırmızı fasulyeyle kaplanmış iki tabakla döndü. “Bu sadece başlangıç,” diye açıkladı, tabakları önlerine koyarken. Bir dakika sonra da eritilmiş tereyağı sürülmüş sıcak mısır ekmeği tabağını getirip bıraktı.

“Herhalde bunların hepsini yememizi beklemiyor, değil mi,” diye sordu Bethany yemeğe giriştiği sırada. Daha önce defalarca New Orleans’a özgü bu lezzeti tatmıştı ama hiç biri bu özel baharatlarla tatlandırılmış yemekle mukayese bile edilemezdi.

“Kırıntı bile bırakırsak kendine hakaret olarak alır,” dedi Joshua.

Bethany nasıl becerebildiğini anlayamamıştı ama Cleo geri geldiğinde tabağı tertemizdi.

İri yarı kadın Bethany’ye gülümsedi ve onaylayan bir ifadeyle başını salladı. “Belki de gayet iyi görünüyorsunuzdur.”

“Siz de öyle,” diye karşılık verdi Bethany.

Cleo bir kahkaha attı ve Joshua’nın sırtını sıvazladı. “Onu sevdim.”

Joshua güldü ve Bethany’ye baktı. “Ben de.”

“Peki, benim özel patatesli tartımı yiyecek yeriniz var mı,” diye sordu Cleo ikisine de sırayla bakarak. Bakışlarıyla ikisinin de gerçek yemekten anlayamayacak kadar sıkı olduklarını anlatmak ister gibiydi.

Joshua arkasına yaslandı elini midesinin üzerine götürdü ve içini çekti. “Korkarım ben yokum. Tıka basa doydum. Ya sen Bethany?”

“Ben bir parça alabilirim.”

Cleo başını salladı. “Kendinle gurur duyabilirsin Dizzy. İlk bakışta pek bir şeye benzemiyor ama görünüşe aldanmamak gerek.”

Tart kalın, tatlı ve nefis bir lezzetti.

Bethany son lokmayı da ağzına atarken Joshua şaşkınlıkla ona baktı.

“Beni şaşırtıyorsun.”

Bethany parmaklarının uçlarını yaladı. “Daha önce söylemiştim. Oldukça iştahlıyım.”

Biraz sonra Cleo iki dumanı tüten kahve fincanıyla masaya geldi. “Bu güzel kızı St. Peters’e götüreceksin mi?”

Joshua başını salladı, Cleo memnun bir ifadeyle gülümsedi.

Joshua yemeklerinin parasını ödedikten sonra Bethany’yi restoran-
dan çıkardı ve dar sokakta ilerleyip bir başka kapının önüne geldiler. “Umarım caz seversin, çünkü epeyce dinlemek zorunda kalacaksın.”

“Her tür müziği severim,” dedi Bethany. Kendini şu an Joshua’ya

herkesten daha yakın hissediyordu.

Joshua kapıyı itti. Dumanlı ve gürültülü mekâna girdiler. Bethany içerisinin loşluğuna alışabilmek için gözlerini kırpıstırdı. O arada Joshua onu boş bir masaya yönlendirdi ve iskemlesini tuttu. Bethany konuşmaları ve eski piyanonun sesini işitince kendini eski dostlar arasına girmiş gibi hissetti.

“Ne içersin,” diye sordu Joshua ve sorarken de senini duyurmak için Bethany’ye iyice yaklaştı.

“Bir bira lütfen.”

Joshua tam arkasını dönüp gidecekken aniden durakladı. Bir şey unutmuş gibi gerisin geriye geldi ve eğilip Bethany’nin dudaklarına sıcak bir öpücük kondurdu. Bethany’nin neler olduğunu düşünecek zamanı bile olmamıştı.

Mekânın ortasında küçük bir platform vardı. Bir adam piyano çalıyor, bir diğeri batiriği hazırlıyordu. Bethany, masaların arasından bara doğru ilerleyen Joshua’nın arkasından baktı. Ancak bara gidinceye dek birkaç kez arkadaşları tarafından durduruldu. Nihayet birkaç dakika sonra Joshua iki soğuk birayla döndü.

Bethany birasından bir yudum almıştı ki, Joshua ayağa kalktı ve elini ona uzattı. Bethany ilkin anlayamamıştı, sonra Joshua’nın kendisini dansa davet ettiğini fark etti. Onlar kalkana dek küçük dans pisti daha da kalabalıklaşmıştı. Joshua onu kollarının arasına aldı.

Joshua’nın kollarının arasında Bethany bütün bedenini ılık bir hissin sardığını duyumsadı. Başını geriye atıp Joshua’nın yüzüne baktı. Sanki kollarında olduğu adamı ne denli sevdiğini o ana kadar hiç fark etmemişti.

Joshua hafifçe yanağını okşadı. Parmağı kadife gibi yumuşaktı. Dudakları birbirinden sadece birkaç santimetre uzaktaydı. Bethany onun şu an kendisini öpmesi için her şeyi verirdi.

“Beth,” diye fısıldadı Joshua. “Bana böyle bakma lütfen.”

Bethany utanarak başını önüne eğdi. Joshua gözlerinin içine bakınca neler hissettiğini anlamış olmalıydı.

“Hayır, bunu söylediğimi unut lütfen,” diye devam etti Joshua ve Bethany’nin çenesinden tutup kaldırdı. Ardından da usulca Bethany’yi öpmeye başladı.

Joshua’nın eli Bethany’nin beline kaymıştı. Joshua’nın ateşli öpücükleri devam ederken Bethany mutluluktan ölmek üzere olduğunu düşündü. Joshua dudaklarını çektiğinde ona yaslandı. Başı dönüyordu.

Joshua, Bethany'nin boynunu öptü, sonra yine dudaklarına yöneldi.

"Buradan çıkalım," diye fısıldadı Joshua bir ara. Sesi öylesine boğuk çıkmıştı ki, Bethany bir an onun ne dediğinden emin olamadı. Sadece başını hafifçe salladı.

İlkin masalarına döndüler. Uzun boylu sakallı bir adam yanlarına yaklaştığında masadan ayrılmak üzereydiler.

"Vay canına, Dizzy! Blues çalmadan buradan gidemezsin."

"Bence çok haklı... Dizzy," dedi Bethany, Joshua'nın gözlerinin içine bakarak.

"Seni tekrar gördüğüme sevindim, Fats," dedi Joshua adamla tokalaşırken.

"Saksafonun yanında mı kardeşim?"

"Arabada."

"Getir o zaman."

Bethany'yi masaya yeniden oturturken Joshua özür dileyen bir ifadeyle baktı. "Üzgünüm tatlım," diye fısıldadı Bethany'ye.

Bethany onun omuzlarına ellerini yaslayıp dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Ben değilim," dedi. "Müziğini duymak için sabırsızlanıyorum."

Joshua saksafonuyla kapıdan girdiğinde Fats ismindeki arkadaşı sahneye fırladı. O da bir trombon getirmişti. Bateriyi kuran adamın elinde bir trampet vardı. İlk birkaç dakika akort ayarlarıyla geçti. Hiç kimse dansın birden sona ermiş olmasına aldırmamış gibi görünüyordu. Ancak mekânı dolduran insanların beklentisinin iyice artmış olduğu açıkça anlaşılıyordu.

Bethany arkasına yaslanıp Joshua'nın her davranışını dikkatle izlemeye başladı. Her dakika onu daha fazla sevdiğini hissediyordu.

Joshua hazırlıklarını bitirdikten sonra sahnenin ön tarafına adım attı ve Bethany'ye baktı. Bethany içinin heyecanla dolmasına engel olamadı. Joshua gülümsedi ve saksafonu dudağına götürdü.

Müziğin güçlü nameleri havayı doldurur doldurmaz coşkulu sesler yükseldi. Kısa bir süre sonra diğer enstrümanlar Joshua'nın müziğine katıldı. Piyano, trampet ve trombon.

Bethany parçanın ismini bilmiyordu, bir ismi olduğundan bile emin değildi. Sanki müzisyenler herhangi bir parçaya sadık kalıyormuş gibi görünmüyordu. Artık her biri sırayla çalmaya başlamıştı. Bethany mekânı dolduran diğer konuklarla birlikte coşmuştu. İçinden bir ses Joshua'nın kendisi için çaldığını söylüyordu. Zaman ilerledikçe Joshua'yla

ikisinin yalnız kaldıklarını hissediyordu.

Parça bittiğinde Bethany'nin gözleri akmayan yaşlardan dolayı yanmıyordu. Joshua yanına geldiğinde Bethany hülyalı gözlerle ona bakıyordu. Joshua ter içinde kalmıştı. Bethany elini uzatıp onun yanağını okşadı. Ona dokunmak zorundaydı. İçinden onun müziğinden ne denli etkilendiğini anlatmak geliyordu ama bunu başarabileceğinden emin değildi.

Joshua onun elini elinin içine aldı ve parmak uçlarını öptü. Gözleri Bethany'nin gözlerine kilitlenmişti.

"Beğendin mi?"

Bethany başını salladı, o sırada gözlerinden birer damla yaş yuvarlandı. "Hem de çok," diye fısıldadı.

"Bethany dinle." Joshua onun elini tutup sıkı. "Haftaya şehir dışına çıkıyorum."

Bethany onun gelecek hafta Kaliforniya'ya gideceğini biliyordu.

"Sana bunu sormaya hakkım olmadığını biliyorum ama..." Joshua onun saçların okşadı. "Senin de benimle gelmeni istiyorum."

Bethany şu an Joshua ruhunu istese hiç düşünmeden verebileceğini düşündü. "Gelirim."

Joshua'nın yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Sanki özür dilemek ister gibiydi. "Angie benimle geliyor. Senin de gelmeni istiyor. Ben de öyle."

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

“KALİFORNİYA’YA gittiğimizde,” dedi Boeing 767’nin birinci sınıf bölümünde oturdukları sırada Angie düşünceli bir ifadeyle. “Bana Millicent diye hitap eder misin?”

“Öyle istiyorsan, neden olmasın?”

Küçük kız başını hevesle salladı. “En azından ilk bir iki gün, ondan sonra Guinevere’ye veya Charmaine’e dönebilirim.”

“Ama bazen şaşırabilirim,” dedi Bethany, mümkün olduğunca ciddi kalmaya çalışarak.

“Sorun değil,” dedi Angie ve dergisinin sayfalarını çevirmeye geri döndü. Ancak birden durup Bethany’ye baktı. “Peki, benim sana Dominique dememi ister misin? İstersen hayır, demem.”

Bethany sanki çocuğun teklifini ciddi ciddi düşünürmüş gibi bir süre durakladı. Ardından başını iki yana salladı. “Hayır, teşekkür ederim tatlım.”

Joshua ikisinden ayrı olarak koridorun diğer tarafında oturuyordu. Evrak çantasını açmış raporlarını gözden geçiriyordu. İşine öylesine yoğunlaşmıştı ki, alnını farkında olmadan kırıştırmıştı. Bethany onun kendisinin ve kızının varlığını çoktan unuttuğundan emindi. Birden göğsünün sızladığını hissetti.

Bethany derin bir nefes aldı ve bakışlarını güçlkle patronundan ayırıp okumakta olduğu cinayet romanına çevirdi. En sevdiği yazarlardan birinin kitabı olmasına karşın odaklanmayı başaramadı. Bunun yerine kafasının içinde Sally’nin uyarıları yankılanıyordu. Yine aynı

şeyler oluyordu işte. Ev arkadaşı kendisini uyarmıştı. Joshua onu kızının dadısı olarak kullanıyordu. Bethany buna inanmak istemiyordu ama...

Cuma akşamı Joshua onu Cleo'nun yerine yemeğe götürmüş sonra da müziğini dinletmişti. Bethany o akşamın ilk saatlerinde Joshua'nın gerçekten kendine karşı samimi birtakım hisler beslediğini düşünmeye başlamıştı. Elbette Joshua'nın kendisine âşık olacağını düşünecek kadar saf değildi – böylesine kısa bir süre içinde bu denli güçlü bir duygunun gelişmesi beklenemezdi.

"Baba." Angie, Bethany'nin üzerinden eğilip babasına seslendi. Joshua hemen yanıt vermeyince Angie elini salladı.

Joshua işine o kadar dalmıştı ki, kızının ne sesinin ne hareketinin farkına varamadı.

"Ne oldu Angie?" Bethany daha fazla dayanamayıp sormuştu.

Kız yeniden arkasına yaslandı. "İnmemize ne kadar zaman kaldı? Bugün Disneyland'e gidebilecek miyiz? Micky Mouse ve Pamuk Prenses'i görmek için sabırsızlanıyorum."

Bethany saatine baktı. "İnmemize birkaç saat daha var canım."

"Oh." Küçük omuzlar hayal kırıklığıyla indi. "O kadar çok mu var?"

"Korkarım öyle."

"Peki, Disneyland ne olacak?"

"Uçaktan inip otele gittikten sonra Disneyland'e gidecek kadar zamanımız kalmaz."

"Ama babam demişti ki..."

"Mickey ve Minnie'yi, Pamuk Prenses'i ve diğerlerini sabah erkenden göreceğimize söz veriyorum."

Bir an Angie itiraz etmek istermiş gibi baktı ama belli ki vazgeçti ve sessizce oturdu. Birkaç dakika sonra tekrar hareketlendi.

"Kaliforniya'da bulunduğumuz süre boyunca babam hep çalışacak mı?"

Bethany başını salladı. Joshua'nın birçok toplantı yapacak olması hiç de hoş değildi. Oysa başlangıçta, yani Bethany'yi Kaliforniya'ya davet ettiğinde birkaç gününü sadece gezmeye ayıracıklarını söylemişti. Ancak seyahate çıkmadan bir gün önce Joshua'nın beş gününün tamamı toplantılarla doluvermişti.

Uçakları Los Angeles Havaalanı'na sabahın beşinde indi. Bavullarını alıp limuzine bindiler ve Anaheim'a doğru harekete geçtiler. Saat

farkı yüzünden Angie fazlasıyla yorulmuş acıkmış ve biraz da aksileşmişti.

Epeyce uzun süren yolculuktan sonra Bethany de küçük kızıdan farklı bir durumda değildi. Ayrıca Angie'yi oyalamaya çalışmaktan dolayı da yorulmuştu.

Joshua eğlence parkına yakın bir otel seçmişti. Sütleri oldukça geniş ve konforluydu. Otele yerleşmelerinin ardından Angie neredeyse gözyaşlarına boğulmak üzereydi. Hem yorgun, hem aç ve hem de uyuyamayacak kadar heyecanlıydı.

Joshua'nın oda servisinden istediği hamburgeri yemeğe ikna etmek için Bethany, Angie'yle bir saat kadar uğraştı. Bir saat kadar da Angie'yi hâlen gündüz olmasına karşın dinlenmesi gerektiği konusunda ikna etmek için harcadı. Angie duş aldıktan sonra daha laf anlar bir ruh haline bürünmüştü. Zaten yatağına uzandıktan beş dakika sonra da uyuyakaldı.

Bethany oturma odasındaki Joshua'nın yanına gittiğinde kendisini iki gün boyunca aralıksız bir şekilde ofiste çalışmış gibi hissediyordu. Kanepeye oturup ayakkabılarını çıkardı. Uzun zamandır bu denli yorulduğunu hatırlamıyordu.

Joshua elindeki kâğıtları bıraktı ve Bethany'nin eline uzandı. Bakışları minnet doluydu. Bethany buna hiç şaşırmadı. Angie huysuzluk etmeye başladığı an Bethany onun kızıyla başa çıkamayacağını fark etmişti.

Joshua, Bethany'nin elini dudaklarına götürdü. "Sen olmasan ne yapardım bilemiyorum. Aslında seni davet ederken niyetim bunun senin için de bir tatil olmasıydı. Angie'nin huysuzluk edeceğini hiç hesaba katmamıştım."

"Çok yoruldu, hepsi bu."

"Seni bizimle buraya çağırmak büyük bir bencillikti."

Bethany yanıt vermedi. Ne söyleyecekti ki? Sally Kaliforniya seyahatini duyar duymaz Bethany'nin ne denli sersem olduğuna dair esashi bir söylev vermişti.

"Beş gün boyunca seni görmeyecek olmaya dayanamazdım."

Bethany onun sözlerine inanmak için neler vermezdi. Joshua'ya sokuldu.

"Sana haksızlık ediyorum."

Joshua bunu söyledikten sonra Bethany'nin çenesini tutup kaldırdı ve onu usulca öptü. Bethany içini çekip gülümsedi.

“Ne kadar pürüzsüz bir tenin var. İpek gibi ve sıcacık.”

Bethany gözlerini kapattı. Joshua’nın yeniden öpmesini bekliyordu ama süre uzayınca gözlerini açtı. Joshua’nın bakışlarında gördüğü arzu olduğu yerde kalmasına yol açmıştı. Onu ne kadar çok sevdiğini söylememek için kendini güçlkle tuttu. Kalbi Joshua’ya aitti. Üç yıldır...

Joshua parmaklarını Bethany’nin saçlarının arasına götürdü, başını kavradı ve kendine doğru çekip dudaklarından öptü. Bethany onu yumuşacık öpen adamın ofisteki Joshua Norris’ten ne denli farklı olduğunu düşündü. O saksafon çalan müzisyenden başkası değildi.

Bethany öylesine titriyordu ki, dengesini korumak için Joshua’nın yakasını tuttu. Bedeni aynı anda hem üşümüş hem de sıcaklamıştı.

Joshua dudaklarını dudaklarından ayırdığında birkaç düzensiz nefes alıp verdi. “Yanımda olman hayatımın en heyecanlı olayı,” dedi ve Bethany’nin elini tutup göğsüne götürdü. “Bana neler yaptığının farkında mısın?”

“Sen de aynı şeyi bana yapıyorsun.”

“Bethany— dinle, bu bence çok doğru bir zaman değil ve...”

Bethany onun sözlerine devam etmesine izin vermedi. Kollarını boynuna doladı ve baştan çıkaran bir ifadeyle gülümsedi.

Joshua’nın gözleri bir anlığına şaşkınlıkla açıldı. “Bethany, oh, tatlı Bethany’m.” Joshua dünyanın en büyük işkencesine tahammül etmek istercesine gözlerini kapattı.

O sırada Joshua’nın cep telefonu çaldı. Joshua hiç zaman kaybetmedi, derhal ciddileşti ve telefonuna uzanıp yanıt verdi. “Efendim.”

Bethany terk edildiğini birkaç saniye sonra algılayabildi. Gözlerini kırıştırdı. Hemen kendine çeki düzen vermeye ve nefesini normalleştirmeğe çalıştı.

“Evet, sabah erkenden. Sabırsızlıkla bekliyorum. İstedğiniz raporları getirdim. Sanırım son birkaç aydır elde ettiğimiz ilerlemeden etkileneceksiniz. Evet, tabii, saat sekizde. Orada olacağım.”

Öylesine ciddi ve etkili bir tonda konuşuyordu ki, hiç kimse daha bir dakika önce Bethany’yi çılgınca öptüğünü tahmin edemezdi. Bir anda ateşli bir aşıktan başarılı bir iş adamına dönüşmüştü.

Bethany titreyen elleriyle saçlarını düzeltti. Joshua arkasını dönmüş, tüm dikkatini telefon görüşmesine vermişti. Bethany’nin, New Orleans’da ya da yanında bulunması hiç fark etmezmiş gibi davranıyordu.

Bethany görüşmenin bitmesini beklemedi. Yavaşça kalktı ve An-

gie'yle paylaştıkları odanın kapısını açtı ve içeriye süzüldü. Küçük kız mışıl mışıl uyuyordu. Bethany ışığı açmadan üstünü değiştirdi, dişlerini fırçaladı ve nihayet yatağına uzandı. Birkaç dakika sonra uykuya dalmak üzereyken Joshua'nın kapının önüne kadar geldiğini işitti ama bir süre sonra uzaklaştı.

Bethany süitin kapısını açtı. Angie, Mickey Mouse kulakları takmış, bir sürü rengârenk balon ve iki tane de hayvan şeklinde kocaman oyuncak taşıyordu.

"Selam baba." Angie bunu söyledikten sonra kendini kanepeye attı. "Aman Tanrım, yorgunluktan bittim."

Joshua güldü ve soran bakışlarını Bethany'ye çevirdi. "Gününüz nasıl geçti?"

"Harikaydı – yani sanırım. Ama bana dünyayı verseler bir daha o turtıla binmem."

"Bethany Büyük Yıldırım Dağı'na çıkarken sürekli çığlık attı," diye haber verdi Angie. "Daha cesur olduğunu sanırdım."

"Hiç olmazsa ben dağdan inerken gözlerimi kapatmadım."

"O ürkütücü kardan adamdan korktum ben."

Joshua ikisine gülerek baktı. "Bana ikiniz de harika vakit geçirmişsiniz gibi geldi."

"Hem de nasıl! Donald Duck'ı, Goofy'yi ve Pamuk Prenses'i gördük."

"Bethany başka bir Beyaz Atlı Prens'e rastlamadı mı," diye sordu Joshua, Bethany'ye bakarak. Bakışları merak doluydu.

"Ne yazık ki hayır."

"Ne yazık," diye mırıldandı Joshua.

"Senin toplantın nasıl gitti?" Bethany şirketin geleceğinin bu seyahate bağlı olduğunu biliyordu. Joshua için endişeleniyordu ve her şeyin yolunda gitmesi için dua ediyordu.

"İyiydi." Joshua başkaca bir şey söylemeye girişmemiştir.

"Açlıktan ölüyorum."

Bethany şaşkınlıkla küçük kıza döndü. "Az önce iki hot dogs, pamuk şeker ve bir paket fıstık yedin."

"Elimde değil. Büyüme çağındayım. Mrs. Larson hep bunu söyleyip duruyor."

“Yüzmek isteyen var mı,” diye sordu Joshua, biraz da kızının dik-katini başka bir konuya yönlendirmek için.

“Ben!” Angie bir anda ayağa fırlamıştı. Babasıyla birlikte yapılacak her şeye istekliydi.

Bethany başını iki yana salladı, kolunu kımlatacak hali yoktu. “Belki sonra,” dedi.

“Bir dakikada hazır olurum baba,” diye seslendi Angie mayosunu giymeye koşarken.

Joshua, Bethany’nin yanına gidip dudağına bir öpücük kondurdu. “Yorgun görünüyorsun.”

Bethany gülümsedi. “On yaşındaki bir çocuğa ayak uydurmak için fazla yaşıyım.”

“O zaman biraz dinlen. Angie’yi bir iki saat oyalarım.”

Bethany yorgun olmakta çok haklıydı. Angie’nin enerjisi inanılmaz derecede fazlaydı. O sabah Disneyland açılır açılmaz içeriye girmişler ve bütün gün orada kalmışlardı.

Baba kız çıkarırken Angie, “İyi dinlen tamam mı Bethany,” dedi. “Çünkü daha yapılacak bir sürü şey var.”

Bethany bir süre sonra gözlerini araladığında birtakım fısıltılar işiti-ti.

Angie başını kapıdan uzatmış, “Bethany uyuyor,” demişti.

Bethany pikesine sarılıp az önce gördüğü muhteşem rüyaya devam etmek için gözlerini yeniden kapattıysa da, Angie’nin fısıltıları dikkati-ni dağıttı.

“Baba. Hiç evlenmeyi düşündün mü?”

Bethany’nin gözleri kocaman açıldı.

“Hayır,” diye mırıldandı Joshua. Bethany onun ses tonundan soruyu adeta iğrenç bulduğu sonucunu çıkarmıştı.

“Bir anneye sahip olmanın nasıl bir his olabileceğini o kadar çok düşünüyorum ki,” diye devam etti Angie. Belli ki babasının sesindeki istekliğin farkına bile varmamıştı.

Bethany bir dirseğinin üstünde doğruldu, ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Şimdi ayağa kalksa belki de işitip konuşmalarına son verirlerdi. Fakat dinlemeyi sürdürecektiyse hem kendinden utanacak hem de pek hoş olmayan konu yüzünden üzülecekti.

“Angie, dinle beni...”

“Ama bana Millicent demen gerekiyordu,” diye onun sözünü kesti Angie.

“Millicent, Guinevere, şu dakika her kim olmayı seçtiysen, yeniden evlenme olasılığımın senin ve benim tartışabileceğimiz bir konu olduğunu sanmıyorum.”

“Neden olmasın?”

Belli ki Joshua yanıt vermekte zorlanıyordu.

“Düşünüyordum da... Acaba Bethany’yle evlensen nasıl olurdu,” diye devam etti Angie. Onu çok seviyorum. Çok eğlenceli biri.”

“Bethany çok genç,” dedi Joshua kısaca. “Aramızda neredeyse on bir yaş fark var ve...”

“Oh bu çok saçma. Onu öptüğünü görmüştüm. O zaman çok genç olduğunu bilmiyor muydun?”

“Ne— ne zaman gördün?”

“Epey oldu. Tam olarak ne zamandı, hatırlayamıyorum ama öptün, gözlerimle gördüm.”

Çok genç de ne demekti? Bethany yüzünü buruşturdu.

“Baba onu öptün, öyle değil mi?”

“Evet!”

“Peki hoşuna gitti mi?”

“Angie...” Bethany, Joshua’nın derin bir nefes aldığını işitti. “Pe-kâlâ... Millicent, evet, hoşuma gitti.”

“Madem öyle, onunla evlenmen gerekiyor.”

“Bir erkeğin evlenmek istemesi için hoşlanma yeterli değildir canım.”

“Öyle mi? Başka ne gerekir?”

“Bunu seninle tartışamam Angie.”

“Oh.”

“Tanrı aşkına Bethany’ye bir şey söyleme, çünkü bu onun rahatsız olmasına neden olur.” Joshua durakladı ve Bethany hayalinde onun salonda dolaştığını canlandırdı. “Bethany’yle bu konuyu konuşmadın, öyle değil mi?”

“Hayır,” dedi Angie. “İlkin seninle konuşmak istedim. Bana seninle her konuda konuşabileceğimi söylemiştin. Ben de şayet Bethany’yle evlenmek istersen onaylayacağımı söylemek isterim. Bence muhteşem bir anne olur.”

“Ne yaparsan yap Angela, ona sakın bir şey söyleme!”

“Söylemem. Peki, başka çocuk istiyor musun baba?”

“Ne?”

“Bilirsin işte, benim gibi başka çocuklar.”

“Ben... Ben bunu hiç düşünmedim. Böyle bir soru sormak nereden aklına geldi?” Joshua’nın sesinden Angie’nin sorularının sabrını zorladığı anlaşılıyordu.

“Bilmiyorum,” dedi Angie. “Ama Bethany’yle evlenirseniz, başka çocuklarınız olur. Bu hoşuma gider. Küçük bir kız kardeşim ve sonra da erkek kardeşim olması çok hoşuma gider.”

“Bethany sana bu konuda bir şeyler mi söyledi?” Joshua’nın sesi kuşku doluydu.

Bethany durduğu yerde duramıyordu. Joshua nasıl olur da kızını kullanacağından kuşkulanırdı? Bu hiç de hoş olmayan bir düşünceydi. Demek Bethany’yi hiç tanımamıştı. Bethany’yi en çok yaralayan konu buydu.

“Bethany henüz hiçbir şey bilmiyor. Söylediğim gibi ilkin seninle konuşmak istedim.”

“Anlıyorum.”

“Onunla evlenme konusunu düşüneceksin, öyle değil mi baba?”

Joshua yanıt vermeden önce epeyce süre geçti. “Belki.”

Bethany’nin yüzü alev alev yanıyordu. Yüreği sıkışmıştı. Keşke uyumuş olsa, bu konuşmayı işitmeseydi. Yatak odasında kırk dakika kadar oyalandıktan sonra oturma odasına geçti. Baba kız televizyona dalmışlardı.

“Hiç kalkmayacaksın sandım,” dedi Angie “Açlıktan ölüyorum ama babam seni rahatsız etmememiz gerektiğini söyledi.”

“Oh, sizi beklettiğim için özür dilerim,” dedi Bethany. Ancak sesinin normal çıkmasını sağlamakta zorlanıyordu. “Keşke bensiz gitseydiniz. Benim için sakıncası yoktu.”

Angie, Bethany’nin tavırlarında herhangi bir değişiklik fark etmemişti ama Joshua’nın fark etmemesi mümkün değildi. Bethany’ye dikkatli bakarken gözlerini kıstı. “İyi misin?”

“İyiyim,” dedi Bethany ve bunu kanıtlamak istermişçesine gülümsedi.

“Güzel. Umarım halen iştahın yerindedir. Çünkü bu akşam için kusursuz bir İtalyan restoranı seçtim.”

“Kulağa harika geliyor,” dedi Angie ve Bethany’nin elini tuttu. “Hadi gel, gidelim Dominique.”

Oldukça yoğun günler geçiriyorlardı. Buldukları her turistik yeri

ziyaret ediyorlar, oradan oraya koşuyorlardı. Akşamları Joshua kızıyla ilgileniyor ve Bethany'yi rahatlatıyordu. Aslında akşamları Joshua'yla yalnız kalma fırsatı yakalıyorlardı ama Bethany ondan olabildiğince uzak kalmaya çalışıyordu.

Kaliforniya'daki son akşam Angie televizyon izlerken uyuyakalmıştı. Joshua küçük kızını kucaklayıp yatak odasına götürdü ve yatağına yatırdı.

Bethany ise kızın üstünü örttü ve Joshua'nın peşinden salona geçti.

"Sanırım ben de yatsam iyi olacak."

Joshua kaşlarını kaldırdı. "Saat daha dokuz."

"Epeyce uzun bir gün oldu."

"Hadi gel, şarap isteyelim. Kutlayacak çok şeyimiz var."

"Öyleyse toplantıların iyi geçti."

Joshua gülümseyerek başını salladı.

Bethany derin bir nefes aldı. Belki artık Joshua'nın hayatı normale dönerdi.

Joshua odaya bir şişe soğutulmuş Chablis gönderilmesini istemişti.

"Limitim bir kadeh," dedi Bethany, kadehini eline aldığı anda.

"Geçen akşam daha fazla içmiştim."

"Biliyorum ama hatırlarsan kendimi göle atmıştım."

"Nasıl unutabilirim?"

Kanepede oturmuş, ışığı azaltılmış adada kentin ışıklarını seyrediyorlardı. Uzunca bir süre ikisi de konuşmadılar.

"Bizimle gelmeyi kabul ettiğin için sana ne denli minnettar olduğumu bilmeni isterim," dedi Joshua. "Angie yanıma geldiğinden bu yana seninle ilişkimiz epeyce değişti, öyle değil mi?"

Bethany kadehine bakarken başını salladı.

"Her zaman senin oldukça yetkin bir asistan olduğumu düşünmüşümdür, ama yavaş yavaş sıcacık, şefkat dolu bir kadın olduğumu da fark ettim."

"Teşekkür ederim."

"Bana karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum Beth, ben de sana karşı beslediğim duyguları gizleyecek değilim."

Bethany'nin birden başı dönmeye başlamıştı. Evlenme teklif edecekti. Bethany, Joshua cebinden bir pırlanta yüzük çıkarsa hiç şaşırmayacaktı. Angie onun annesi olmasını dilemişti, Joshua da kızının isteğine rıza gösterecekti.

Bethany başını kaldırıp baktı ve açığa çıkmak için fırsat kollayan duygularına hâkim olmaya çalıştı.

Joshua'nın yoğun bakışları Bethany'nin gözlerine kilitlenmişti.

“Biliyorum, çok ani gelecek Beth ama benimle evlenmeyi düşünmeni istiyorum.”

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

“BETHANY...”

Bethany kadehini özellikle ağırdan alarak kenara bıraktı. Başı fırıl fırıl dönüyordu. Yüreği Joshua’nın teklifini kabul etmesi için adeta yalvarıyordu ancak mantığı bunun yanlış olacağını söylüyordu, özellikle de Joshua’nın evlenmek istemediğini belirttiği sözlerini işittikten sonra. Belli ki Angie günlerce yalvarıp sızlanmış ve nihayet babasına istediğini yaptırmayı başarmıştı.

“Bir an gerçekten bunu yapabileceğimi sandım,” diye fısıldadı.

Joshua’nın yüzü soldu. “Anlayamadım.”

Bethany uzanıp onun yanağına dokundu. “Anlamamı beklemiyorum. Karın olmamı istediğin için onur duydum Joshua ama yanıtlım olumsuz.”

“Hayır mı?” Joshua afallamış görünüyordu. “Düşünmedin bile. Beni geri mi çeviriyorsun? Ben sanmıştım ki—ummuştum ki...”

Bethany elini kaldırdı. “Evlilikten küçük, yalnız bir kıza anne olmak dışında beklentilerim var.”

“Sana Angie yüzünden evlenme teklif ettiğimi de nereden çıkar-dın?”

“Joshua, lütfen...”

“Nedenini bilmek istiyorum,” diye üsteledi Joshua. Sesi buz gibiydi.

Hayır, Bethany tartışmayacaktı. Ayağa kalkıp gülümsedi. “Hiç olmazsa yalan söyleyip beni ne denli sevdiğinden falan dem vurmadin.

Her zaman dürüstlüğünden dolayı sana hayranlık duymuşumdur. İyi geceler.”

“Bethany, otur lütfen. Konuşmamız gereken şeyler olduğu çok açık.”

Bethany başını iki yana salladı. Konuşacak olurlarsa, Angie’yle konuşmalarını iştittiğini söylemek zorunda kalacaktı. Bu itiraf her ikisini de utandıracaktı.

“İyi geceler Joshua.”

Joshua’nın yüzü gerildi. Bethany onun kendini güçlkle tuttuğunu biliyordu. Odasına olabildiğince gururlu bir ifadeyle gitmek için çaba sarf etti.

New Orleans’a dönmek Bethany açısından Kaliforniya’ya gidiş kadar yıpratıcıydı. Neyse ki Angie bu kez uçuşun büyük bir bölümünü uykuda geçirmişti. Joshua yine koridorun diğer tarafında bulunuyordu ama Bethany uçakta yokmuş gibi davranmayı tercih ediyordu. Bethany, Joshua Norris’i artık tamamen kaybettiğinin farkındaydı. Bir daha kesinlikle evlenme teklifini tekrarlamazdı, zaten bir kez teklif ettiği için yeterince pişmanlık duyuyor olmalıydı.

“Babamla kavga mı ettiniz,” diye sordu Angie havaalanında Joshua’nın bavulları almasını beklerlerken.

“Kavga değildi canım.” Bethany çocuğu yanıltmak istemiyordu ama ne söyleyeceğini de bilememişti doğrusu.

“O zaman neden bu sabahtan itibaren ağlamak istemiş gibi bir halin var?”

Bethany böyle bir durumda on yaşında bir çocuğa verilecek en doğru tepki buymuş gibi omzunu silkti.

“Babam da çok tuhaf davranıyor,” diye mırıldandı Angie banтта bavulların görünmesini bekleyen Joshua’ya doğru bir bakış fırlatırken. “Seninle hiç konuşmuyor.” Angie, Bethany’nin bir şey söylemesini istemiş gibi durakladı. Konuşmayınca kendisi devam etti. “Babamla uzun bir konuşma yaptık ve ikinizin evlenmeniz için iyi bir fikir olduğuna kara verdik.” Angy birden eliyle ağzını kapattı. “Bunu sana söylemem gerekiyordu.”

“Biliyorum.”

“Babamla evleneceksin, değil mi?” Küçük kızın gözleri yusuvarlak olmuştu.

“Hayır.” Bethany, Angie’yi Joshua’yı sevdiği kadar seviyordu ama bir adamla sırf kızını memnun etmek için evlenemezdi.

“Benim babamla evlenmeyecek misin? Gerçekten mi?”

“Hayır tatlım.”

“Ama neden?”

Bethany yüzüne dökülen saçlarını geriye itti. Küçük kızın omuzlarını tuttu. “İkinizi de çok seviyorum,” diye fısıldadı.

“Bunu biliyorum,” diye karşılık verdi Angie, dolu dolu gözleriyle. “Yeni annem olmak istemiyor musun?”

“Dünyada bundan daha çok isteyeceğim başka bir şey olamaz.”

“Ama anlayamıyorum...”

Bethany nasıl açıklayabileceğini bilmiyordu. “Baban bir başkasın bulur ve...”

“Ben bir başkasının annem olmasını istemiyorum. Sadece seni istiyorum.”

Bethany küçük kıza sarıldı, Angie hüngür hüngür ağlıyordu. “Benim— gitmem gerekiyor canım,” diye fısıldadı Bethany, o sırada Joshua onlara doğru geliyordu. “Hoşça kal Millicent.”

“Ama Bethany, peki ya...”

Bethany orada daha fazla kalıp Angie’nin yalvarışlarını dinlemeye dayanamazdı. Joshua’nın elinden bavulunu aldı ve onun yüzüne bakmadan hızla uzaklaştı.

“Bethany gitme,” diye ağlıyordu küçük kız. “Gitme... Lütfen gitme.”

Angie’nin sözleri Bethany’nin içini parçalıyordu ama dönüp bakamazdı. Havaalanının terminal binasından hızla çıkarken gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

“Yani Joshua’nın evlenme teklifini reddettin, öyle mi?” Sally kulaklarına inanamıyordu. “Herhalde o an delirmiş olmalısın. Ne dediğini falan bilmiyordun. Öyle değil mi?”

“Hayır. Onu reddederken ne yaptığının gayet iyi farkındaydım.”

“Ama sen çıldırmışsın. Onu yıllardır seviyorsun.”

“Biliyorum.”

“Peki, nasıl bu kadar sakın davranabiliyorsun?”

Bethany omzunu silkti. Bunu nasıl başarabildiğinden pek emin değildi. “Yeni bir iş aramak zorunda olmasam, bundan sana söz etmezdim bile.”

“Yoksa seni işten mi kovdu?”

"Hayır." Ancak artık Joshua'yla çalışmaya devam edemezdi.

"Ama adam için deli oluyordun."

"Hâlâ oluyorum." Bethany, Joshua için en iyisini dileyebilecek kadar ona deli oluyordu. Onun mutluluğu bulmasını tüm kalbiyle istiyordu. Onu her şeye rağmen sevecek kadar âşıktı. Ancak kızına bir anne sağlamak için evlenmesi Joshua açısından doğru değildi. "Evlenme teklif ettiğinde ilkin yapabileceğimi düşündüm. Onunla bir hayatı paylaşmayı ne denli istediğimi söyleyecektim, dilimin ucuna kadar gelmişti ama kendimi tuttum." Belki ileride kararından dolayı kendisiyle gurur duyacaktı ama şu an içinde öyle soylu hisler yoktu.

"Peki ama neden reddettin?" Sally sanki bir psikoloğa gitmenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyormuş gibi bakıyordu.

"Beni sevmiyor."

"Bundan emin misin?"

"Kesinlikle."

"Ama öğrenebilirdi. Bir ya da iki yılda... Bir sürü başarılı evliliğin aşkla başlamadığını okumuştum."

"Bunu ben de işittim ama çok riskli. Belki bana zamanla âşık olurdu ama tersini düşünsene. Ya bir yıl sonra birdenbire bir başka kadına âşık olduğunu fark ederse... Onu tanıyorum. Kaderine razı olur ve kadını hayatından çıkarır. Bunu ona yapamazdım."

"Peki, senin hayatın ne olacak?"

"Joshua'yı seviyorum, Angie'yi de. Ama evlilik söz konusu olduğunda benim de bir takım beklentilerim var. Bir gün evlenirsem, evliliğim aşk temelli olmalı. Çılgınca aşk..."

"Yani Pazartesi sabahı J.D.'e istifa mektubunu vermeye kararlısın, öyle mi?"

Bethany başını salladı. "Aylardır bunu yapmamı istiyordun. Artık memnun olmalısın."

"Hiç memnun değilim," diye mırıldandı Sally. "Hem de hiç."

Pazartesi sabahı Bethany mektubu Joshua'nın masasının üzerine bıraktı ve beklemeye başladı.

Joshua ofise geldi ve kendi bölümüne geçti. Bethany mektupları ve Joshua'nın kahvesini alıp ofisine girdiğinde Joshua'yı istifa mektubunu okurken buldu.

"Umarım iki hafta yeterli bir süredir," dedi.

"Kesinlikle," dedi Joshua, Bethany'nin yüzüne bile bakmadan. "Yerine başvuracak olan adayların içinden birkaç tanesini seçersen

sevinirim. Onlarla mülakat yaparım.”

“Peki.”

Bethany gitmek için döndü.

“Miss Stone.”

“Efendim.”

“Mükemmel bir asistandınız. Sizi kaybettiğim için üzgünüm.”

“Teşekkür ederim Mr. Norris.” Bethany arkasını dönüp çıkarken Angie’nin nasıl olduğunu sormamak için kendini zor tuttu.

Aradan bir hafta geçmişti. Bethany olanlardan sonra Joshua’yla bu kadar uyumlu çalışabilmelerine şaşıyordu. Gerçi birkaç kelime dışında pek konuştukları söylenemezdi. Bethany her ne kadar üzülse de verdiği kararın doğruluğundan kuşku duymuyordu. Bu arada kendi pozisyonu için başvuran adayların içinden en uygun olabilecek üç kişiyi seçmişti. Joshua üç adayla da görüştüktan sonra ellili yaşlardaki anaç bir kadının asistanı olarak çalışmasına karar verdi. Bethany ikinci haftayı yerine geçecek asistanla çalışarak geçirdi.

Şirketteki son gününde Joshua, Bethany’yi çağırıp üç yıllık çalışmasından dolayı teşekkür etti ve bir çek uzattı. Bethany çekte yazılan miktarı görünce nefesini tuttu. “Bu çok fazla...”

“Hak ettiniz Miss Stone.”

“Ama...”

“Miss Stone, bir kez olsun bir şeyi tartışmadan kabul edin.”

Bethany başını salladı. “Teşekkür ederim Mr. Norris.”

“Başka bir iş buldunuz mu?”

Bethany başını iki yana salladı.

“Sizin için en iyisini diliyorum Miss Stone.”

“Ben de sizin için Mr. Norris. Tekrar teşekkür ederim.”

“Hoşça kal Bethany.”

Bethany başını eğdi. “Hoşça kal Joshua.”

“Eee, işi aldın mı,” diye sordu Sally bir öğleden sonra.

Bethany ısl ısl ve sıcacık bir günde evde oturmuş kitap okuyordu. “Hayır, başkasını almışlar.”

“Hiç de üzölmüş gibi görünmüyorsun.”

“Sally, neyim var, bilmiyorum,” dedi Bethany içini çekerek. İş fılan umurumda bile değil. Sadece uyuyup, kitap okuyorum. Bir aydır son bir yılda okumadığım kadar kitap okudum.”

“Kaçıyorsun.”

“Belki de.” Aslında Bethany de okumaya daldığı veya uyuduğu zamanlar acı çekmediğinin farkındaydı.

“Üstümü değiştirip çıkmalıyım,” dedi Sally saatine bakarak.

“Ne için?”

“Jerry’yle piknik yapacağız,” diye yanıt verdi Sally biraz mahcup bir ifadeyle.

“Son bir haftadır her akşam çıkıyorsunuz.”

“Evet,” dedi Sally gülümseyerek. “Ona aşığım. Evlenme teklif edecek olursa, hemen kabul edeceğim. Bu arada yalnız kalmanın sakıncası var mı?”

“Hayır, yeterince kitabım var. Gelirken kütüphaneye uğramıştım.”

Sally gittikten sonra ev Bethany’ye fazlasıyla sessiz geldi. Bu kadar sık görüşmelerine bakılırsa, muhtemelen arkadaşı yaz sonuna doğru evlenirdi. Yalnızlığa alışması gerekecekti.

Saat yedi civarında kapı çaldı. Bethany kimin gelmiş olabileceğini tahmin etmeye çalıştıysa da başaramadı. Kapıyı açtığında neredeyse oracıkta yığılıp kalacaktı. “Joshua?”

“Kötü bir zaman mı seçtim? Telefon etmeliydim, biliyorum ama...”

“Hayır, bir işim yoktu. Lütfen içeriye gel.”

Bethany aceleyle oturma odasına girip soda kutusunu ve muz kabuğunu kapı. “Otur lütfen. Sana içecek bir şey verebilir miyim?”

“Hayır, teşekkür ederim.”

Bethany elindeki çöpi mutfığa götürdü ve oturma odasına döndü. “Ofiste bir sorun mu var,” diye sordu. Yani— yardımcı olabileceğim bir şey varsa...”

“Her şey yolunda...”

Bethany birden paniğe kapıldı. “Angie’ye bir şey oldu, değil mi?”

“Hayır, Angie gayet iyi. Seni özleyiyor ama bu çok doğal.”

Bethany rahat bir nefes aldı, kanepeye oturdu.

Joshua da huzursuzca oturdu. “Gelmemin sebebi başka bir iş bulup bulmadığını öğrenmek...”

“Henüz bulamadım...” Bethany öyle aman aman iş aramadığını söylemedi. Zaten hayatının geri kalanını uyuyarak ve kitap okuyarak geçirse şikâyet etmezdi.

“Anlıyorum.” Joshua ellerini birbirine kenetledi. “Yardım edebileceğimi düşündüm.”

“Yardım mı?” Bethany birdenbire Joshua’nın ziyaretinin sebebini

anlamıştı. Evliliğe ikna edememişti ama demek vazgeçmemişti. Angie'nin dadısı olmasını isteyecekti.

"Evet. Duyduğuma göre Holland Milss'ten Hal Lawrence yönetici sekreteri arıyormuş. Sana referans olabilirim."

"Çok düşüncelisin."

"O zaman sabah ilk iş olarak onu ararım."

"Teşekkür ederim."

Joshua ayağa kalktı. "Şeyi, merak ediyordum..."

Bethany dikkatle onun yüzüne baktı. "Neyi?"

"Seni sevmediğimden nasıl o kadar emin olabildin?"

Bethany bir an ona ne hissettiğini doğrudan doğruya sormayı istedi.

"Bethany," diye üsteledi Joshua yumuşacık bir sesle. "Sana bir soru sordum."

"Uyumuyordum."

"Efendim?"

"Angie'yle konuşmalarınızı işittim."

"Anladım."

Bethany onun birden rahatlamış görünmesinden hiç hoşlanmamıştı. Öfkesinin kabarmasına engel olamadı.

"Yani her şey bu yüzden miydi?"

"Benim Angie'yi kullanacağımı düşündün."

"Bunu yapmayacağından emindim. Beni yanlış anlamış olmalısın."

"Belki ama senin Angie'yle konuşmanı işitmemiş olsam bile... O akşam şarap istediğinde..."

"Evet," dedi Joshua sabırsızlıkla.

"O zaman da benim için ne hissettiğini söylemedin. Oysa beni sevsydin bunu söylemek için ondan daha uygun bir zaman olamazdı."

"Bir erkek bir kadın için bir şeyler hissetmese, evlenme teklif eder mi sanıyorsun?"

"Oh, eminim sen edersin. Ben daha fazlasını istiyorum."

Joshua bir süre sessiz kaldı. Odada huzursuzca dolaşıyordu. "Aşk sözcüğü beni korkutuyor," dedi sonunda. "Angie'nin annesini sevmiştim ama bu yeterli olmamıştı. Evlendikten bir yıl sonra Camille hoşnutsuzdu. Bir bebeğin onu oyalayacağını düşünmüştüm ama çocuk istemiyordu. Onu dinlemeli, hiçbir şeyin ona yetmeyeceğini anlamalıydim. Genç ve sersemdim, onu çok seviyordum. Angie'yi planlamamıştık, Camille korkunç bir hamilelik geçirdi. Hamileliğinin beşinci ayında ailesinin yanına New York'a gitti. Angie'yi hiç önemsemedi, anneliği

reddetti. Angie'ye büyükannesi baktı.

Angie sadece birkaç aylıkken Camille boşanmak istediğini bildirdi. Halen ailesiyle yaşıyordu, ben de iki şehir arasında gidip geliyordum. Anlaşılan New York'a gider gitmez biriyle tanışıp âşık olmuş. Boşandıktan birkaç ay sonra kayak yaparken kaza geçirdi ve öldü."

Bethany gözlerini kapattı. "Oh, Joshua. Buna çok üzüldüm."

"Neden?" Joshua'nın sesi birden sertleşmişti.

"Çünkü... Çünkü seni çok üzmüş."

"Doğru. Angie yanıma gelene dek duygusal bağlardan bağımsızdım."

Joshua birdenbire Bethany'yi kendine çekti ve öpmeye başladı. Öpücükleri daha öncekilere benzemiyordu. Bethany kendini kaybetmek üzere olduğunu düşündü. Bütün bedenini bir heyecan fırtınası sarmıştı.

"Bethany, doğrusunu istersen, şayet bu aşk değilse, aşk nedir bilmiyorum."

Joshua bunu söyledikten sonra arkasını dönüp odadan ve evden çıkıp gitti. Bethany olduğu yerde kalmıştı. Heyecan içindeydi. Belli ki Joshua'yı yanlış değerlendirmişti. Kendisine âşık olduğunu söylememişti ama gururunu hiçe sayıp buraya kadar gelmiş ve kendi ifadesiyle sevdiğini belli etmişti.

Telefon çaldığında Bethany halen Joshua'yı ve sözlerini düşünüyordu.

"Oh Joshua. Aradığına çok sevindim. Gittiğinden beri senden başka bir şey düşünün—"

"Bethany, Angie'den haber aldın mı?"

"Angie..."

"Seni aramadı mı?"

"Hayır... Joshua, neler oluyor?"

Bethany, Joshua'nın durakladığını fark etti. "Angie kayıp."

Bethany korkuyla nefesini tuttu. Angie'nin hayali gözlerinin önünden gitmiyordu.

"Joshua," diye fısıldadı panik içinde. Hava çok güzeldi. Sally ve Jerry piknik yapıyorlardı. "Angie göle girmiş olabilir mi?"

~ ONUNCU BÖLÜM ~

BBETHANY, Joshua'nın Pontchartrain Gölü kıyısındaki evine ulaştığında kapıyı çalmaya gerek duymadı. Nefes nefese kapıyı itip içeriye girdi. Angie'nin yalnız yüzmek için ne denli meraklı olduğu aklından çıkmıyordu.

“Joshua,” diye seslendi oturma odasına yönelirken.

O sırada Joshua çalışma odasından çıktı. Gözlerinden ne denli acı çektiği anlaşılıyordu. “Okuldan sonra onu kimse görmemiş. Neyse ki göle girdiğine dair bir işaret de yok. Daha doğrusu Mrs. Larson’la ben böyle bir işaret görmedik.”

Bethany'nin gözleri dolu doluydu. Kendini doğruca Joshua'nın kollarına attı. Joshua da kuvvet almak istercesine onu sımsıkı sardı. Bethany, Joshua'nın ilk kez kendisine gerçek anlamda ihtiyaç duyduğunu hissediyordu.

“Evden kaçmış da olabilir,” dedi Joshua o sırada. Bir defasından bunu düşündüğünü söylemişti. Başka bir açıklama bulamıyorum.”

“Ama neden?”

Joshua'nın kolları aniden iki yanına düştü. Gözlerini kapattı. “Çünkü kötü bir babayım. Başından beri her şeyi yanlış yaptım. Angie’yi sevdim ama iyi bir baba olamadım. Tanrı biliyor...”

“Joshua hayır!” Bethany uzanıp onun elini tuttu ve yanağına götürdü. “Bu doğru değil. Ona çok iyi davrandın, bazı hatalar yaptıysan da hiçbir anne baba mükemmel—” Birden Bethany konuşmayı kesti. Aklına gelen şey... Joshua'nın evlenme teklifini reddetmesinin sonuçla-

rı... “Benim yüzümden, değil mi? Angie Kaliforniya seyahatinden beri onunla konuşmadığım için üzüldü, değil mi? Seni onun yüzünden reddettiğimi sandı. Oh, Joshua! Bu doğru değil.” Bethany birden Joshua’dan uzaklaştı. “Bugün bu nedenle beni görmeye geldin, değil mi? Böyle bir şey olmasından korkuyordun...” Her şey öylesine netti ki.

“Hayır,” dedi Joshua üzüntüyle. “Sana yalan söyleyecek değilim. Sana evlenme teklif etmeden önce ve sonra bu konuyu Angie’yle konuştuk. Angie senin kararını kabullendi.” Joshua başını çevirdi. “Aslına bakarsan Angie durumu benden daha iyi karşıladı. Tabii bunu sana söylemem senin kuşklarını doğruluyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Angie’ye bir anne aradığım için sana evlenme teklif ettiğimi sanıyorsun. Angie’nin seni sevmesinin karar vermemde yardımcı olduğunu inkâr edemem Beth. Ama kızım Mrs. Larson’u da seviyor. Onunla evlenmek aklımın ucundan geçer mi sanıyorsun?”

Bethany kalbinin deli gibi atmasına engel olamıyordu.

“Seni seviyorum Bethany, haftalardır seviyorum.”

Bethany’nin gözleri Mississippi’nin suları kadar maviydi, bir an kımlıdayamadı, sonra gözyaşlarına boğuldu.

Joshua ona doğru bir adım attı, hemen geri çekildi. Ne yapacağını bilemiyormuş gibiydi. Bethany gözlerini silerken bir an uzakta pence-
renin dışında çiçek desenli bir tişört görür gibi oldu. Dikkatle bakınca tişörtün Joshua’nın teknesinin ardında kaybolduğunu fark etti.

Angie.

“Joshua...” Bethany titreyen parmağıyla işaret etti. “Angie’yi gördüm.”

“Ne? Nerede?”

“Tekneye saklandı.”

“Tanrım! Bunu neden yapsın?”

“Ben... Bilmiyorum.”

“Pekâlâ, şimdi öğreniriz.” Joshua verandanın kapısını öyle bir hışımla itti ki, kapının menteşeleri gıcırdadı.

Bethany derhal onun arkasından koştu. “Joshua... Lütfen sakın ol.”

“Onu disiplin altına aldığımda sakın olacağım.”

Bethany onun hızına yetişmeye çalışıyordu.

“Angela Catherine!” Joshua’nın öfkeli sesi Bethany’nin bile irkilmesine yol açmıştı.

Teknenin bir ucundan küçük bir baş ve bir çift kahverengi göz göründü.

“Angie! Bizi nasıl bu kadar korkutabilirsin,” diye bağırdı Bethany. İçi inanılmaz rahatlamıştı.

“Selam baba,” dedi Angie yavaşça ayağa kalkarken. “Selam Bethany.”

“Çabuk o tekneden in küçük hanım!”

“Peki.” Angie içi giysileriyle dolu bir yastık kılıfını babasına attı. Bir diğer içi yiyecek dolu kılıfı da Bethany’ye attı. Sonra da tekneden atladı. Bethany çocuğun cesaretine hayran kalmıştı.

“Sanırım şimdi dayak yiyeceğim,” dedi Angie sakın bir ifadeyle. “Umurumda değil. Gerçekten.” Angie omuzlarını dikleştirdi ve babasına cesur bir ifadeyle güldü.

“Odana git ve beni orada bekle.”

“Tamam.” Kız sırayla babasına ve Bethany’ye baktı. “Sana bir şey sorabilir miyim? Babamla ve benimle evlenecek misin?”

“Angela Catherine odana git. Hemen!”

Kızın başı önüne düştü. “Peki.”

İki yetişkin, çocuğun ardından eve girdiler.

“Haklıymışım,” diye mırıldandı Joshua. “Angie gerçekten de evden kaçmış.”

“Ben uzaklaşmayı planladığımı hiç sanmıyorum,” dedi Bethany.

Joshua kanepeye oturup elleriyle yüzünü kapattı. “Ama niçin?” Soruyu Bethany’nin yanıtını vermesini umarcasına sormuştu.

“Ben— bilmiyorum.”

“Son birkaç haftadır birbirimize o kadar yakınlaşmıştık ki. Bunu yapabildiğine inanamıyorum.”

Bethany de küçük kızın teşebbüsünün sebebini anlayamamıştı. Gidip Joshua’nın yanına oturdu.

“Ben bir ebeveyn olmak için yaratılmamışım,” diye söylendi Joshua. “Çocuk doğduğundan beri her şeyi yanlış yaptım.”

“Umarım bu konuda yanılıyorsundur,” dedi Bethany. “Çünkü bir gün ikimizin bir aile kuracağımızı umuyorum.”

Joshua şaşkınlıkla onun yüzüne baktı. “Gerçekten mi?”

“Evet. İki çocuk ya da sen istersen üç de olabilir.”

“Bethany, oh Bethany.” Joshua kulaklarına inanamıyormuş gibi bakıyordu. “Öyleyse benimle evlenmeyi düşünüyorsun...”

“Elbette çocuklar doğmadan evlenmeyi yeğlerim.”

Joshua biden onu kendine çekip öpmeye başladı. Bethany kollarını Joshua'nın boynuna dolamıştı.

"O akşam Charley'nin yerinde..." diye fısıldadı Joshua.

"Evet..."

"Bara, yanıma geldiğinde, gözlerin kaygı doluydu. Aşkın öylesine belliydi ki. Ne denli sarsıldığımı anlatamam. Üç yıl boyunca seni mükemmel bir asistan olarak görmüştüm."

"Biliyorum. O gün sana istifa mektubumu verecektim," dedi Bethany parmaklarını Joshua'nın saçlarının arasında dolaştırırken. "Öylesine umutsuzdum ki."

"Sanırım bunu da fark etmiştim. Bir ara bir başka şirkette çalışmanın daha iyi olabileceğini düşünmedim değil. Ama bir gün işe gelmedin ve ofis gözüme bomboş ve karanlık göründü. Gidersen hayatımın hiçbir şekilde eskisi gibi olmayacağını anlamıştım, gitmene izin veremezdim."

"Oh Joshua."

"O gün gölde düştüğünde daha fazla rol yapmanın faydası olmadığını anladım. O kadar güzeldin ki. Sana karşı koymanın yararı yoktu. Tutulmuştum bir kez."

Bethany birden başını kaldırıp Joshua'nın gözlerinin içine baktı. "Peki prens... O sendin, değil mi?"

Joshua hafifçe başını salladı. "Böylesine çılgınca bir şey yapığımı inanmıyorum. Ama tek bir nedenim vardı, seni bir kez daha öpmek istiyordum. Buna bir daha fırsat bulamayabilirdim. Şirket sallantıdaydı, Her şeyimi kaybedebilirdim. Norris Pharmaceutical'i kaybettiğim takdirde seni de kaybedeceğimi biliyordum."

"Bunu nasıl söylersin? Seni hiçbir şekilde bırakmazdım ki."

"O zaman bunu bilmiyordum. Sally'nin sana bir kavalie ayarladığını işittiğimde beynimden vurulmuşa döndüm."

"Sally beni kullandığını düşünüyordu."

Joshua onun yanağını usulca okşadı. "Dadı olarak mı? Angie'nin bakımı için sana hiç ihtiyaç duymadım. Onların hepsi seninle vakit geçirmek için mazeretti. Seni yanımda tutmak için nedenler yarattım."

"Ama Kaliforniya'da Angie konuyu açtığında hiç de memnun olmamış gibiydin. Hatta Angie'yi bu konuda tembihlediğimden kuşku landın."

"Çünkü böyle olması için dua ediyordum. Beni istediğinden emin değildim. Son toplantı bittiği akşam şirketi kaybetmediğimden emin olduğumda sana evlenme teklif ettim."

“Ama beni sevdiğini söylemedin.”

Joshua derin bir nefes aldı. “Bethany heyecan içindeydim, fark etmedin mi? Bütün akşam seninle yalnız kalmayı sabırla bekledim. Niha yet baş başa kaldığımızda sen benimle birlikte olmaya hiç de istekli görünmüyordun. Bütün gün sana neler söyleyeceğimin provasını yapmıştım. Ama sözcükler ağzımdan acemice döküldü. Hayır dediğinde işim bitmişti.”

Bethany onun gözlerinin içine aşkla bakıyordu.

“Bu öğleden sonra sana gelmeye karar vermem hiç de kolay olmadı. Ama sonunda sensiz hiçbir şeyin anlamının olmadığına karar verdim.”

“Oh Joshua.”

Joshua, Angie’nin kapısını tıklattı ve içeriye girdi. Angie yatağın kenarında oturmuş, başını öne eğmiş, ellerini kucağında birleştirmişti.

“Pekâlâ küçük hanım, ne söyleyeceksin bakalım?”

“Hiç.”

“Kuşkusuz bizi ne denli korkuttuğunun farkındasındır.”

Angie birkaç kez başını salladı.

“Madem biliyorsun, böyle bir şeyi niçin yaptın?”

Küçük kız omzun silkeli.

“Mutsuz musun tatlım,” diye sordu Bethany.

Angie başını iki yana salladı. “Burada yaşamayı dünyanın hiçbir yerine değişmem.”

“O zaman niçin kaçmak istedin,” diye sordu Joshua.

“Bethany gelsin diye.”

“Efendim?” Çocuk o kadar alçak sesle konuşuyordu ki, Joshua ona doğru bir adım atmak zorunda kaldı.

“Bethany gelsin diye,” dedi Angie tekrar.

“Seni duydum ama nedenini anlayamadım,” dedi Joshua.

“Geçen hafta bana Bethany hakkında yanlışmış olabileceğimizi söylemiştin. Onun seni sevmediğinden bahsetmiştin. Yanıldığımı biliyordum. Bethany’nin ikimizi de sevdiğinden emindim. Kötü bir şey olursa Bethany’nin buraya geleceğini ve ikinizin yeniden konuşacağınızı düşündüm. O zaman belki bizimle evlenmek isterdi.”

Bethany çocuğun yürüttüğü mantık karşısında hayrete düşmüştü. İşler tam da Angie’nin tahmin ettiği gibi gelişmişti.

“İyi niyetli davranmış olabilirsin ama yaptığın yanlış.”

“Biliyorum.” Angie ilk kez başını kaldırıp babasıyla göz göze gel-

mişti. “Bethany’nin geldiğini görünce neler konuştuğunuzu işitmek için eve yaklaştım. Anladığım kadarıyla Bethany bizi istediğini söyledi.”

“Oh tatlım,” dedi Bethany daha fazla dayanamayarak. “Sizi her zaman istedim.” Küçük kıza sıkı sıkı sarılmıştı.

“Öyleyse bizimle evleneceksin.”

Bethany başını salladı.”

“Oh bu harika,” diye güldü Angie babasına dönüp. “Beni istediğin kadar dövebilirsin. Hissetmem bile.”

Bethany gülen gözleriyle Joshua’ya baktı.

Joshua boğazını temizledi. “Her şey tatlıya bağlandığına göre bu seferlik dayacağı unutulabiliriz,” dedi.

“Öyle mi?” Angie babasına koşup beline sarıldı.

“Yine de herkesi endişelendirdiğin için iki hafta evden çıkamazsın.”

Angie’nin gülen gözleri hafifçe gölgelenmişti. Alt dudaklarını ısırırdı. “Bir daha böyle bir şey yapmayacağım. Söz veriyorum. Eğlenceli olacağımı sanmıştım ama yanılmışım.”

“Güzel. Umarım dersini almışsındır.”

“Oh, aldım.” Angie ikisini da beline sarıldı. “Birlikte çok güzel bir hayatımız olacak.”

“Bence de,” dedi Bethany.

“Özellikle de diğer çocuklar gelince,” dedi Angie. “İlkin bir kız kardeş istiyorum. Sonra da bir erkek...”

Joshua’nın bakışları Bethany’nin yüzündeydi. Onu usulca yanına çekti. “Ben resmi tamamlamak için bana düşeni yapmaya hazırım.”

Bethany ondan gözlerini alamadı. “Ben de.”

Angie içini çekti. “Güzel. Peki, arkadaşlarıma düğün tarihi olarak ne söyleyebilirim? Ayın on beşinde Cumartesi günü iyi bir seçim olmaz mı? Yemekte Big Mac servis ederiz.”

“Benim hoşuma gider,” dedi Joshua gülerek.

“Bundan daha güzel bir şey düşünemiyorum,” dedi Bethany.

“Balayına gelince...” Joshua gözlerini Bethany’ye dikmişti. “Bu-nun planını kendim yapacağım.”

“Ne dersen de baba,” dedi Angie, Bethany’ye göz kırparken. “Çok mutlu olacağız.”

HARLEQUIN®
Stars of Romance

"Yıldız yazarlara ait aşk, tutku ve
ihtiras dolu "bestseller" hikâyeler,
Stars of Romance serimizde sizlerle."

NEW YORK TIMES & USA TODAY bestseller authors

Aşk Fısıltıları

Debbie Macomber

Bir Melek Gibi

Bethany Stone patronu Joshua Norris'e çılgınca âşık. Bir gün patronu Bethany'den bir iyilik yapmasını istedi. Anneanesi ve dedesiyle yaşayan on yaşındaki kızı Angie bundan böyle kendisiyle yaşamak için New York'tan gelecekti ve Joshua'nın küçük kızını nasıl yetiştireceği konusunda en küçük bir fikri yoktu. Angie melek gibi bir çocuk olabilirdi ama gelir gelmez babasıyla Bethany arasında bazı duyguların ortaya çıkmasına aracı olacaktı. Bethany, Joshua'nın kendisine yavaş yavaş gelişen ilgisini, -Joshua hafta sonları için kızına dadı arıyor- olarak yorumlasa da, sonunda asıl gerçek su yüzüne çıkacaktı...

"Macomber usta bir öykücüdür."

—RT Book Reviews

Sarah Morgan

Arzunun Kıyısında

Acımasız Santo Ferrara, güzeller güzeli Fia Baracchi kollarının arasındayken neler hissettiğini hiçbir zaman unutmuyacaktı. Fia ise kocaman bir yalanı yaşamaktaydı. Biricik oğlunun, Santo'nun veliahdı olduğu öğrenilirse velayeti kendisinden alınacaktı. İki aile arasındaki anlaşmazlık dillere destandı! Acaba korkusunun gerçek sebebi yalnızca bu muydu? Yoksa rakibiyle geçirdiği tek gecenin aklından bir an olsun çıkmayan hatıraları ve daha fazlasını istiyor oluşu muydu?

ISSN 2146-412X

9 772146 412009

Fiyatı: 9,90 TL / Kıbrıs:13,90 TL

Avrupa: 5 €

HARLEQUIN®
Stars of Romance

www.harlequintr.com

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usûl
ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin
5'nci maddesi çerçevesinde bu yayının
bandrol taşıması zorunlu değildir.

HQN SR-1 2013/07